

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERVE ISKUTAN

"Hepimiz belamızı yaşıyoruz!"

Aşkta SABIKALI

Parola
yayınları

En iyi kurbanlar sarışınlardır. Onlar kanlı ayak izlerini gösteren üstüne basılmamış kar gibidirler.

Alfred Hitchcock -The Girl

Bölüm 1

“Size nasıl hayran olduğumu bilemezsiniz, hocam...”

Uzun, sarı saçlarını omuzlarının gerisine atıp, gri gözlerini kocaman açtı. Aptal bir sarışın gibi görüldüğünden adı gibi emindi çünkü karşısındaki müzik setinin camından yansımalarını görüyordu. Oturduğu krem rengi koltukta arkasına yaslanıp siyah gözlüğünü burnunun üzerinde itekledi.

“Bihter’ciğim, görüyorsun, insanlara bir şeyleri anlatabilmek çok zor. Beyinlerini yıkadığımı düşündükleri için dikkate almıyorlar ama bu düzenin böyle devam etmeyeceğini onlar benden daha iyi biliyorlar. Amacım sadece topluma hizmet edebilmek,” diyen yaşlı hoca elindeki votkayı kızın önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

Bihter önüne bırakılan desenli bardağa baktı. İçindeki votkanın rengini inceleyerek bardağı eline aldı. Bakışlarını, dudaklarına götürdüğü bardağın arkasından kendisine alıcı gözlerle bakan hocaya dikti. Yaşlılıktan dökülen saçları yüzünden kel olan başı, ensesine doğru uzanan beyaz saçları ile fazlasıyla itici bir adamdı. Adamın silik denecek kadar soluk renkli mavi gözlerine baktı. Bir büyüüp bir küçülen göz bebekleri ile bir şeyler anlatan adamı incelemeye devam etti.

Arada dudaklarına götürdüğü içkisini içmediğini fark etmesi uzun sürmezdi. Heyecanlandığını görebiliyordu. Alnı parlamaya başlamıştı ve daha fazla göz kırpyordu.

Bihter, karşısında oturan hoca kalkıp yanına gelince zamanı geldiğini anladı.

Dudaklarını yalayarak "Size sadece hayran değilim. İçimdeki duygulara tercüman olabilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyorum," diye fısıldadı. Dolgun dudaklarının üzerindeki parlaticının tadını almıştı. Belki de son tattığı şey dudaklarındaki parlaticının çilekli aroması olacaktı.

Yavuz Hoca, asistanı olarak işe aldığı kızın bu kadar saf olmasına şaşırıyordu. Hakkında çıkan dedikodulara rağmen asistanlık teklifini kabul ederek kızın ne yapmaya çalıştığını anlamak için bir dönem boyunca onu göz hapsinde tutmuştu. Geceleri evini gözetlemiş, gezdiği arkadaşlarının sicilini araştırmıştı. Fazlasıyla temiz bir kızdı. Yetimhanede büyümüşü, ailesi yoktu. Tam dişine göreymi. Tereyağından kıl çeker gibi halledecekti bu işi de ve arkasında ötekilere oranla daha az iz bırakacaktı ama bu umurunda değildi. Arkasında iz bırakmayı seviyordu. Hata yapmayı seviyordu. Bu da sapkınlığının bir başka boyutuydu. Filminde kendinden izler bırakan bir yönetmen edasıyla hareket ediyordu. Bu seferki imzasını Bihter'in doğuştan sarı olan saçlarına atacaktı. Son nefesine kadar tadabileceği tüm acıları yaşatacaktı kıza.

Bihter, adamın yanağını okşayan eline yüzünü yasladı. Midesi kalkıyordu ama yüzündeki ifadeyi korumak için kendisini tutuyordu. Adamın gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Bu ufak dokunuşlar yetmiyor hocam."

Adamın birden ayaklanmasıyla ne olduğunu anlayamadı. Yavuz Hoca ansızın "Neden ben peki?" diye sordu. Bihter, adamın yüzündeki ifadenin saniyeler içinde pek çok kez değiştiğini görmüştü. Çelişkiler içinde boğuşuyordu adam. Bir yanda psikopat ruhu öteki yanda ise son nefesini vermek üzere olan bir insan yatıyordu adamın içinde. Bunu anlamak

için yeterince tecrübeye sahipti. Bu yüzden yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti.

“Çünkü beni anlıyorsunuz, bunun bir kadın için ne kadar değerli olduğunu anlayamazsınız hocam.”

Yavuz hoca dişlerini sıkarak “Bu kadar mı?” diye tısladı. Bir kadının kendisine sadece bu amaçla yaklaşmasından sıkılmıştı. Hepsi aynısını söylüyordu. Anlaşılacak bir kadın için neden bu kadar önemliydi ki? Neden hepsi şefkat istiyordu. Biri de onun istediğini istemiş olsa hiçbirini öldürmek zorunda kalmazdı.

Bihter adamın bu kadar çabuk sinirleneceğini beklemiyordu. Adamın ne zaman uyuşturucunun etkisine gireceğini kestirmeye çalıştı.

“Size âşık olduğumu söylüyorum...” diye belirtti. Kontrolü elinden kaçırmamak için her bir saniyeyi hesaplıca yaşıyordu. Ayağa kalkıp adama yaklaşırken ne zaman harekete geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yavuz Hoca gözlerini kapatıp açtı, kendine gelemiyordu. Karşısında duran kıza baktı. Arkasındaki camdan yansıyan ışıklar kızın güzel yüzünün üzerinde dans ederken, Bihter’in gözlüğünün kıyısındaki bir şey dikkatini çekti. Kızın gözlüğünde bulunan kamerayı fark ettiğinde “Sen... Sen!” diye haykırdı. Bihter dar eteğinin izin verdiği ölçüde geriye doğru bir adım attı. Bacağının üst kısmındaki silahı hızla çıkardı. “Olduğun yerde kal!” Adamla tanıştığından beri kullandığı yumuşak sesin aksine ilk kez bir polis gibi konuşmuştu. Elindeki silahı sıkı sıkı tutarken sıyrılan mini kot eteğini düzelterip tekrardan aynı şeyi söyledi.

“Olduğun yerde kal!”

Aynı anda dışarıdan gelen siren sesleri ile Yavuz Hoca cama doğru koştu. Hırsla arkasını döndüğünde cebindeki poşeti çıkarttı. Öldürücü bir maddeyle birleştirdiği uyuşturucunun poşetini açarak kıza doğru yürüdü. Bihter’in ona silah doğrultmuş olması umurunda bile değildi. Kız kendisini

öldürmeden uyuşturucuyu ona üfleyebilirdi. Bunu defalarca kez yapmıştı. Heyecanlanmıyordu bile, şansı varsa içtiği madde vücuduna biraz daha yavaş yayılırdı. Böylece eli bile titremeden son şaheserine imzasını atabilirdi.

“Seni kaltak!” diye fısıldarken belindeki silahı kontrol etti. Ardından elindeki poşeti açmaya yoğunlaştı. Kızın yavaş yavaş geriye gitmesine izin vererek zaman kazanıyordu.

Bihter, “Olduğun yerde kal, Yavuz Hoca!” diye bağırdı. Birçok kızın canını alan karşısındaki psikopat adamın elindeki pakete bakmamaya çalışıyordu ama adam her attığı adımda paketi açmaya devam ettiği için dikkatini toparlayamıyordu. Onun zaman kazanmaya çalıştığını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

“Elindekini yere bırak!” Onca yıl bekledikten sonra bir uyuşturucu yüzünden ölmek istemiyordu.

“Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun, Bihter! Sahi, gerçek adın bu mu?”

“Ölmeden önce öğrenmek istediğin son şeyin bu olduğundan emin misin?”

Adam ince dudaklarını yalayıp “Beni öldürmezsin,” diye sınıttı. “Daha doğrusu öldüremezsin.”

Bihter “Ya ne demezsin!” dedi. Silahının ucunu sallayarak “Yere çök!” diye emir verdi ama gözü dönmüş hocaın bunu duyduğundan emin değildi.

“Beni öldürürsen işlediğim cinayetlerle ilgili detayları nasıl öğreneceksin küçük fahişe?”

Yavuz Hoca poşeti açmıştı. Eline dolan uyuşturucunun kum taneleri gibi yere döküldüğünü hissediyordu. Yalnız o değil, Bihter de yere dökülen uyuşturucunun çıkardığı küçük sesleri duyuyordu.

“Sen yavaş yavaş ölürken zevk alacağım, Bihter. Cidden gerçek adın bu mu söylesene?”

Bihter bu sefer fena tosladığını düşündü. Elindeki silahı ateşlese bile adam yüzüne o uyuşturucuyu üfledikten sonra mühim değildi. İkisi de ölürdü fakat bu sefer de aylarca verilen emek çöp olurdu. Ölen kızların cesetlerini bile bulamazlardı! Bir de adam ismine takılmıştı. Bunca derdin arasında gerçek isminin belasına başlatacaktı hoca!

“Ya elindeki silahı indirirsin güzelim ya da ölürsün zira sen de kozların benim elimde olduğunun farkındasın...” diyerek üzerine doğru gelen adam yüzünden gerileye gerileye kapıya kadar ulaşmıştı. Vücudu adama dönükken hızla silahını çevirip arkasındaki kapının baskısını ateşledi. Aynı anda Yavuz Hoca uyuşturucu tozları dolu olan avucunu yüzüne tutup üflemişti. Bihter boynundaki fuları yüzüne çekip adama tekme attı. Arkasını döndüğünde kendisini tebrik etti, kapının kilidini tam on ikiden vurmuştu. Kapıya da bir tekme savurduktan sonra kendisini apartmandan dışarıya atabilmek için tabana kuvvet koştu.

“Buraya gel!” diyen hocayı dinlemeden koşmaya devam etti. Uyuşturucudan korumak için kolunu gözlerine yaslayan hoca koşar adımlarla kapıdan çıktı. Belindeki silahı hızla çıkarıp asansöre yönelen kızı hedef aldı fakat ilk mermisi asansör camına isabet etmişti. Bihter arkasını dönüp gözlerini silen hocaya baktı. Merdivenlere yöneldiğinde ölümün bir adım ötesinden daha yakınında olduğunu hissetti. “Nihayet!” diye fısıldadı. Nihayet, ölüm adabıyla kapısını çalacaktı.

“*Sakin yanlış bir şey yapma, Bihter!*” Kulağındaki kulaklığa söylemek kolaydı bunu fakat yanlış bir şey yapmak için doğmuş olan Bihter için bu komut yeterli değildi. Arkasından tekrar ateş sesi gelince merdiven kenarlarına oturarak kaymaya başladı. Uzun zamandır merdiven korkuluklarında kaymadığını düşündü. Bunu düşünecek en uygun ortamdı zaten!

“Kahretsin neden bu kadar yüksektesin hoca!” diye bağırdı merdiven boşluğundan. Katlarda dışarıya çıkan herkeşe, “Evlerinize girin!” diye seslendi. “Herkes evlerine girsin!”

“Seni elime geçirdiğimde çok pişman olacaksın, Bihter!”

Bihter “Dirime bir şey yapamazsın ama ölümü istersen meze yap hoca! Umurumda bile değilsin,” derken merdivenlerin sonuna gelmişti. Bina kapısını açıp üç beş basamağı atlayarak indiğinde, “Vay anasını! İşimi merdivenlerde bitirir sanmıştım!” diyerek kahkaha attı. Karşısında bir ordu vardı. Bütün polis arabalarına gözleri bulanarak baktı. Başı dönüyordu, uyuşturucudan etkilendiğini sanmıyordu fakat aynı anda yanmaya başlayan yanağına gitti eli.

“Kahretsin!” diye fısıldadı. Asıl uyuşturucu adamın parmaklarındaydı. Yanağındaki yanma artarken bina kapısının açılma sesini duydu. Tıslayarak kapanan kapının önünde silahıyla bekleyen hoca hiç beklemeden namlunun ucunu hedefine doğrultarak ateşledi.

Renkli fularından damlayan kanlar beyaz askılı atletini kırmızıya boyarken ayakta kalabilmesine şaşırdı. Sırtarak dizlerinin üstüne çöktüğünde böyle olmaması gerektiğini düşündü, kendini zorlayarak omuzundaki acıya rağmen sırt üstü düşmeyi başardı. Bir erkeğin önünde yüz üstü düşerek ölmeyecekti. “O kadar da değil!” Fısıltısıyla birlikte zayıf bir şekilde gülümsedi. Gözlerini kapatırken acısına rağmen mutluydu. “Nihayet!”

Kendisine seslenen insanları duyuyordu, ateşlenen silahları duyuyordu, hocanın sesini duyuyordu, ambulansın sesini duyuyordu...

Ama hiçbiri ölümün naif dokunuşu kadar dikkatini çekmiyordu. Asıl zaferi ölümdü Bihter’in. Nihayet zaferine kavuşmuştu, filmlerdekinin aksine beyaz bir ışık değil simsiyah bir karanlık onu esir alırken son kez gülümsedi. Evet, dünya üzerinde tattığı son şey dudağındaki çilekli parlatıcının aromasıydı. Ve o, onurlu bir polisti.

Yavuz Hoca, Türkiye'nin önde gelen profesörlerinden biriydi. Bir hukukçu olmasının yanı sıra sosyolog ve psikolog olarak da bilinen en iyi isimlerdendi. Üniversitede çalışmaya başladığında şimdiye dek öldürdüğü öğrencilerin özel olarak çalıştığı dönemlerde öldürdüğü kadınlardan daha fazla dikkat çektiğini keşfetmişti. Fakat bu bile onu durdurmamıştı, yakalanma tehlikesi arttığında yaşadığı heyecan ve aldığı haz da aynı oranda artmıştı.

Bihter bu soruşturmayı aldığı anda tek düşündüğü daha fazla zamandı. Çalışacak daha fazla zaman. En nihayetinde görev için tekrardan üniversite yıllarına döndüğünde daha fazla düşünmenin kendisine kazandırdıklarını çabucak görmüştü. Aylarca hocanın asistanlığını yapmış, hocanın kullandığı uyuşturucuları ayarlamak için laboratuvarlarda sabahlamıştı. Hocanın derslerinde en önde oturup, adama yanaşmak için her türlü kaşarlığı yapması sonucu da Yavuz Kalamış'ın ağına takılmıştı.

Dengesiz bir adamın elinde büyüdüğü için Yavuz Kalamış'ın şüpheli olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Her türlü işareti veren hoca en sonunda ağına taktığı kızın kurbanı olmuştu.

Sonuç, Türk polisi için zaferdi fakat yoğun bakıma alınan Bihter için asıl zafer çok uzaktı. Tahmin ettiğinin aksine zafere tonlarca yolu vardı. Yaşayacak, yaşanacak çok anısı vardı.

YENİ HAVADİS, 7 Mayıs

4 YILDA 22 CİNAYET

“Reyhan KAHRAMAN (19), Leyla AYDIN (23), İclal ZEYBEK (21) ve Ayşen HAVA gibi isimlerin esrarengiz kaçırılma olayındaki sır perdesi aralandı. Dün öğlen sularında konuyla ilgili polis tarafından göz hapsine alınan biri kadın üç kişi gözaltına alındı. Tutukluların ikisi suçsuz oldukları kanıtlandığından serbest bira-

kıldı. Türkiye'nin önde gelen üniversitelerinden birinde profesör olarak görev yapan Yavuz KALAMIŞ ise suçüstü yakalandı. Bihter DURMAZ isimli genç bir polis tarafından suçu deşifre edilen profesörün, yukarıda ismi geçen genç kızlar haricinde yaşları 19 ile 24 arasında değişen ve genellikle sarışın olmak üzere 18 genç kızın daha katili olduğu ortaya çıktı. Soruşturmanın gizliliği dolayısıyla medyaya daha fazla bilgi vermeyen cinayet masası son olarak tüm cesetlerin KALAMIŞ'ın 5 yıl önce Balıkesir yakınlarında aldığı bir zeytinlik tarlasında gömülü olduğunu açıkladı. Gözü yaşlı aileler ise sadece adaletin yerini bulmasını istediklerini dile getirdi.

Operasyon esnasında KALAMIŞ tarafından vurulan genç polis Bihter DURMAZ, Araştırma Hastanesinde yoğun bakıma alındı. Türk halkı tarafından büyük takdir kazanan polis memuru için Yeni Havadis gazetesi olarak acil şifalar diliyoruz."

"Hayır, baba, hayır!" diyen Buse pembe dudaklarını büzerek elindeki İngiliz anahtarını Savaş'a doğru salladı. "Arabının tekerine takacaksın o parçayı sonra da çevireceksin. Hayır, hayır... Sarımsak tarafına değil soğan tarafına!"

Savaş arabaya bakıp kaşlarını çatı. Her yerinden bir şeyler fırlayan ve bütün aletlere tepki verip ses çıkaran cismi patlayıcı bir madde gibi inceledi. Buse tekrardan mırıldanmaya başladığında, Savaş elindeki her şeyi bırakıp bir çocuk gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Savaş'ın hareketsizliği üzerine başını arabadan kaldıran Buse de kaşlarını çatı.

"Bir de erkeklerin araba tamirinden anladığını söylerler!"

"Bak sen hele şu küçük hanıma!" diyerek tek kaşını kaldıran Savaş, "Benim bildiğim küçük kızlar da bez bebekleri ile oynarlar," dedi.

Elindeki arabanın küçük kapısını kapatan Buse "Ben senin bildiğin küçük kızlardan değilim!" diye cevap verdiğinde kocaman bir kahkaha patlattı Savaş.

Sabahtan beri Savaş'ın güç bela arkadaşına buldurttuğu araba ile oynuyorlardı. Gerçek bir araba gibi tamir edilen ve çalışan araba, salonlarının ortasındaki sehpa da dağılmış durumdaydı. Baş belası kızı tam bir araba hastasıydı, tıpkı annesi gibi!

Buse, dalgınca kendisine bakan babasını görünce gülümseyip ayağa kaktı. Babasının kucağına tırmanırken Savaş ona yardım etmişti. Buse, Savaş'ın ensesine kadar uzanan siyah saçlarına ellerini geçirip burnunu onun burnuna sürttü.

"Küstün mü bana?"

Savaş sesini çıkarmayıp burnunun dibinde duran kızına baktı. Açık kumral rengi kâkülleri yüzünü gıdıklarken ifade-sizce durmak çok zordu.

"Baba?" diyen Buse uzanıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Savaş ise içindeki gülme arzusunu bastırmaya çalışarak tepkisiz durmaya devam ediyordu. Kızının yeşilimsi ela gözleri dolarken pes etmeye niyetlenmişti ama Buse'yi tanıyordu. Minik kızı tam bir numaracıydı. Savaş bu defa oyununa kanmayacaktı. Fakat Buse'nin iri, ela gözleri yaşlarla parlayıp, küçük pembe dudakları titremeye başlayınca Savaş'ın yüzündeki tepkisizlik yavaşça bozulmaya başladı.

"Küstün mü bana baba?" diye soran Buse sesini de titretince Savaş gülümseyip kızına kollarını doladı. Yüzünü Buse'nin ince boynuna gömüp, kokusunu içine çekti.

"Ben sana kızabilir miyim hiç, minik kelebeğim?"

Buse, babasının omuzlarına gömdüğu yüzünü kaldırıp konuşmak için dudaklarına yer açtı. "Ne zaman pes edeceğini gerçekten merak etmiştim!" diyerek kıkırdarken babasını alt etmenin haklı gururunu yaşıyordu. Yüzünü kızının boynundan kaldırıp tekrardan kaşlarını çatan Savaş ise "Demek öyle, ha?" diyerek tehditkârca kızının ince belini tutup acıtmamaya özen göstererek sıktı.

"Baba! Tamamı baba, bir daha yapmayacağımı!" diye çığlık atan Buse başına neler geleceğini çok iyi biliyordu. Babası tarafından beyaz koltuklara dikkatlice yatırılıp gıdıklanmaya başladığında küçük kızın neşeli kahkahaları bütün evi çınlattı. Minik kahkahalar Savaş'ın keyfini yerine getirmişti. Mutfaktan kıymalı börek kokusu gelmeye başlayınca gülme-yi bırakan baba kız kokunun izini sürdüler ve mutfağı işgal ettiklerinde kötü emellerine ulaştılar.

Her insanın kalbinde bir boşluk, bir gedik, bir terk edilmişlik ve yalnızlık hissi vardır.

Guillaume Musso - Meleğin Çağrısı

Bölüm 2

“Hiçbir zaman söz dinlemiyorsun. Bunu anlıyorum. Huydur çıkmaz! Ama bu son yaptığın...”

İlaç kokan odanın içinde volta atıyordu. Arkadaşının onu duyup duymadığından emin değildi. İçindeki korkuyu, hınç ve öfkeyle atmaya çalışıyordu. Bihter’in durumu gayet iyiydi ama korkudan ölmek üzere olan Sedef için aynı şey geçerli değildi. Siyah saçlarına geçirdiği elleri başını öfkeyle tutarken çıldırmak üzereydi.

“Hiç kimseyi düşünmezsin, tamam. Ama beni de mi düşünmezsin vicdansız!” diye tıslayan Sedef, yeşil gözlerini odaya giren doktora çevirdi.

“Hastayla konuşuyor musunuz? Uyanmak üzeredir, sesinize tepki verebilir,” diyen yakışıklı, sarışın doktora kibarca gülümsedi. *‘Öyle bir konuşuyorum ki uyanmazsa canına okuyacağımın farkında. Hoş uyanırsa da canına okuyacağım!’* şeklindeki mırıltısını ağzının içinde yuvarladı.

Bihter yorgun bir sesle, “Öyle bir konuşuyor ki, dır dır dır... Hasta yatağımda bile onu çekiyorum Doktor Bey!” diye mırıldandı.

Sedef doktorla birlikte heyecanla Bihter’e döndü. Beyaz teni solgundu, dudakları kurumuştı ama her şeye rağmen güzeldi. Sarı saçları hastane yastığına dağılmışken gri gözlerini yavaşça araladı.

Munzur bir ifade takınıp gülümsediğinde Sedef tuttuğu nefesini koyuverdi.

“Allah’ım! Ne zamandan beri hastalar en tehlikeli tekniklerle tedavi ediliyor?”

Doktor kahkaha atarak elindeki raporları inceledi. “Neymiş o tehlikeli teknik?”

Sedef hiç sesini çıkarmadan doktorun işini bitirmesini bekliyordu. Arkadaşının sesini duyunca rahatlayan genç kız ne kadar yorgun olduğunu anca anlayabilmişti. Bütün gece uyumamıştı.

“Ne olacak, kadın çenesi elbette! Bu tedavi yöntemini bulanın, her gece karısının dırdırını çeken bir adam olduğu üzerine bahse girerim!”

Doktor bir kahkaha daha attıktan sonra tetkiklerini bitirdi. “Gayet iyisiniz, kurşun çok tehlikeli yere isabet etmemiş. Yalnız vücudunuza nüfuz eden uyuşturucu yüzünden bedeniniz çok sarsıldı. Birkaç gün daha buradasınız, sonrasında taburcu olabilirsiniz,” diyen doktor hızla odayı terk etti. Çünkü biliyordu ki hasta konuşmaya başladığı andan itibaren sinirle soluyan hasta yakını patlama noktasına gelmişti. Bir doktor olarak kadının rahatça içini döküp sakinleşmesini sağlamak Hipokrat yemini gereği şarttı. Yoksa iki kadın arasında kalıp kadın dırdırı çekmek istememekle ilgisi yoktu bunun!

Başında inanılmaz bir ağrı vardı. Birkaç gündür uyutuluyor olmalıydı, ilaçlar yüzünden yatağa hapsolan bedeni uyuşmuştu. Gözlerini kapatıp eliyle alnını ovuşturdu. Serum bağlı olan kolunu kaldırıp hareket ettirdi. Tüm bunlar Sedef’in sorgusundan kaçmak içindi. Sonunda dayanamayıp üzerine dikilen bakışlarla karşılaşmak için gözlerini açtı. Gri gözleri pişmanlıkla dolarken Sedef’e ıslak bir yavru köpek gibi bakmaya başladı.

“Yemezler bu numaraları Bihter Hanım!” diyerek işaret parmağını genç kıza sallayan Sedef, sol elini de destek alırcasına beline koymuştu. Siyah elbisesinin içinde fazlasıyla yorgun, yıpranmış ve sinirli duruyordu. Bihter arkadaşına

haksızlık ettiğini düşündü. Tüm bunları ona yaşatmaya hakkı yoktu.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten!” diyerek sırttan Bihter, burnuna dolan hastane kokusundan tiksiniyerek yüzünü buruşturdu. Uyanan bedeni tüm ayrıntılara tepki vermeye başlamıştı.

Sedef “Senin o sarı saçlarını yolacağım!” diyerek arkadaşının yanına gitti. Kızın doğrulmasına yardımcı oldu. Bihter’in kuruyan dudaklarını görünce bir bardak su doldurup kıza uzattı.

“Ben de ne eksik diyordum, su!” diyen Bihter, mırıldanmalar eşliğinde suyunu içip sırtını yatağın başlığına yaslayarak arkadaşına baktı.

“Hazırım, başlayabilirsin!”

Sedef kaşlarını çatarak kıza baktı. “Neye hazırsın?”

“Sorguna, dırdırına, nasihatlerine, azarlamalarına...”

“Ben senin amcan mıyım kızım? Senin için endişelendim sadece!” diyerek ona sarılan Sedef, kızın yaşadığı hayatı düşünüp fazla üzerine gitmemeye karar verdi. Bihter ise arkadaşının siyah saçları arasından sinsice gülümsedi. Yine yırtmıştı! Fakat sevinmek için çok erken davranmıştı.

“Ama iki gecelik uykusuzluğun bedeli olmayacak sanma! Bir hafta boyunca yemekler senden sorulur!”

Yattığı yerde dikleşen Bihter “Bunu yapamazsın!” dedi telaşla. “Daha yeni yıkattık kızım mideleri! Yine mi zehirlelim?”

Sedef omuzlarını silkip umursamaz bir ifade ile arkadaşına baktı. “Evlenmeden önce öğreneceksin yemek yapmayı!” Bir haftalık yemek eziyetinden kurtulmak iki genç kızın da tek hayali olduğundan Sedef, Bihter’in yaralanmasına neredeyse şükredecekti.

Çarşafın üzerinde dikkatlice kayarak tekrar yatar pozisyona geçen Bihter ise çarptırıldığı cezadan ötürü yüzünü

asmişti. Pis pis sırttan arkadaşı ise "Hiç bakma bana öyle!" diyerek arkasını döndü.

Kapıya doğru giden kıza bakıp "Nereye?" diye sordu. Sedef arkasını dönüp yüzündeki sinsî gülümseme eşliğinde kaşlarını indirip kaldırdı. "Senin yakışıklı doktoruna gidip durumunla ilgili detaylı bilgi alacağım."

"İyi de adam her şeyi söyledi, daha ne bilgisi alacaksın?"

"Anlarsın ya, dosyalar üzerinde konuşuruz belki," diyerek odadan çıkan arkadaşının arkasından kocaman bir kahkahaya patlattı Bihter. Yattığı yerde gülümseyerek saçlarıyla oynamaya başladığında bütün neşesini kaçırarak olaylar aklına geldi. Kaşlarını çatarak amirinin bu sefer nasıl bir ceza vereceğini düşündü.

"En fazla bir hafta trafik polisi olurum yine!" diyerek omzunu silkti ama koluna saplanan ağrı ile yerinde büzülüp acının geçmesini beklemek zorunda kaldı. Bu evrenin Bihter'e mesajıydı. Bu sefer kolay kurtulamayacaktı!

"Aman kurtulamayacak ne var? Altı üstü kancalı Seval!" deyip kendini rahatlatmaya çalıştı ve başarılı olunca serumlar sayesinde yine uyuyakaldı.

"Bu sefer kolay kurtulamazsın Bihter! Bu yaptığının cezası var, sen de farkındasın. Sırf uzaklaştırma almaman için kimlerin çenelerini kapattım, biliyor musun?"

Filmlerin, dizilerin, kitapların aksine kadın olan emniyet amirine baktı. Baş komiser Seval Atalay da kıdemli baş polis adayı olan Bihter'e baktı. "Çekilecek dert değilsin! Disiplin yok, düzen yok, söz dinlemek desen o hiç yok!"

Hastaneden çıktıktan sonra bir hafta evde istirahat alan Bihter, Sedef'in çenesinden kurtulduktan sonra bir de merkezde Kancalı Seval'i dinlemek istemiyordu ama bu sefer

kurtuluşu kesinlikle baş komiserinin elindeydi. Bu yüzden dizini kırıp oturmalı, çenesini tutup susmalıydı. Ya da tüm bunları yapmak için çaba sarf etmeliydi.

“Yavuz pezevenginin evine gittin, hadi bunu anladım. Bu da işinin bir parçasıydı diyelim, kendi başına operasyona başlamak ne oluyor? Kimsin kızım sen? Şurada rütbe almana kalmış bir ay! Yapılacak şey mi bu? Ben hiç mi bir şey öğretmedim sana! Adam bir de deri yoluyla vermiş zehri sana! Doktorları seferber ettik! Ulan şeytan diyor al şu kızı görevden ne bok yerse yesin!”

Seval ağzına geleni sayıyor, Bihter susuyordu. Seval bağıyor, Bihter yine susuyordu. Fakat Seval görev deyip peşine ‘almak’ fiilini ekleyince Bihter’in kayış koptu. Kancasına takıldığı Seval’e en masum ifadesini takınarak baktı.

“Lütfen efendim, bir daha olmayacak!”

“Bir daha olursa cezalardan ceza beğen öyle gel!” diye son kez bağırarak Seval’in susmasının tek sebebi kızın ‘bir daha yapmayacağını’ söylemesiydi. Bihter’in verdiği sözü tutacağını biliyordu. Her ne kadar laftan anlamasa da sözlerini tutardı. Seval kaşlarını çatarak sinirli bir şekilde “Çık git şimdi, işinin başına!” dedi.

Yer yer beyazlamış sarı saçlarını elleriyle geriye doğru tarayarak stor perdelerin aralıklarından kendilerini izleyen polislere baktı. Cebinden çıkardığı siyah bir tokayla kısa saçlarını toplayıp işinin başına döndü. Eşini bir çatışmada kaybetmiş olan yalnız bir kadındı ve en az Bihter kadar dizginlenemez bir ruhu vardı. O da üst yönetimle sıkça sorun yaşıyordu ama onun rütbesi vardı. Bu yüzden kimse ona sesini çıkaramıyordu. Devletin ilgisini çekmedikten sonra bir problem yoktu ve Seval, kimsenin dikkatini çekmeden suçlu olan herkesin canına okuyordu.

Bilgi teknolojisi uzmanı olan Başat'tan kendisi yokken olanları öğrenen Bihter nihayet işinin başına geçtiğinde saat öğleni çoktan geçmişti. Öğle yemeğinden sonra toplantı odasına giden Bihter hiçbir zaman anlaşılamadığı takım arkadaşlarıyla masaya oturduğunda yeni soruşturma dosyasını eline aldı. İlgiyle her satırını okuyarak dişlerini sıktı. Yine bir kadın, yine bir adam, yine bir cinayet, yine kadına şiddet... Okuduğu her cümlede elindeki dosyayı sıkıkan Bihter, Kancalı gelince başlayan toplantı ile dikkatini baş komisere yöneltti.

"Dosyayı okudunuz, konuyu biliyorsunuz. Adamın adı Cevat, karısını öldürdükten sonra kaçmış. Kızı da korkup evi terk etmiş. Cesedi komşular bulmuşlar, kadının çürümüş bedenindeki otopsi raporuna göre darp söz konusu. Acilen adamı ele geçirmeliyiz. Hiç olmazsa kızı bulmalıyız ki babası ona da zarar veremesin. Gerçi bu adama baba demek pek münasip kaçmıyor ama..."

Bihter "Şerefsiz diyelim o halde efendim," diyen yapışkan Semih'e baktı. Adamın kendisine olan ilgisini yeni yeni söndürmüştü, tekrardan kendine yapışmasından korkmuyor olsa 'Hay ağzını öpeyim!' diye bir nida savururdu.

"Peki, ne yapıyoruz o halde?" diye soran Şebnem parmaklarını çıtlatıp arkasına yaslandı. "Önce mahalleyi tarayacaksınız sonra kızın peşine düşeceksiniz. Bir grup kızı takip edecek bir grup adamı arayacak. Ayrı ayrı çalışırsanız daha çabuk yol alırsınız."

"Ben kızı alırım," diyen Bihter dosyasını alıp toplantı odasından çıkarken arkasından Atakan da ayaklandı. "Ben de Bihter'e katılırım o halde."

Yüzünü buruşturan Şebnem "Biz de adamı haklarız o zaman," diyerek Semih'e döndü. Pişkin pişkin sırttan Semih'in Bihter'den sonraki hedefi karakaşlı, kara gözlü Şebnem olmuştu.

"Haklarız güzelim!" diyerek ayaklanan Semih de Şebnem ile birlikte toplantı odasından çıktı.

Siyah saçlarını ayna karşısında arkaya doğru taradı. Siyah tişörtünün üzerine siyah deri bir ceket geçirdi ve son olarak da parfümünü sıkarak odadan çıktı. Saat daha erkendi, gece kızıyla birlikte film izlemişlerdi bu yüzden Buse hâlâ uyuyordu. Savaş, kızının mavilerle dolu odasına girdiğinde kendi çocukluk odasına girmiş gibi hissetmişti. Beş yaşındaki kızı arabalarla oynar, kıyafetlerini mavi renklerinde alır ve tam bir erkek gibi yetişirken Savaş'ın izlemekten başka yapacak bir şeyi olmuyordu. Kızıyla her gün düzenli olarak savunma sporları üzerine antrenmanlar yapıyordu. Belki de Buse'nin tercihlerini kendi etkiliyordu ama bundan pişman değildi. Eğer kendisine bir şey olursa başının çaresine bakabilecek kadar yetenekli olmasını istiyordu. Belki biraz erkek gibi büyüyecekti. Bu da işin maliyetiydi. Minik kelebeğine bir şey olmasındansa varsın mavi renklerine bürünsün, arabalı oyuncaklarla zamanını harcasındı.

Kızının yüzüne düşmüş saçlarını düzelterip yanağına yumuşak bir öpücük konduran Savaş, kelebeğinin kokusunu içine çekip odadan çıktı. Aşağıya indiğinde Zekiye teyzenin kahvaltayı hazırladığını gördü. Masadan bir dilim salatalık alıp ağzına attı, hızlıca çiğneyip peynir dilimlerine saldırdı. Son olarak ince belli bardağında dumanı tüten çayından bir yudum alıp kapıya yöneldi. Arkasındaki mutfak kapısından çıkan Zekiye teyzeye yakalanmaktan kaçamamıştı.

"Aa, nereye oğlum? Daha hiçbir şey yemedin!"

"Toplantım var Zekiye teyze, Buse sana emanet. İlyas ve Nazım buradalar. İçin rahat olsun."

"Peki, evladım..."

"Hadi kal sağlıklıkla!" diyerek evden çıkan Savaş çiftlik kapısında duran korumaları uyardı.

Beş yıldır Beykoz'da bir çiftlik evinde kızıyla birlikte yaşayan Savaş'ın şu hayatta yanında olan kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. İlyas ve Nazım ile dolaylı yollar-
dan tanışmış olsalar bile uzun zamandır birliktelerdi. Baba yadigârı sayılan ve ailesi tarafından keyfi yeterince sürüle-
miş bu çiftlik evinin korunması ve gözetlenmesi İlyas ile Na-
zım'dan soruluyordu. Eve annelik yapan ise Zekiye teyze idi. Bir pavyon davasının kırık kanatlı *Goncagül*'üydü. Bataklık-
tan kurtulduktan sonra bir daha o ismi ağzına almamış, kim-
seye de zikrettirmemişti. Güvenirliği sayesinde Savaş kızını
bir tek Zekiye teyzeye emanet edebiliyordu. Arada bir gelip
bahçeye bakım yapan ve evin temizliği ile ilgilenen kişiler ha-
ricinde bu çiftliğin daimi üyeleri şimdilik Savaş, Buse, Zekiye
teyze, Nazım ve İlyas'tı.

"İlyas, ben çıkıyorum. Akşama doğru dönerim. Ev sana emanet, arayan soran olursa ertele. Kimse eve gelmiyor."

"Peki abi," diyerek başını sallayan esmer adam kapıya kadar ona eşlik etti.

Bihter, Akşemsettin'de dar bir sokağa girdi, yanında Atakan vardı. Ellerindeki adres bilgileri yardımıyla önce evi buldular. Fakat kaçınıcı kata çıkmaları gerektiğini kestiremi-
yorlardı. Atakan kaşlarını çatarak ensesini ovdu. Dün geceki nöbet yormuştu. 19 Mayıs akşamı olduğundan gençler kut-
lama, protesto gibi bahanelerle polise yine kök söktürmüştü. Aralarına giren provokatörler de işin ikramiyesiydi. Bihter, başını kaldırıp bina katlarını saydı.

"Altı katlı."

"Sence hangisinden başlayalım?"

"Benim uğurlu rakamım yedi ama burada yedi numara yok."

Atakan kafası karışmış bir şekilde Bihter'e baktı. "Entere-
san bir kızsın ama bu tuhaflıkları lütfen gece vardiyasından
sonra yapma."

Omuzlarını silken Bihter cebinden çıkardığı siyah tokayla
saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yaptı. Önlerinde dökü-
len perçemlerini de kulaklarının arkasına tıktı.

"O zaman sırayla başlıyoruz," diyerek zillere uzandı fa-
kat Atakan onu durdurdu.

"Kapıcısı yok mudur bu binanın?"

Bihter şaşkınca adama baktı. Kahverengi saçları kısaca
kesilmiş, önlerine doğru son yılların modası yüzünden biraz
uzun bırakılmıştı. Saçları gibi kahverengi olan gözleri yor-
gunluktan kızarmıştı. Fakat hiçbir sebep Atakan'ın bu soruyu
sorması karşısında Bihter'in yaşadığı şaşkınlığa çare olamaz-
dı. Genç kız sakince arkasını dönüp beyaz gömleğinin kolla-
rını kıvırmaya başladı. Atakan'a düşünme imkânı tanıyordu
ama adamın bunu yapabileceğinden emin değildi. Varlıklı bir
ailenin cesur çocuğuydu.

"Atakan, nerede olduğumuzun farkında mısın?"

Kafasını sallayan adam, kaşlarını çatarak kollarını birleş-
tirdi. Bihter'in nereye varmak istediğini merak ediyordu.

"O halde böyle bir mahallede kapıcının nasıl bir lüks
olduğunun farkındasındır. Bu tarz yerlerde insanlar kendi
çöplerini kendileri atarlar, ekmeklerini kendileri alırlar ve
komşularıyla problemlerini kendi yöntemleriyle hallederler,"
cevabını veren Bihter, Atakan'ı çok merakta bırakmamıştı.
Kavuşturduğu kolları serbest bırakan Atakan, pes etmiş bir
şekilde "Çal zili!" dedi.

Alt katlardan birinin zilini çalan Bihter, kapı otomatığının
cızırtılı sesinden sonra dış kapıyı iterek binaya girdi. Peşin-
den gelen Atakan ile birlikte ilk katı çıktılar.

"Tamam, teyzeciğim, uyaracağım ben üst kattaki komşunu. Sen şimdi söyle bakalım Cevat kaçınıcı katta oturuyor?"

Bu üçüncü kattı ve Bihter ile Atakan diğer iki katta kimseyi bulamadıklarından hızla bir üst kata çıkmışlardı. Yaşlı bir teyzeye denk gelmeleri onların başlarına gelen en kötü talihsizlikti.

"O karısını öldüren mendebur mu?"

"Evet, o. Kaçınıcı kat?"

"Ay, evladım... Düşündükçe tüylerim ürperiyor... Evlerden irak! Tü tü tül!"

Atakan "Hasbinallah..." diye fısıldadı. Daha fazla dayanamayarak "Teyzeciğim kaçınıcı kat?" diye bağırdı. Yaşlı kadının yüzü, Atakan'ın gürlemesinden sonra beyaz tülbenti ile yarışır oldu.

"Beşinci kat."

Atakan kocaman sırtıp merdivenleri tırmanmaya başladığında, kıymetli milletinin anladığı tek dilin bu olmasından ötürü tatlı dil ile yılanları deliğinden çıkaran insanları küçümsedi. Ne gerek vardı canım o kadar dil dökmeye, iş güç beklerdi!

"Siz kimdiniz bu arada kızım?" diye soran teyzeye 'bir susup dinleseydin öğrenirdin' cevabını vermek isterdi Bihter ama yapmadı. İş, güç beklerdi!

"O gün olanlardan sonra hepimiz çok korkar olduk da ondan sordum kızım..." diyerek hâlâ cevap beklediğini ima eden teyzeye üstün körü bir cevap verip merdivenlere yöneldi fakat teyzenin peşini bırakacağı yoktu.

"Ama ben korkuyorum burada!"

"Biraz sıcak süt, güzel bir uyku sonrasında hiçbir şeyin kalmaz teyze!"

"Burada olanları polise anlatmalı mıyım peki?" diye soran teyzeye kaşlarını çatarak baktı Bihter. 'Ulan kadın, her şeye

aklın eriyor...' diye düşünüp, "Ben hepsini tek tek aktarırım teyze, sen merak etme." cevabını verdi. İş, güç aldı başını gitti!

"Ama bu vatani bir görev, ben de yardımcı olabilirim. Türk polisine karşı görevimiz bu!"

Bihter gerilen tüm sinirlerine rağmen sessizce cebindeki ince cüzdanı çıkarıp açtı. İçindeki rozeti teyzenin gözüne sokarak, "Bu yeterli mi?" diye sordu. Teyze susup başını sallarken o çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Evin aralık kapısından içeri girip kapıyı kapatan Bihter, kendisini karşılayan salona baktı. İki çekyat ve bir masadan oluşan salonda halı bile yoktu. Arka odalardan birinde elinde kırmızı bir şapkayla gelen Atakan "Ev bomboş, şu şapkadan başka hiçbir şey yok," dedi. İş, güç bitmişti!

Adamın uzattığı şapkayı alıp inceledi. "Kızın bir yağmurluk giydiğini ve renginin kırmızı olduğunu biliyoruz o zaman," diyerek şapkanın yağmurluk ile birleştirilebilecek yerinde olan düğme deliklerini gösterdi.

Binadan ellerinde kırmızı yağmurluk şapkası ile çıktılar. "Bu biraz samanlıkta iğne aramaya benzeyecek. Ben tramvay yoluna bakıyorum, sen de ara sokaklara bak."

Atakan "Samanlıkta kırmızı başlıklı kıızı arıyoruz, kurt onu kapmadan başlığını ona ulaştırmamız lazım," diyerek göz kıptı. Belki de grupta anlaşabilme potansiyelinin en yüksek olduğu kişi Atakan olabilirdi.

"Olmazsa Başat'a da haber verimiz. Buradaki kameralardan bir kontrol etsin civarı."

"Tamamdır! Hadi kal sağlıklıyla!" diyerek arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki Atakan seslendi. "Bunu benim sana söylemem lazım. Cidden kendine dikkat et biraz Bihter!" Genç kadın şaşkınca Atakan'ın arkasından bakarken ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ama neye karar vermesi gerektiğinden adı gibi emindi. Bu gruptan kimseyle anlaşamayacaktı!

İnsanlar benim lanetim.

Markus Zusak

Kitap Hırsızı

Bölüm 3

Yaz ayları gelmesine rağmen ara ara İstanbul'da esip gürleyen ufak fırtınalara anlam veremiyordu. Özellikle kovaladığı biri varken gözüne herhangi bir toz kaçırın her türlü olaya karşıydı. Gözlerindeki son model lenslere zarar veriyordu fakat hızını kesmeden koşmaya da devam ediyordu.

"Kaçma, lanet olsun!" diye tıslayarak önündeki kalabalığı yarmaya çalışarak kızı göz hapsinde tutmaya çalışıyordu. Üç gündür aradığı kırmızı başlıklı kızın artık beyaz bir yağmurluğu olması sinirini katlıyordu. Bir yandan kıza hayran kalıyordu, onu bir yakalarsa alnından öpecekti. Öte yandan ise artık 'dur' diyen ayakları yüzünden günlerdir sinir küpü olmuştu.

Korkuyla ağlayarak küçük bir bakkaldan aldığı çamaşır suyunu yağmurluğunun üzerine döktü. Annesinin binbir zahmetle çalışarak aldığı yağmurluğa baktı. Annesinden geriye sadece bu yağmurluk kalmıştı. Yaz kış giymek zorunda kaldığı, kışın ısıtmak şöyle dursun daha çok onu hasta eden yağmurluğu beyaza çeviren çamaşır suyundan nefret etti. Annesinin ellerine sinmiş olan koku genzini doldururken sessizce hıçkırdı. Köhne bir mahallenin tekin-

siz bir arka sokağında işini bitirip ıslak da olsa ince yağmurluğu üzerine geçirdi. Yağmurluk artık bembeyazdı. Ucuz çamaşır suyu daha yıpratıcı olabiliyordu, bunu öğrenmişti. Sızlanmayı bırakarak tekrardan büyük caddelere çıktı. Kalabalık onun tek yuvasıydı.

Bihter kızı takip etmekte güçlük çekiyordu. Öğlen saati olduğundan kalabalık hat safhaya ulaşmıştı. Kızın adımları mı hızlıydı yoksa korkusu mu fazlaydı, bilemedi. Bir gün önce Atakan ile birlikte kızı bulmuşlardı ama o yine kaçmayı başarmıştı. 14 yaşındaki İrem, kaçmak konusunda oldukça ustaydı.

Beyaz yağmurluğu ile günlerce sokaklarda yatmıştı. Tekrardan evine gidip annesinin eve sakladığı parayı bulması lazımdı. Daha uzaklara kaçabilmek için o paraya ihtiyacı vardı. Ortam sakinken evine giden sokağı dönmüştü. Binanın önündeki sivilleri fark edebilmek için onların arkasında kalıp konuşmalarına tanık olması yeterli olmuştu.

“Kızı bir an önce bulmamız lazım, ifadesini almazsak bu işin ucu gelmez.”

Sertçe nefesini içine çeken İrem’i önce Bihter fark etmişti. Kızın açık mavi gözleri ile karşılaşınca o, olduğunu anlamıştı. Korkuyla açılan gözler zaten bas bas bağıırıyordu bunu.

Küçük kız korkuyordu. Belli ki ona zarar vereceklerini sanıyordu. Bihter bu duyguyu bilirdi. Kimin iyi kimin kötü olduğunu ayıramamanın ne olduğunu ve insandan neler alıp

götürdüğünü bilirdi. Tabii tüm bunları biliyor olmak o anda hiçbir işine yaramıyordu. Kız hızla tramvay sırasına girip cebinden çıkardığı akbili monitöre tuttu. Kızın arkasından hızla koşup turnikelerden atlayan Bihter'i güvenlik görevlisi durdurunca ortalık bir anda karıştı.

"Çekil, polis!" diyerek bağırarak Bihter, kızın gelen tramvaya bindiğini görünce siren ötmeden ilk kapıya koşup kendini içeriye attı. Üç koltuk mesafede kızla göz göze geldi. Herkes onlara bakarken konuşmaya başladı. Onu ikna etmekten başka çaresi yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim!"

Kızın açık mavi gözleri umursamazca bakıyordu ama duygusuz yüzündeki inci taneleri iplerin inceldiği yerden koptuğunu gösteriyordu. Kıza doğru ilerlemek için yürürken yolu açan insanlara teşekkür etmek isterdi ama bunun sırası değildi. İş, güç beklerdi!

"Onu öldürdü!" diye fısıldadı küçük kız. Artık kaçmıyordu.

Bihter "Biliyorum, canım..." dedi ama arkasından gelen cümlelerle donup kaldı.

İrem kısılmış sesine rağmen "Hepinizden nefret ediyorum!" diye cırladı. Günlerce ağlamaktan ve aç kalmaktan yıpranmıştı. "Kaç kez polise gittik!" dedi arkasından. Mavi gözlerindeki yaşlar kuruyor fakat yenileri geliyordu. Bihter, kızın kirli yüzünde izler bırakan yaşlara baktı. Gözlerindeki saf nefreti gördü.

"Annemi öldürmek için isteyerek dövüyordu. Öldürdü işte! Yaşarken bir işe yaramazsınız ama ölen birinin arkasından koşturmaya bayılırsınız! Allah hepinizin belasını versin!"

Yeni gelen durakta kız açılan kapıdan kendini dışarıya attı. Adım adım kıza yaklaşmış olan Bihter de hemen arkasından dışarıya çıktı. Kızı yakaladığında hiç kimseye göstermediği şefkati göstererek ona sarıldı. Hıçkırıklarla sarsılan bedeni sıkıca göğsüne bastırdı.

"Allah hepimizin belasını verdi." dedi kız ağlarken. Önünden geçip giden tramvaya baktı dalgınca. "Hepimiz belamızı yaşıyoruz."

"Ne zaman girelim?" diye soran Atakan'a "Yemeğini yesin ondan sonra," cevabını verdi. Kızı önce evine götürüp temizlenmesine yardımcı olduğunu, temiz kıyafetler giydirdiğini merkezdekilere söylememiştir ama herkes anlamıştı. Ardından merkeze yemek siparişi vermiş, kızı da alıp getirmişti. Şimdi onun yemeğini bitirmesini bekliyorlardı. Kız yolda iki kez uyuyakalmıştı.

"O yağmurluğun rengini ayırt edebildiği için Başat'ın öteki göz muayenesinin ücretini ben ödeyeceğim."

"Sen zaten bu çocuğun bir şeylerini ödemekten cebinde beş kuruşsuz dolaşmaya başladın. Biraz daha zorlarsan Başat'tan hoşlandığını düşüneceğim Atakan."

"Sabrımın sınırlarını geçtim ama erkekliğimden geçmedim güzelim."

Bihter donukça gülümsedi. Arkasından gelen cümleyle bu korkunç gülümsemenin kendisine olmadığını anladı Atakan.

"Üstü başı çamaşır suyu kokuyordu."

Atakan oturduğu koltukta öne eğilip elini Bihter'in dizlerine vurdu. "Babanın sorgusuna ben gireyim, sen kızı al."

Bihter delici, gri gözlerini Atakan'ın endişeli gözlerine dikti. "Hayır, ikisine de gireceğim."

"Bak, Bihter, açık konuşacağım. Benim için bir şey ifade etmesen de takım için yararlı bir parçasın. Her yaptığın hatada şansını zorluyorsun. Yeni rütbeni alana kadar sakın kalmak zorundasın."

Bihter şimdi daha kötü bakıyordu. "Bizden nefret ediyor, Atakan. Hepimize bela okudu. Annesini öldüren babası değildi çünkü." Atakan sormaya korkuyordu ama korkunun ecele faydası yoktu. "Kimmiş annesini öldüren?"

"Biz."

Bihter ayaklandı. Bu sorgunun başlayacak olmasını gösteriyordu. Alnını ovup dişlerini sıktı Atakan ve hemen ardından da ayaklandı. İş, güç beklerdi.

"Önce yağmurluğumu çamaşır suyu ile yıkadım. Üç gün boyunca alışveriş merkezinin yakınlarındaki bir parkta uyudum. Parkın bekçisi gidince yarısına kadar aralık olan camdan elimi uzatıp kapıyı açtım. Hava sıcak oluyor diye prefabrik kulübenin camlarını açık bırakıyorlardı."

"Seni bulmamızı neden istemedin?"

"Çünkü annemin ölmesine yardım etmişsiniz, benim yaşamama yardım etmeniz hayal gücümü zorladı. Polisten başka herkese güvenebilirdim."

"Polisler sizi nasıl geri çevirdiler?"

"Defalarca dayak yemesine rağmen annemi 'Aile birliğini koruması...' için evine yolladılar. Babamın amcaoğlu da polisti. Yardımcı oldu."

"Sonra ne oldu?"

"Ne mi oldu? Sizin yapacağınız işi sikeyim! Ne olacak annem öldü!" diye bağırان kız, "Bu küfrü nerede öğrendin?" diye soruldu.

"Siz bir de babamı sorgulayın isterseniz."

"Polisten yardım almışsın."

"Anasının orospusu mu söyledi bunu?"

"Soruları ben soruyorum."

"Söyleyin o aşüfteye..."

"Ya adam gibi konuşursun..."

"Konuşmazsam ne olur lan? İt oğlu it! Kimsiniz lan siz! Ne avukat sokturuyorsunuz ne başkasını. Böyle mi işliyor sizin hesaplar?"

Hırsla ellerini sıktı. Odadaki tek ışık kaynağı tepelerinde sinir bozucu bir şekilde yanarken adamla göz göze gelmemeye çalıştı fakat Bihter'le göz göze gelmekten kurtulamamıştı. Genç kadın odanın köşesinde ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş sorguyu izliyordu. Adam tekrardan "Avukatımı istiyorum ben!" dedi. Atakan, Bihter'in manalı bakışlarına dayanamayıp bayramlık ağzını açtı.

"Ulan şerefsiz! Hem karını öldürüyorsun, hem kızına şiddet uyguluyorsun ve onun hakkında abuk subuk konuşuyorsun! Kalkmış bir de avukat istiyorsun! İtin götüne sokarlar oğlum seni! Sen kiminle kafa buluyorsun ha? Göt beyinli amcaoğlun kurtarabilir mi sanıyorsun seni buradan?"

Adam pişkince gülümseyip "Avukatım gelene kadar konuşmayacağım," deyince Atakan'ın tepesi attı. Masanın etrafında dolaşıp adama bir yumruk çaktığında "Yeni avukatınla tanış orospu çocuğu!" diye kükredi. Bir yumruk daha çaktı. "Ne diyor avukatın?" diye sordu. Adam üzerine abanmış Atakan'dan kurtulmaya çalışıp "Sizi dava edeceğim!" diye bağırdı. Atakan bu sefer adama kafayı gömdü. "Yeni avukatın da aynı şeyi düşünüyor."

Saatlerce süren sorgu sonunda adamın pes edip her şeyi anlatması ile son buldu. Ertesi günkü mahkemede hemen yargılanacaktı. İrem kurtulmuştu. Fakat sorgudan çıkıp kendilerini Kancalı'nın yanında bulan Atakan ve Bihter'i kimse kurtaramayacaktı.

Kancalı direkt olarak "Hanginizi yakayım?" diye sordu. "Adamı öldüresiye döven, sen Atakan, seni mi yakayım?" diyerek bir müddet duraklayıp ardından Bihter'e dönerek "Yoksa tüm bunlar olurken kılını kıpırdatmaya lüzum görmeyen sen, Bihter, seni mi yakayım?" diyerek lafını tamamladı.

Atakan "Hepsi benim hatam," diyerek öne atıldı. "Beni yakın ama altı tutmasın." Bihter gülmek isterdi fakat Atakan'ın esprilerinin zamanları da pek münasipti. Atakan'ı doldurup, onun sinirlerini zorlayan Bihter'di. Hayatı boyunca ilk kez böyle bir ortamda olduğu gibi suçu üzerine alarak kendisini koruyan da Atakan'dı. İçinde sızlanıp duran vicdanına susması için birkaç dakika verdi fakat konuşmaya başladığında süre çoktan dolmuş ve kazanan belli olmuştu.

"Hayır, hepsi benim hatam."

Kancalı şaşkınca kıza dönüp tek kaşını kaldırdı. Bir müddet birbirlerine bakıp kaş gözle anlamaya çalışan Bihter ve Atakan ise birbirlerine gireceklerdi.

"Peki, ben sana ne dedim Bihter?"

Bihter yüzünü buruşturarak "Doğrudan beğenme aşamasına geçebilir miyiz?" diye sordu.

"O kısmı da sen halledecektin sanırım."

Bihter kaderine mahkûm olmuş bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Bir buçuk ay uzaklaştırma."

Kancalı "Ama... tek onun suçu değil!" diyerek araya giren Atakan'ı dışarıya yolladı. "Merak etme, bu süre zarfı boyunca seni boş bırakacak değilim, yarın yanıma bir uğra sana yeni görevini vereceğim."

Bihter "Hem uzaklaştırılacağım hem de alttan alttan çalışmaya devam edeceğim. Bu durumda benim kârım ne?" diye diklendi. Sinirden gözü atmaya ve atan gözü yüzünden lensi canını yakmaya başlamıştı.

Kancalı oturduğu rahat koltukta öne eğilip dirseklerini dosyalarla dolu masaya yasladı. Yine tek kaşını kaldırıp "Karşılıklı kârımız olsaydı, benim üst olmamın ne önemi kalırdı ki?" diye sordu.

"Niye dönmek istiyorsun?"

"Başladığım işi bitirmek için."

"Ya geride kimsen kalmazsa?"

"Ya vicdan azabım hiç bitmezse?"

"Peki, oğlum. Gel haftaya başla."

"Burası benim için farklı bir deneyim olacak."

"Sen de bizim için farklı bir deneyim olacaksın."

Savaş, başını sallayarak oturduğu yerden kalktı. Bu da hallolmuştu. Kancalı, giden genç adamın arkasından bakıp kaşlarını çatı. Bir beladan *kurtuluyor* ötekine *bulaşıyordu*. Kendisi mi belaya kanca takıyordu yoksa belalar mı kancasına takılıyordu?

Kapıdan çıkıp çantasını almak için masasının başına giden Bihter'i susmak bilemeyen Atakan takip ediyordu. "Niye yaptın bunu?"

Bihter soğuk bir sesle "Adamı dövmene sebep olduğum için," diye yanıtladı. Ne kadar kaçarsa kaçsın başı yine belaya girecek ve bu cezayı alacaktı. Neden geciktirerek bu işi zorlaştırırdı ki?

"Sen sebep olmasan da döverdim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Asansörle bir alt kata inip sorgu odalarının yolunu tuttu. Fakat Atakan adeta susmamaya yemin etmişti. Bihter sorgu odasına daldığında, Cevat'ı yüzü gözü kan içinde sızlanırken buldu. Elindeki çantayı bir köşeye fırlattı.

"Eğer suçu üstlenmeseydim, işte bunun zevki çıkmayacaktı," diyerek adamın suratına okkalı bir yumruk atan Bihter'in arkasından bir ısıklık koyuverdi Atakan. "Bazen neyin kafasını yaşadığını merak ediyorum."

Bihter bir yumruk daha çakarken "Sen de merak ediyormusun Cevat?" diye tatlı bir sesle sordu. Topuz yaptığı saç her yumrukta biraz daha aşağı kayıyordu. "Hayır, hayır..." diyerek başını sallayan adam kurtulmak için çırpınıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm Cevat."

Bir yumruk daha...

Savaş "Hâlâ bakıcı bulamadım," derken siyah uzun saçlarını parmakları ile ensesine kadar tarayarak tekrardan dağılmalarına izin verdi. Karşısındaki koltukta oturan kızına dik dik bakarken amirine hesap vermekle meşguldü.

"Öyle mi? Tamam, bekliyorum."

Kapanan telefonun ardından gözleriyle savaşmaya başladı baba kız. "Ne diyormuş amirin?" diye soran Buse, babasına günlerdir kök söktürüyordu. Örgülü saçlarını arkasına atıp kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra burnunu havaya dikti. Sanki hiç suçu yokmuş gibi davranması Savaş'ı çileden çıkarıyordu.

"Yeni raunt için hazırlansan iyi edersin."

"Raunt mu?" diye soran Buse, şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Yeni duyduğu kelimenin anlamını bulmaya çalışıyordu.

Savaş "Yani yeni bakıcın demek istedim," diyerek kızının anlayacağı dilden konuşmaya çalıştı.

"Sabah kaçıp giden gibiyse işimiz beş dakikada biter."

Savaş kalkıp kızının yanına gitti. Onu kucagina çekip "Neden anlamak istemiyorsun bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kızının bu soruyu anlayabileceğini düşünüyordu.

Buse "Çünkü senden ayrı kalmak istemiyorum." diye mınıldanarak başını öne eğdi. Evet, kızı gayet iyi anlamıştı! Dudakları titremeye başlamıştı minik Buse'nin. Akmak için hazırda duran yaşlarını saymıyordu bile Savaş.

"Ama çalışmak zorundayım." Kızının ne zaman pes edeceğini düşünüyordu ya da pes etmesi için ne gibi bir rüşvet vermesi gerektiğini.

Buse, annesi olmadığı için anne sevgisini de baba sevgisini de Savaş'a besliyordu. Bu durumda zorda kalan hep Savaş oluyordu. Hem kızını kırmadan hem de her şeyi düzgünce yola sokabilecek şekilde davranmaktan yorulmuştu. Bir de dinmek bilmeyen vicdanının sesini susturmak istiyordu. Rahat uyku yüzü görmeyeli yıllar olmuştu. Bu yüzden evden yürüttüğü müşavirlik işine bir son verip eski mesleğine geri dönmesi gerektiğine karar vermişti. Alınacak bir intikamı vardı ve bu iş daha fazla bekleyemezdi.

Gece yarısına kadar süren konuşma bir karara bağlanamamıştı ve ertesi gün Savaş işe gitmek zorundaydı. Zekiye teyze ise bir süreliğine köyüne döndüğü için Buse evde yalnız kalacaktı. Ayrıca Zekiye teyze döndüğünde bile Buse yine yalnız kalacak, ev işleri ile Buse arasında mekik dokuyan yaşlı kadın canından olacaktı. Bu yüzden bir bakıcı kesinlikle şarttı ve Savaş, ertesi gün gelen herhangi bir bakıcıya normalin üstünde maaş teklif ederek bu işi bitirecekti. Çünkü kızına sunduğu rüşvetlerin hepsi bertaraf edilmişti.

Now I've had the time of my life¹

Bill Medley

The Time Of My Life

Bölüm 4

Siyah saçlarını sırtına atmış, yeşil gözlerini belerte belerte Bihter'e bakıyordu. Yüzündeki korkunç ifadeye karşın giymiş olduğu ayıcıklı pijaması karizmayı fena halde çiziyordu. Sedef sol ayağını da yere vurmaya başlayınca Bihter, kaç saatte kurtulurum derdine düşmüştü. Kız dişlerini de gıcırdatmaya başlayınca Bihter, arkadaşının Arap radyosuna bağlayacağını anladı. Hatta yetmeyecek çenesiyle yaptığı şu gıcık ses ile de ayrı bir işkence uygulayacaktı.

Kapının önünde üstünü başını döktükten sonra salona yürümeye başladı. Elindeki telefonu bir koltuğa arabasının anahtarını öteki koltuğa fırlattıktan sonra kapının önünde durup kendisini izleyen arkadaşına kıcını dönerek televizyonun karşısındaki koltuğa çöktü.

Kutu kadar küçücük olan daireleri zaten iki oda bir salondur. Arkadaşının hâlâ arkasında, kapının hemen önünde dikildiğini biliyordu. Dişlerinden çıkan gıcırdama sesleri daha da artmış hatta katlanılmaz hale gelmişti. Çıplak ayaklarının parkede çıkardığı ses ise Çin işkencesini geçmişti. Bihter televizyonun üzerindeki saate baktı.

¹ Now I've had the time of my life: Şimdi hayatımın anını yaşamış durumdayım

“Üç!” diye fısıldadı önce. Geleli beş dakika olmuştu. Sonrasında gözünü kapatıp bekledi ve hemen ardından “İki,” diye fısıldadı. Sol kulağını serçe parmağı ile kapatıp “Bir,” diye fısıldadığında evde Sedef’in sesi çınladı. Sağ kulağı sağır olalı çok olmuştu!

“Bihterrrr!” diye bağırان Sedef’in sesi opera sanatçıları ile yarışırdı.

Sarı saçlarındaki tokayı çıkartarak saçlarını koltuğa yaydı. Başındaki ağrıya, arkadaşındaki ısrara rağmen dayanacaktı. Pes etmeyecekti! Ölmek vardı, dönmek de vardı. Şimdi Allah var, söz konusu Sedef olunca döneğin âlâsı olabilirdi. Zaten ona merkezde boşu boşuna dansöz Bihter demiyorlardı. *Hakları var, iyi kıvırırdı!*

“Efendim, bebeğim?” diyerek sevimli bir yüz ifadesi ile çaprazındaki tekli koltuğa oturup ölüm meleği gibi kendisini izleyen arkadaşına döndü. Sedef yerinde huzursuzca kıpırdandıktan sonra kışına kadar giren Bihter’in telefonunu altından alıp rahatlayarak işine odaklandı.

“Bak, kızım, hiç uğraştırma beni! Dökül hemen!”

“Ya, sen, sen ne zaman öğrendin ya? Hangi ara?” diyerek koltuğun arkasına yasladığı başını kaldırıp öne doğru eğildi. Sedef tek kaşını kaldırıp bacak bacak üstüne atarak elini ‘geç bunları bacım’ dercesine salladı. Bihter anlamıştı, takım arkadaşı Şebnem ile –hatta takımdaki tüm arkadaşları ile– iyi geçinen Sedef, bütün her şeyi birinci ağızdan duymuştu.

“Hangisi öttü?” diye sordu hırlayarak.

“Atakan,” diyen arkadaşına şaşkın şaşkın bakıp “Oha!” dedi. Herkesten beklerdi ama Atakan?

“Sen Atakan’la da mı görüşüyorsun?”

“Bihter bazen başına gelenlerin salaklığından mı, yoksa arandığından mı kaynaklandığını çözemiyorum.”

“Ne var kızım? Atakan’la ne iş? Sana mı yazıyor yoksa?”

“Yok kızım ya, geçen bizim şirketten bir kızla gördüm onu da, bakmış bizim şirket kız kaynıyor bir bulaştı o gün bu gündür peşimi bırakmıyor. Tavuk kümesine dalan tilki gibi ya!”

“O gün bu gün derken samimiyet öyle bir artmış ki altın günü teyzeleri gibi beni çekiltirmeye başlamışsınız!”

Sedef yayıldığı koltukta diklenip “Konuyu değıştirme!” diye çıkırdı.

Bihter “Of, Sedef ya, hiç havamda değilim,” diyerek alnını ovaladı. Baş ağrısı an be an artıyordu.

“Anlat!”

“Anlatılacak bir şey yok. Üç gündür peşinde olduğumuz küçük kızı bulduk. Sonra babasını sorguladık, ardından kızı sorguladık ve tekrar babayı sorguladık adam suçunu itiraf edene kadar kan kusturduk. Bir güzel dövdük, haliyle de Kancalı’ya çarptırıldık.”

“Kızım siz neyin kafasını yaşıyorsunuz ya? Hangi devirde kaldı öyle sorguda adam dövmek? Polisiye dizi mi çeviriyorsunuz?”

“Ne polisiyesi ya? Adama illallah getirtir bu insanlar! Cinnet geçirdim ya! Direkt mesleği bırakacağım!”

“Akşam akşam yine saçmalama saatimiz başladı.”

“Ne? Sen de bırakacağım diyorsun!”

“Kızım ben koca şirketle uğraşıyorum. Evraktı, dosyaydı, denetlemeydi derken ömrüm çürüdü masa başında. Sahte saksı çiçeği bile kuruyor benim odamda ya!”

“Hadi sen cansız varlıklarla uğraşıyorsun. Kafanı ütülemiyorlar! Ben ne yapayım?”

“Ben ne yapayım diye diye gitmişsin suçu üstlenmişsin, görevden çekilmen daha mı iyi oldu?”

“Vallahi iyi oldu he, tatil yapmak istiyordum ne zamandır,” diyerek arkasına yaslanıp ayaklarını önündeki sehpayaya uzattı. “İki soda kap gel kız, dilim damağım kurudu.”

"Her şeyi anlat ondan sonra," diyerek omuz silken Sedef'e gözlerini kısıp baktı Bihter. "Ulan bana anlatacak bir şey kalmamış ki! Atakan sağ olsun sana raporu vermiş!"

"Yok, hepsini anlatamadı. Onun odadan çıkartıldığı kısım karambolde."

Elini gözlerinin üzerine siper edip bekledi bir müddet. Konuşmaya başladığında yorgunluğu sesinden bile belli oluyordu.

"Yarın Kancalı'nın yanına gideceğim tekrardan. Bana vereceği bir görev varmış."

Merakla öne eğilen Sedef devamını bekledi ama Bihter ona bakarak kafasını 'daha ne istiyorsun' der gibi salladı.

"Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı kızım? Görevden çekildik ama ekmek paramızı kazanacağımız bir yer bulduk."

"Aman sanki ekmek yiyorsun da..."

"Var da mı yemiyoruz?"

"Seninle laf yarışına girmeyeceğim!" diyerek ayaklanan Sedef mutfaktan soda almaya gitti.

Kıkırdayarak televizyon kumandasını eline alan Bihter düşünmek için geceye kadar bekledi. Duş alıp yastığa kafasını koyduğunda başladı. İnsanın uyumadan önce düşünecek çok şeyi olurdu. Tavandaki çatlakları, duvarda *tik tak* sesleri ile ilerleyen saati ve kapatmayı sevmediği perdeler sayesinde içeriye yansıyan sokak lambalarının ışıklarını izlerken düşünmek için fazlasıyla müsait oluyordu.

Hâlâ yasını tuttuğu ailesini, nefret etmekten sıkıldığı amcasını, şu dünyadaki tek arkadaşı Sedef'in dırdırlarını, onun mürüvvetini, sırf evlilik için girdikleri iddiayı, yarınki işini, gruptaki arkadaşlarıyla anlaşılamamasını, küçük İrem'i, sapık profesörleri, laylaylom yaşayan gençleri, ülkenin akıbetini, kupa maçının sonucunu, yatırdığı iddia için ettiği duaları ve Evreşe'nin dar yollarını...

Sabah dinç uyandı. Hatta kahvaltı bile yaptı. Görevinden uzaklaştırılmış olmasına rağmen mutluydu. Bu huzur anca İstanbul trafiğine karışana kadardı. Arkasında onu sollamaya çalışan bir taksiciye acayip sinirlenmişti. En son trafik ışıklarında araç yan tarafında durmuş, içindeki genç şoför el kol sallamaya başlamıştı. Bihter içinden ona kadar saydı ama kırmızı ışığın süresi 24 saniyedeydi. Adam hâlâ küfürler savuruyordu. Bunu anlamak için dudak okumaya gerek yoktu! Bihter, arabanın güneşliğini indirip rozetini çıkardı, cama yapıştırıp adama *'senin ecdadını asıl ben...'* diyen bakışlarını şoföre dikip gaza bastı. Aynı anda yeşil ışık da yanmıştı.

Savaş hazırlanıp aşağıya indiğinde Buse'yi, İlyas'ın hazırladığı kahvaltı masasında otururken buldu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kamuflaj desenli pantolonu ve asker yeşili tişörtü ile savaşa fazlasıyla hazır görünüyordu. Kızının yanından makas alıp "Günaydın asker!" dedi. Buse yüzüne bile bakmamıştı. Yemin ederim sevgililerimden bile bu kadar atar yemedim ben diye geçirdi içinden ve masaya oturdu. Kahvaltı yapmayacaktı ama Buse'yi uyaramak için kahvaltı bahanesini kullanmaya mecburdu.

"Bugün yeni bakıcı adayı gelecek. Akşam geldiğimde yeni bakıcınla birlikte bulacağım seni."

Buse yumurtasının dışını çıkarıp içindeki sarısını yemekle meşgulken babasının dedikleri bir kulağından giriyor ötekinden çıkıyordu. Zaten umurunda bile değildi.

"Buse beni duyuyor musun?"

Buse tek seferde ağzına tıktığı yumurta sarısı yüzünden ağzını açamazken Savaş sinirle kızına bakmaya başlamıştı. "Sırf cevap vermemek için yaptığına bak, boğulacaksın kızım!"

Omuzlarını silkip meyve suyu bardağına uzanan Buse, iki minik eliyle tuttuğu bardağı kafasına dikti. Aklında ne tür hinlikler barındırdığını babasına çaktırmayacaktı. Kızının ağzındaki yemeğin bitmesini fırsat bilen Savaş "Bugün rahat duracaksın, tamam mı?" diye sorusunu yineledi. Buse ağzına zeytin atacakken Savaş kızının elini durdurarak yüzüne eğildi.

"Duydun mu beni küçük düzenbaz?"

Buse babasına gözlerini kocaman açarak baktı. Sesini çıkarmamıştı. Kahvaltı boyunca kızından bir cevap alamayan Savaş ise sinirle kapıyı çarpıp çıkmıştı.

"Neden en arıza kızlar hep beni bulur ki?" diyerek arabasının anahtarını sıktı. Çiftliğin kapısında bekleyen Nazım'ı uyarak evden uzaklaştı. Biraz daha durursa kızının minik burnunu sinirden ısıracaktı.

"Gelen bakıcı adayını hemen içeri al, merkezden gönderecekler. Güvenilir."

"Peki, abi."

Sabır çekerek merkeze ulaştığında Kancalı'nın yanına gitmek için fazla oyalanmadı. Şu görev zimbirtısı neymiş öğrenmek istiyordu. Kancalı'nın kapısını çaldığında ise öğrendiği tek şey işin 'güvenli' olduğuydu.

"Gittiğin zaman 'iş' için orada olduğunu söyle. Sana söyleneni çok sorgulama. Adamın sana ihtiyacı var."

"Kim bu adam? Ne istiyor?"

Kancalı masasında öne eğilip, önüne düşen saçlarını kulağının arkasına iterek, "Burada çok dillendirmeyelim, uzatma da git hadil" dedi.

"La havle... İştten ayrılırsınız bir dert, ayrılmasak bir dert! Dünyanın çilesini çekmeye mi geldim anlamıyorum ki..." diye söylene söylene merkezden çıkarken önüne bakmadığı için birine çarptı.

"Affedersiniz," diyerek yoluna devam etmek istedi ama adam "Gözüne gözlük," diye fısıldadığında başını kaldırmadan cevabı yapıştırdı. "Lenslerim bana yeter!"

Bihter "Vela kuvvete..." diye devam ederek merkezden çıktı. Arabasının önüne park edilen arabayı görünce, "İlla billahil aliiyyil azim..." diye mırıldandı. Nihayet yola koyulduğunda ise kudurmak üzereydi. İş, iş diye tutturan Kancalı onu İstanbul'un öteki ucuna, ta Beykoz'a yolluyordu.

"Bekleyen işin gücün gelmişini geçmişini gelmeyeceğini..."

Savaş yeni görev bürosuna girdiğinde onu karşılayan Kancalı'ya gülümsedi. Seval onu beklemediği için şaşırmıştı.

"Çocuk bakıcıyı kabul edene kadar gelmezsin sanıyordum."

Savaş bir sandalyeye oturup aşağıda omuzuna çarpan kadının hasarını inceledi. "Ne yapıyorsun?" diye soran Kancalı'ya "Aşağıda bir füze çarptı da uzun zamandır böyle bir darbe yemediğim için hasar kontrolü yapıyorum," cevabını verdi.

Hemen ardından, "Bakıcıyı yolladın değil mi?" diye sordu.

Seval, "Evet, kız kardeşimin tanıdığı biri gelecek bugün," yanıtını verdi.

"İyi, artık incelemeden alacağım. Buse'ye dayanabilen herhangi biri işimi görür."

"Tamamdır, öteki kızı da yolladım senin yanına ama büyük ihtimal seni bekleyecek akşama kadar. Bugün gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Savaş kopkoyu gözlerini Kancalı'ya dikip "Kendi başıma halledebilirim," diye fısıldadı. "Buna başka birini karıştırmak istemiyorum."

"Bir kızın var. Kendini tamamen bu işe adayamazsın. O da yardım ederse çabucak halledersin."

"Dosya çok tehlikeli. Başıma ne geleceği belli değil..."

"Bana güven," diyen Kancalı kalkıp odasına gitti.

Savaş biraz daha orada öyle oturdu, sonrasında Atakan gelip "Ooo, kimler gelmiş!" diyerek kendisini oyalamaya başladığında aklındaki düşüncelerden biraz uzaklaşmış oldu.

"N'aber abi?"

"Ne olsun ya? Dur biraz yüzüne bakayım," diyen Atakan geri çekilip Savaş'ın yüzüne dikkatlice baktı. "Ne yapıyorsun?" diye soran Savaş'a "Cennetlik olmaya çalışıyorum abi," cevabını verdi. Genç adamın kafasına bir tane indiren Savaş "Zevzek!" diyerek sırttı.

Atakan'la çok eskiden beri arkadaşlardı. Savaş polis olduktan sonra ailesinin karşı çıkışlarına aldırmadan Atakan da polis olmuştu. Uzun süre meslekten ayrı kalıp tekrar geri döndüğünde, Atakan'la bir arada olmak Savaş'a iyi gelmişti. Organizeden cinayete geçişte tanıdık birileri süreci kolaylaştırırdı.

Bihter sonunda ulaştığı adresteki eve şöyle bir bakınca uzun soluklu bir ısıklık koyuverdi. İki katlı çiftlik evinin çitlelerinden içi adına çok yorum yapamıyordu ama gördükleri ona yeterdi.

“Yanlış mı geldim acaba?” diye sordu kendine ama not aldığı adresin doğru olduğundan da emindi. “Kim derdi ki Allah’ın unuttuğu bu ıssız yerde böyle güzel bir çiftlik olabileceğini?” Çantasını alıp arabadan indi. Etrafı inceleyip çiftlik kapısına ulaştığında zili çaldı. Kapıyı açan genç adama şöyle bir bakıp “İş için gelmiştim,” dedi. *Kancalı’nın söylediği gibi.*

İlyas kadını baştan aşağıya inceleyip içeri aldı. “Biraz geç kaldınız ama olsun. Hemen eve geçseniz iyi olur.” Bihter adamın dediklerinden çalışacağı kişinin sinir bozucu biri olduğunu anlamıştı ama yine de sormaktan kendini alamadı. Eve kadar çok yolları yoktu, yine de bahçe ayaküstü muhabbete yetecek kadar büyüktü.

“Çok mu sinirli?”

İlyas kafasını ‘şöyle böyle’ demek ister gibi sallayarak bıyık altı gülümsedi. “Sevdiği kişiye zararı yoktur ama gözü tutmazsa vay haline...”

“Gıcık bir tip yani?”

“Tam öyle denemese bile herkesi sevme alışkanlığı yoktur diyebiliriz.”

Kapıya ulaştıklarında İlyas zili çalıp tekrardan nöbet yerine yürümeye başladı.

“İş için gelmiştiniz değil mi?” diyerek kapıya çıkan Nazım, kızı kolundan tutup içeri çekmeye başladı. Bihter birden kendini evin içinde bulunca şaşırdı. Fakat karşısında bir yetişkin yerine küçücük bir çocuk bulunca asıl şaşkınlığı o zaman yaşadı.

“Nasıl ya?” diyerek arkasından kapanan kapıyı hızla açtı. Nazım daha uzaklaşamamıştı.

“Benim işim ne?” diye bağırdı adamın arkasından fakat genç adam arkasını bile dönmeden ilerlemeye devam etti. Bihter elinde çanta öteki eli kapının baskısında kalakalmıştı. Arkasındaki kız, “İşin benim,” deyince kapıyı kapatıp kıza döndü.

Buse karşısındaki düşmanı tartarcasına inceleyerek, “Gönderecek başka birini bulamadılar mı?” diye mırıldandı. Bihter daha üstündeki şaşkınlığı atmadan kızın söyledikleri karşısında daha fazla şaşırıp kaldı. “Sen bana laf mı soktun?” diye sorduğunda aldığı cevap onu daha büyük bir şaşkınlığa sürükledi. “Uyandın yani?”

“Allah’ım... Kaç yaşındasın sen?”

Buse üçlü koltuğa tırmanıp oturdu. Nazım ile savaş oyunu oynuyorlardı. Kendisi komutandı ve çok yorulmuştu. Hatta biraz terlemiş bile olabilirdi. Şimdi Zekiye teyzesi olsa üstünü değiştirirdi. Kapıda dikilen kadının bir soru sorduğunu hatırlayarak “Beş,” diye cevap verdi.

Bihter üstündeki şaşkınlığı atıp derli toplu olan salondaki koltuklara doğru yöneldi. Kapıdan girenin karşısına önce salon çıkıyordu. Küçük kızın çaprazında bir koltuğa oturup etrafı incelemeye başladı. Mutfak tam karşısındaki kapıdan gözüküyordu. İki odanın daha olduğu koca salonda yukarıya çıkılan merdivenler haricinde başka bir şey yoktu.

Bihter incelemesini bırakıp “Ulan bu karı beni bebek bakıcılığı için mi yolladı?” diye fısıldadı. Gerçekler yüzüne Osmanlı tokadı gibi çarpmıştı. Bihter çocuk mu bakacaktı?

“Ben bebek değilim,” diyerek kaşlarını çatan Buse yeni hedefini nasıl pes ettirebileceğini düşünmeye başlamıştı bile. Öteki adaylar yeterince vasatlardı ama bu seferki aday içlerinden en güzeliydi. Babası gelene kadar kızı postalayamazsa babası gelince üstesinden hayatta gelemezdi. Erkeklerin güzel kızlardan hoşlandığını herkes bilirdi.

Bihter küçük kıza gözlerini dikip “Vallahi bu çeneyle içine koca karı kaçmış gibisin. Sen de haklısın,” dedi. Buse bu

cevap karşısında gözlerini kısıp ne demesi gerektiğini düşündü. Yaşına göre tez cevaplı bir kızdı ama karşısındaki rakip de küçümsenecek biri değildi. Bihter oturduğu koltukta biraz daha yayılıp küçük kızın ne yumurtlayacağını merakla beklemeye başladı.

“Sen de bana bakıcılık etmek için gelecek kadar delirmiş olmalısın.”

Bihter tek kaşını kaldırıp “Öyle mi? Neden? İnsan mı yiyorsun?” diye sordu. Buse onun gibi tek kaşını kaldırmaya çalıştı fakat iki kaşını da kaldırmaktan öteye gidemedi. Bihter bıyık altı gülümseyip kızın çabasını izledi.

“Daha önceki bakıcılarım beş saatten fazla dayanamadılar.” diyerek omuz silken Buse, kızı açık açık tehdit etti. Bihter ise kahkaha atmak istiyordu. Kızın özgüvenine hayran kalmıştı. Genelde çocuk sevmezdi. Bebek de sevmezdi. Hatta on sekiz yaşından küçük hiçbir canlıya tahammülü yoktu çünkü hepsi kontrolsüz canavar gibiydiler genç kadına göre. Fakat bu küçük velet ilgisini çekmişti. Böylesine korunaklı bir evde böylesine bücürük bir yaratık ilgisini çekmek için yeterince özelliğe sahipti.

“Elinden geleni ardına koyma.” diyerek kışkırttı küçük çocuğu. Buse “Bunu yapmak isterdim ama Nazım abi ile çok oynadım. Yoruldum ve terledim. Bana odamdan temiz bir tişört getir,” dedi. Bu tür emir kipleri birkaç bakıcı üzerinde işe yaramıştı. Bihter kıza gözlerini kısarak baktı. “Uşağın mı var burada?” Evde, Sedef’e bile hizmet etmeyen biriydi Bihter. Şu küçük veledede istediğini verecek kadar işine düşkün biri değildi. Ve evet, bu taktik Bihter üzerinde işe yaramıştı.

“Uşak kim?” diye soran küçük kıza, “Hizmetçin miyim ben senin demek istedim?” diye açıklama yaptı.

“Bilmem, babama soralım mı?” diyerek lafı yapıştıran küçük kıza ters ters baktı.

Az önce kız ilgisini mi çekmişti Bihter’in? Daha önceki bakıcılarını nasıl kaçırdığı önemli değildi. Bihter’in çekip git-

mesi için bu sinir bozucu tavırlar yeterliydi ama içinden bir ses savaşımasını öneriyordu. Ve her ne hikmetse o da içinden gelen sesi dinlemek istiyordu. Çünkü kaşınıyordu. Ayaklanıp kızı oturduğu koltuktan kibar olmaya çalışarak kaldırdı.

“Ne yapıyorsun sen ya?” diye soran kıza “Odana gidelim bakalım, üstünü değiştirelim,” diyerek cevabını verdi. Elindeki minik kolu çok sıkılamaya çalışarak kızı sürüklemeye devam etti.

“Sen ciddi kalmayı düşünüyorsun,” diyen Buse’ye başını eğip baktı. Güzel bir çocuktur. Büyüyünce çok can yakacağı belliydi ama aşırı sinir bozucuydu. Bihter hiç cinnet geçirmemişti ama bu ihtimalin artabileceğinden kuşku duymuyordu artık.

“Bana odanı göster bakalım.” Merdivenleri çıktıktan sonra karşılıklarına sekiz tane kapı çıkmıştı. Buse ortadaki kapılardan birine ilerleyip önünde durdu. Kapı yarı yarıya aralıktı.

“Bakalım beğenecek misin odamı?” diyerek geri çekilen Buse, Nazım onu oyalamadan önce en azından bir tuzak kuracak vakti bulmuştu. Kapının arkasındaki berjere tırmanıp oyuncak böcek dolu kovayı kapının üstüne yerleştirmişti. Gelen çıtkırıldım bakıcıların hiçbiri bu numaraya tepkisiz kalmamıştı. Fakat Bihter kızın bu numarasını yutacak kadar enayi değildi. Üstelik kapının üzerinden bas bas ben buradayım diye bağırarak kırmızı kovayı görmemek için ya kör olması gerekiyordu ya da cüce. Buse’ye dönmeden elini kaldırıp kovayı alarak odaya girdi. Kovanın içine bakınca, “Vay be! Ben çocukken de bu böceklerden vardı, hâlâ satılıyor mu?” diye sordu. Buse ise bozulmuş bir şekilde odaya girip kızın suratına dik dik baktı.

“Evet, hâlâ satılıyor. Hatta sen sormadan söyleyeyim para şeklindeki çikolatalardan da var. Acı sakızlardan da var...”

“İyi, yarın bir bakkala falan uğrayayım da alayım, seninle uğraşırken eğlenmiş olurum. Patlayan şekerlerden de var mı?” diye sordu Bihter sinir bozucu bir sakinlikle. Buse ise

çıldırarak üzereydi. "Ondan da var ama yarına kadar kalamayacaksın," diye tıslayarak giysi dolabına doğru yürüdü. Çekmecedan herhangi bir tişörtü çıkarıp soyunmaya başladı. Fakat terden üstüne yapışmış olan atletini bir türlü çıkaramadı. Bihter ise kız ondan yardım isteyene dek kılını kıpırdatmadı. Kızın yatağına oturmuş onu izliyordu. Keşke elinde çekirdek de olsaydı.

Buse sonunda pes edip boğazına kadar çıkmış olan fakat dolandığı için daha fazla bedenine yapışan atletin içinde kolları havada bir şekilde arkasını dönüp kendisini izleyen kıza bağırarak "Bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu. "Hani bakıcımsın ya!"

"Bilmem, AKUT'u² falan çağırısam mı diye düşündüm?"

Buse bir an şaşırarak "O ne ki?" diye sorunca Bihter karşısındakinin beş yaşında bir kız çocuğu olduğunu hatırlayıp yataktan kalkarak kızın üzerini giymesine yardımcı oldu. Odadan çıkarırken Buse "Bir daha yatağıma oturma, bundan hiç hoşlanmam," dedi.

Bihter "Demek bir daha oturacak kadar kalabileceğimi düşünüyorsun," diye söylendi. Buse bunu duysa da cevap vermedi. Dişlerini sıktı. Küçük ellerini yumruk yapıp tekrardan salondaki koltuğa kuruldu.

Saatlerce birbirleri ile didişerek akşamı eden Buse ve Bihter sonunda *acıktıklarında* Nazım'dan yardım alarak pizza söylediler. Pizzayı eve getiren Nazım kapıda Bihter'i "Vallahi bir saat daha dayanırsan madalya takacağım," diyerek destekledi. Gülümseyen Bihter salondaki masaya pizzayı koyduğu gibi yemeye başladılar. Karnı doyan Buse koltukta yarı uyuklar vaziyette "Babamın gelmesine bir saat kaldı, gitmek için şansın var," diyerek kıza kapıyı gösterdi. Bihter ise kızın

2 AKUT: Arama Kurtarma Derneği

saati anlayabildiğine şaşırmıştı. Hoş onun yaşındaki çocuklar şimdilerde neyden anlamıyorlardı ki? Teknoloji sapkını ve letler!

“Ben bir yere gitmeyi düşünmüyorum.”

Arkasına yaslanıp elindeki telefonda gelen mesajlarına baktı. Buse ise koltuğuna uzanmıştı neredeyse uyuyacaktı. Bütün gün Bihter’e laf yetiştirmekten yorgun düşmüştü.

“Ben seni göndermeyi düşünüyorum ama.”

Bihter birkaç saniyeliğine telefonda başını kaldırıp “Adın neydi bu arada?” diye sordu. Buse ise ayakucunda duran bir yastığı tekmeleyerek “Buse!” diye cırladı. “Bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısın?” diye sorduğunda ağlamak istiyordu. Yeterli sayıda tuzak kuramamıştı ve bu yeni rakip şimdiye dek gelenlerden çok daha sinir bozucuydu.

Bir saat sonra hâlâ laf dalaşı yaparlarken dışarıdan araba sesi geldi. Buse ayaklanıp camdan dışarıya baktı. “Babam geldi!” dedikten sonra arkasını dönüp “Hadi, gidebilirsin. Ben hayır demem,” diye ekledi. Bihter kızın arkasından gidip camdan dışarıya bakmıştı. Adamın arabadan inişini göremeden arkasını dönüp kızın boyuna inebilmek için yere çömeldi. Buse burnunun dibinde kızın ne renk olduğunu çözemediği gözleriyle karşılaşmaktan hoşlanmamıştı.

“Bak Buse, baban gelmeden bir anlaşma yapalım.”

“İstemiyorum,” diyerek uzaklaşmaya çalışan küçük kızı kollarından yakalayıp karşısına dikti. “Bak küçük velet, benim bir yere gittiğim yok, senin de beni kovabilecek gücün yok. Gel anlaşalım, bu işi ikimiz için de kolaylaştıralım.”

Buse sinirden titreyen dudaklarına ve dolan gözlerine rağmen durup bekledi. Bihter kızın sözsüz yanıtına karşılık “İhtiyacımız olmadığı takdirde birbirimize bulaşmayacağız ve rahatça takılacağız, sana uyar mı?” diye sordu. Buse şimdiye dek ısrarla yakasına yapışan bakıcılardan beklediği tepkinin tam tersi ile karşılaşınca şaşırdı. Fakat kapının kilidi

oynamaya başlayınca kızın hâlâ ne renk olduğunu anlayamadığı gözlerine bakıp hızlıca "Bana uyar." dedi.

İki kız da camın önünde dikilip açılan kapıya baktılar. Bihter içeri giren adamı gördüğünde nedensizce hızlanan kalbine ne olduğunu anlayamamıştı. Herhalde küçük kızla girdiği mücadeleyi kazandığından sevinmişti. Kaybetmekten hoşlanmazdı ve zaferler onu heyecanlandırırdı. Ya da burnuna gelen yeni savaş kokularıydı onu *heyecanlandıran...*

*Kâğıtları dağıtan kaderdir,
ama oyunu oynayan biziz.*
Randy Pausch

Bölüm 5

“Ne yaptın Nazım?” diye soran Savaş aslında hemen eve gitmek istiyordu. Bu saate kadar -kendisi eve gelene kadar- bakıcının gittiğine dair haber gelmediği için umutluydu. Bu sefer olumlu sonuç alabilmiş olmayı dileyerek evine girmek ve sonucu gözleriyle görmek istiyordu.

“Abi bu sefer oldu,” diyerek gülümseyen Nazım, Savaş’ın içine su serpmişti. “Yalnız iki tane geldi. İkinci gelen bakıcı sanırım yanlış geldi. Ajanstandı, onu içeri almadık. Bizim bakıcı gelmişti zaten,” dedi Nazım ek bilgi olarak. Bütün günü kısaca özetlemişti.

“İyi yapmışsın, ben gideyim de bir göreyim evdeki durumu.” diyerek koştur koştur çiftlik evinin kapısının yolunu tutan Savaş, tüm günün yorgunluğuna rağmen dinç hissediyordu. Kapıyı anahtarı ile açıp içeriye girdiğinde evi fazlasıyla derli toplu bulmuştu. Ama kızının odasını görmeden karar vermek istemiyordu. Bir an sessiz ve sakin olan salon onu telaşa düşürse de köşede onu bekleyen ikiliyi görünce rahatladı. Fakat bakıcıyı görünce bu rahatlamamanın yerini temposunu şaşırان kalbi yüzünden kesif bir heyecan aldı. ‘İki adım attın nefes nefese kaldın koçum, bu ne ya? Kopmayacaktık bu kadar işten güçten!’

Boğazını temizleyerek "Merhaba," dedi. Yan yana durup kendisine bakan ikiliden alamıyordu gözünü. Fakat sessizlik anlamsız gelecek kadar artınca bir giriş yapması gerektiğine karar verdi. Salona doğru ilerleyerek bakıcıya "Hoş geldiniz," dedi.

Bihter'e ne olmuş olabilirdi, belki dilini yutmuştu. Eğer öyleyse bu dünyanın başına gelen en güzel şeylerden biri olabilirdi. Böylesine soğuk bir kızın sonsuza kadar susması herkes için en hayırlısıydı ama eğer aksi durum söz konusuysa... İşte o zaman 'bela' kapısında idi Bihter'e göre. Boğazını aynı Savaş gibi temizleyerek. "Hoş bulduk, size de merhaba," diyerek kolunu tuttuğu kızı da beraberinde sürükleyip koltuk takımının yanına kadar geldi. Adam şimdi tam karşısındaydı. Gözlerinin koyuluğunu seçebilecek kadar da yakınındaydı.

"Savaş Karapınar, Buse'nin babasıyım." diyerek sağ elini kıza uzatan Savaş bir yandan da kadının elindeki kolunu çekmeyen kızına göz atmıştı.

'Ne yapacaktık? Heh, evet, elini uzat! Uzat elini! Allah belanı versin Bihter! Elini uzat, elini, ulan el, el!'

Nihayet iç sesine kulak verip kibar bir gülümseme eşliğinde elini uzatan Bihter bir sonraki adımın sonu olduğundan haberdar değildi. En az Savaş kadar masumane bir şekilde elini uzatıp avucunu adamın sert avucu ile birleştirdiğinde, *'Allah senin de belanı versin Kancalı Seval, kancalar girsin sana Seval!'* diye geçirdi içinden. Adamın avucu neden bu kadar sıcaktı? Adam suratına soru sorar gözlerle bakarken Buse kolunu çekerek "Ben de bundan korkuyordum işte," dedi. Küçük kıza dikilen bakışları tekrardan adamı bulunca ismini söylemesi gerektiğini hatırladı.

"Bihter Durmaz."

"Memnun oldum," diyerek elini çeken Savaş kadına fark ettirmeden silkindi. Vücudunda dolaşan elektrik akımını atmak için spor odasına gitmeyi beklemeliydi. Zor bir gün ol-

muştı onun için. Bu duruma alışması yalnızca birkaç gününü alırdı. O, mesleğine âşık bir adamdı.

“Ben de memnun oldum,” diyen Bihter, adamın “Şöyle geçin isterseniz,” teklifi üzerine kendisini bir koltuğa bıraktı. Bütün enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu zaten, biraz daha ayakta kalsa düşüp kalabilirdi ki bu Bihter için imkânsız bir şeydi. Bihter bir ‘uçan’ kurşunun karşısında bir de narkozun etkisinde bilincini kaybederdi. Küçük bir veledin yorgunluğu vız gelir tırıs giderdi.

Buse ters ters Savaş ve Bihter’e baktı. Babası üçlü koltuğa oturmuş kadına bakıyor, kadın da tekli koltukta oturmuş babasına bakıyordu. Nihayet Savaş kızının ayakta, hemen bakıcısının yanında dikildiğini fark etti.

Temkinli bir şekilde “Nasıl geçti gününüz?” diye sordu. Hâlâ bir şeylerin patlamasını bekliyordu. Şimdiye dek bakıcılar kendisi gelmeden gittikleri için bu evde neler döndüğüne şahit olamamıştı ve kızı söz konusu olunca arkasındaki mutfak kapısından TOMA³ bile çıkabilirdi.

Bihter kaşla göz arasında yanında dikilen kızın omuzuna elini koyarak tehdit edercesine kızın sırtını okşadı. Buse “Güzeldi,” diyerek Bihter’e dönüp sinsice gülümsedi. Bihter ise kızın bakışlarını fark edince kendisini ‘yine’ neyin beklediğini merak etti. Küçük velet sürpriz yumurta gibiydi ve Bihter, kız kendisini biraz daha zorlarsa bu sürpriz yumurtayı kavrulmuş soğanın üstünde kırıp yiyecekti.

Buse aslında avaz avaz çığlık atmak ve ağlamak istiyordu. Bihter kendisini köşeye sıkıştırmıştı. Buse babası tarafından böylesine ‘erdemli’ yetiştirilmiş olmasa şimdi tuttuğu sözü bozar ve bu bakıcıyı da kovdururdu ama yapamıyordu işte! Verilmiş bir sözü vardı!

Savaş, bakıcıyı süzmeye devam ederken duyduğu şeyle şaşkınca kızına döndü. Bihter’in yanından uzaklaşıp kucağına oturan kızı melek gibi gülümsüyordu. Savaş birbirlerine

3 TOMA : Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı

sinsice bakan iki kızı da süzdükten sonra tekrardan bakıcıya döndü. Nedense dönüp dolaşıp gözleri kızın bedenini buluyordu. Ortamdaki elektrik iş yorgunluğundan değil, bu iki kızıdan kaynaklıydı.

Savaş bu sefer "İşle ilgili konuşabiliriz o zaman?" diye sordu. Bihter'in gözleri kızının gözlerinden ayrılıp kendisinin bulunca yine o tuhaf kıpırdanmayı hissetti Savaş. Ya da elektrik sadece bu kadının üzerindeydi. Zaten normal biri olsa şimdiye çoktan gitmişti!

"Tabii, konuşabiliriz," diyerek kibarca bacak bacak üstüne atan Bihter, dik bir şekilde arkasına yaslandı. Kendinden emin duruşu Savaş kadar Buse'yi de etkilemişti. Savaş da kızını iyice kucağına yerleştirerek arkasına yaslandı. Kadının tavrı sayesinde rahatlamıştı. Arkasına bile bakmadan kaçmaması büyük bir artıydı zaten.

"İşiniz beş yaşındaki kızım Buse'ye bakmak. Onun haricinde evde başka bir göreviniz yok, dışarıda İlyas ve Nazım adında iki korumamla birlikte ev işlerine bakan Zekiye teyzemiz haricinde kimse yaşamıyor bu evde. Haftada bir temizlikçimiz gelir. Ayda bir bahçıvanımız uğrar. Genel itibari ile düzenimiz bu. İşim dolayısıyla evde sık sık kalamayabilirim. Bu nedenle yatılı bir bakıcı arıyordum, bundan haberdarsınız öyle değil mi?"

Bihter o ana kadar sakince adamı dinlemişti. Adamın ne iş yaptığını bilmiyordu. İlk görüşü genç bir mafya adayı olmasından yanaydı fakat bu sektörde gençler çok dayanmıyordu ki bu da adamın yanında tehlikede olduğunu gösteriyordu. Tüm bunları kenara koymasına neden olacak şey ise bu evde 'yatılı' kalacak olmasıydı! İç sesi, 'Allah belanı toptan versin, cümleten versin Seval!' diye çığlık attı.

Savaş kadının suskunluğunu 'yatılı' mevzusunu bilmediğine yordu. Bihter çok bekletmeden cevabını verdi zaten. "Yatılı olayını bilmiyordum, evet. Ama sorun olmayabilir."

"Seval çok detaylı bahsetmemiş sanırım."

"O yüzden de belasını versinler onun! Ulan bitsin bu ceza, ben onu nasıl hayattan bezdiriyorum görsün!"

"Evet, bahsetmemişti."

"Gizli kalmasını istediğim için bahsetmemiş olması normal, kusura bakmayın," diyerek kızının saçlarını okşamaya başlayan Savaş tamamen gevşemişti. Kızı sorun yaratmadığına göre bu iş oldu demekti!

"Resmen kurtların arasına attı beni köpek karı!" "O halde bu gece evime gidip birkaç parça eşya alabilirim, değil mi? Hafta sonları veya izin günleri nasıl olacak?" diye sordu. Aslında sormak istediği sorudan çok uzak fakat konuya çok yakın bir soruydu. *"Bu karı benden ne istedi?"* diye sormak isterdi. *"Neden belasını benden aradı?"* da bir alternatif olabilirdi.

"Tabii, tabii. Bu günlük böyle olsun, yarından sonra başlarsınız. Hafta sonları bir gün izniniz olacak, onun haricinde önemli bir durum olursa esnek davranabiliriz. Bir hafta sonra Zekiye teyze de gelecek zaten. Fakat sigorta konusunda yardımcı olamayacağım ama her türlü masrafınızı ve can güvenliğinizi bizzat üstleniyorum." diyerek gülümseyen Savaş'a dikkatle baktı. *"Kesin mafya! Kesin! Bir mafyaya bulaşmadığımız kalmıştı kardeşim. Ulan Seval!"*

Bihter "Tamamdır, o halde. Şimdilik bana müsaade o zaman," diyerek ayaklandı. Önündeki sehpadan çantasını ve telefonunu aldığı anda, babasının kucağındaki kıza uzanıp yavaşça yanından bir makas aldı.

"Görüşürüz Buse'ciğim!"

"Görüşürüz," diye mırıldanan Buse kadının yanağını sıkı sıkıya elini tırmalamak istiyordu. Tamamen köşeye sıkışmış durumdaydı.

"İyi akşamlar Bihter Hanım," diyerek kadının arkasından kucağında kıızı ile birlikte giden Savaş, kadın evi terk ettikten sonra keyifli bir şekilde kızına döndü.

"Kelebeğim! Sevdin mi bakıcını?"

“Hu, sevdim,” diyerek babasının kucağından kurtulan Buse gidip koltuğa oturunca oyuncak arabasını kucağına çekti. Savaş kızının tavrına omuz silkmekle yetindi. “Ben duş alacağım, uslu bir şekilde oturup beni bekle!”

“Sanki başka zaman evi başına yıktım baba,” diyen Buse oyuncak tornavidayı arabanın aküsüne soktu. Mırıldanarak konuştuğu için ne söylediği duyulmasa da Savaş kızının durumdan hoşnut olmadığını anlıyordu ama bir kez taviz verdiyse bundan sonrası kolay demekti.

“Uyumadan önce sana masal okurum, ister misin?” diyerek kızının gönlünü almaya çalıştı Savaş fakat aldığı tek karşılık “Yarın bakıcım okur bana!” oldu. Zaten kendisi duştan çıkana kadar kızı oyun oynadığı koltukta uyuyakalmıştı.

Küçücük salonda volta atmaktan başı dönmüş olsa da durmadı. Kendi kendine söylenmekten usanmayacaktı. İçinde volkanlar patlıyordu!

“Bana yaptığını görüyor musun? Bana, bana!”

“Bihter’ine!” diye fısıldayıp kıkırdayan Sedef, Bihter’in sert bakışlarının hedefi olunca seslice yutkunup sustu. Hatta elini kaldırıp dudaklarının üzerinde fermuar çeker gibi yaparak sessizliğe gömüldü.

“Resmen küçük duruma düşürdü beni! Görev diye bahsettiği şeye bak! Küçük, sınır bozucu bir veledede bakıcılık yapacağım! Ömrümde çocuk bakmış mıyım ki? Sor bir bakmış mıyım?”

“Baktın mı?” diye soran Sedef aslında cevabı biliyordu ama şimdi Bihter’in suyuna gitmezse kız hayatta sakinleşemezdi. Gider elinde namlusuyla Seval’in kapısına dayanırdı.

"Bakmadım tabii! Yetişkin insanlarla zor uğraşıyoruz bir de veletlerle mi uğraşacaktım? Ama ne oldu? Bir hatamda kendimi küçücük bir veledin acımasız kollarında buldum!"

"Bir hata mı?" diye soran Sedef, kuşkuyla kaşlarını çatı. İçten ısırıldığı dudaklarını sıkarken bu son sorunun fazla doğaçlama olduğunu kabul etti. Ama ardından, "Acımasız kollar mı?" diye sormaktan da geri kalmadı. Sedef doğaçlamamanın anasıydı.

"Sedef sen benim tarafımda mısın yoksa Kancalı'nın mı?" diyerek volta atmayı kesen Bihter, saçındaki siyah tokayı çektiştirerek çıkarıp uzun, sarı saçlarını dağıttı.

"Ben adaletin yanındayım canım! Ayrıca saçlarını yere dökme sakın, evi yeni süpürdüm!"

Gergince koltuğa oturup bağdaş kuran Bihter, tek kaşını kaldırıp çenesiyle yere döktüğü saçlarını işaret ederek "Sen kurban ol bu saçlarıma, bensiz hayata da kendini alıştı! Her akşam kafasının etini yiyebileceğin bir arkadaşın yok artık!" dedi kindar bir sesle.

Sedef "Ya kızım, şaka maka ben sensiz ne yapacağım ya?" diye sorduktan hemen sonra, "Bir de cezan vardı, her gece yemekleri sen yapacaktın, oh ondan da kurtuldun!" diye ekledi.

"Allah'ım ya! Koyun can derdinde kasap et!" diyerek kalkıp odasına giden Bihter, sıcak bir duş alıp kendini bornozuyla birlikte yatağa attı. Başucundaki komodinin üstünde duran telefonu zır zır ötmeye başlayınca zorlanarak kalkıp arayan kişinin numarasını görünce bu sefer yüzüstü tekrardan yatıp inledi.

"Ne istiyorsun be adam, ne?"

Telefon susunca bu sefer içerideki odadan Sedef'in telefonu ötmeye başladı. Birkaç dakika sonra kapısı çalındı ve açılan kapının ardından Sedef'in sesi duyuldu.

"Feridun Amca, uyumuş, ben söylerim sabah aradığını zı." diye fısıldayan Sedef, sessizce odadan çıkarak yeniden Bihter'in hayatını kurtarmış oldu.

"İç çamaşırları?"

"Tamam!"

"Günlük kıyafetler?"

"Tamam!"

"Pijamalar?"

"Tamam!"

"Ev terliği?"

"Tamam!"

"Banyo havlusu?"

"Tamam!"

"Diş fırçası?"

"Tamam!"

"Ped?"

Bihter kollarını göğsünde kavuşturmuş son kontrolden geçmeye çalışıyordu. Arkadaşının son söylediği madde üzerine kaşlarını kaldırıp, "Aa, bak onu unuttum! Ev de dağ başında. Yolda alayım ben onu," dedi. Alışkanlık üzerine gömlek cebinde taşıdığı minik not defterini çıkarıp not aldı.

"Peki, seksi gecelik?"

"O ne alaka ya? Çeyiz mi seriyoruz kızım?" diyerek celalenen Bihter'e bakıp sinsice sırıttı Sedef. "Belki şu kızın babası ile dosyalar üzerinde konuşmak istersin," diyerek kahkaha attı.

"Ne zırvalıyorsun kızım sabah sabah ya?"

"Tamam, sustum. Neyse! Araba?"

Bihter bu sefer de "O ne alaka peki?" diye sordu.

Sedef "Belki bana bırakmak istersin," diyerek sevimlice gülümsedi. Bihter üç yıllık birikimi ile aldığı ve sonrasında

güvenilir bir yerde modifiye ettirdiği arabasını Sedef'e bırakmaktansa 500T'nin⁴ içinde can vermeyi tercih ederdi. Bu yüzden küçümsercesine bir bakışla arkadaşına bakıp, "Belki avucunu yalamak istersin Sedef'çiğim, ne dersin?" diye sordu.

"Ay, aman! Yesinler! Neyse her şeyin tamam, savaşa hazırsın! Ordular, ilk hedefiniz Beykoz!" diyerek kapıyı açan Sedef arkadaşının geçmesine izin verdi.

"İlk hedefimiz cehennem! Sonra herkes cennete!" diye mırıldanan Bihter, omuzlarını düşürerek asansöre bindi. Erkenden Beykoz'un yolunu tutup trafiğe takılmadan yeni iş yerine vardı. Kapıda onu Nazım karşıladı.

"Günaydın, Bihter Hanım." diyen Nazım, kızın kapısını açtı. "Bihter, dersin sevinirim." diyerek adama gülümsemeye çalışan Bihter ayaküstü korumalarla tanıştı ve peşinde bavulunu taşıyan Nazım ile birlikte eve doğru yürümeye başladı.

"Bir ihtiyacınız olursa, biz buralardayız." diyerek bavulu kapıya bırakan Nazım, sessizce uzaklaştı. Kapıyı açan Savaş'ın üzerinde gördüğü mutfak önlüğü ve kirli sakallarına bulanık unu görünce içinden '*nefes almaya ihtiyacım var, neredesin Nazım?*' diye geçirdi. Ardından tımarhanesine bir adın atıp "Günaydın," dedi.

"Kusura bakmayın, bizim cadaloz krep istedi de..." diyerek kızın arkasından kapıyı kapatan Savaş "Üst katta, Buse'nin sol yanındaki oda sizin Bihter Hanım," diyerek mutfak koşturmaya başladı. Kızın karşısında düştüğü durum inanamıyordu. Buse bilerek onu zor duruma düşürmüştü.

Adamın arkasından "Bihter," diye seslendi. Savaş şaşkıncasına kendisine dönünce "Sadece Bihter," dedi ufak bir gülümseme ile. Savaş başını sallayarak onaylayıp, yanık tava sapı kokusu gelince mutfak koşmaya devam etti.

"Bir zamanların Bihter'i, çok yakında deli! Sinemalarda..." diye fısıldayarak üst kata çıkan Bihter, bavulunu bir

4 500T: İstanbul ulaşım araçlarının en uzun altıncı hatıdır. Altmış yedi duraktan oluşur.

köşeye koyarak aşağıya indi. Üst katı şöyle bir incelemişti. Aşağı kata inen merdivenlerde birkaç resim asılıydı. Savaş ve kızı, Savaş ve kızı, kızı ve Savaş... Bu kızın annesi yok muydu? Varsa neredeydi diye düşündü. Bu adamın mesleği neydi? Bu çiftlik ve küçük kız neden titizlikle korunuyordu?

*Kazanmalı kaybetmeli
Aşk uğruna harp etmeliyim
Bu kızı yeniden büyütmeliyim
Sezen Aksu - Farkındayım*

Bölüm 6

Şirketinin yakınlarındaki restorana doğru yürürken genzini yakan sigara kokusu yüzünden gözleri yaşardı. "Zık-kım için!" diye fısıldayarak yürümeye devam etti. Sabahtan beri finans müdürü ile toplantı yaptığı için çok acıkmıştı. Sedef zaten normalde de çok acıkırdı. Su içmeyi de çok severdi. E haliyle küçük abdesti de çok gelirdi! Sedef 'çok' zarfının somut bir zirvesiydi.

Restorana ulaştığında rezerve ettirdiği masaya götürüldü. Akşam eve gitmeden önce de yemeğini yemek için bu restorana gelmeyi düşündü. Bihter'siz bir evde yemek yapacak kadar duygusuz bir insan değildi. Arkadaşı olmadan evde yemek yiyemezdi. Boğazından geçmezdi bir kere! Boğazından geçemeyecek kadar berbat yemek yapmasıyla bir ilgisi yoktu bunun.

"Buyurun Sedef Hanım," diyen garsonun işaret ettiği masaya oturdu. Gözünü kapatınca bile bilanço görüyordu. O kadar yorulmuştu ki oturduğu masada uyuyabilirdi. Daha da incelenecek bir ton evrak vardı. Gözleri neredeyse kapanacakken önüne doğru uzatılan 'menü' ile yerinden sıçradı.

"Buyurun, efendim."

Siyah saçları önüne dökülmüştü. Biraz ilerisinde bekleyen garsona rağmen kafasını deri kaplı menüye gömüp sonsuza dek uyumak istiyordu. Uyku eğer gözyaşı olsaydı yeşil gözlerindeki pınarlar kurumuş olurdu. Güç bela başını kaldırıp ilerisinde bekleyen garsona siparişini verdi.

“Sebze çorbası ile başlamak istiyorum, ana yemeğe sonra karar vereceğim,” diyerek elindeki menüyü garsona geri verdi. Garson gitmeden önce önündeki kadehi soğuk su ile doldurmuşu. Biraz olsun uykusunu açabilmek için suyundan bir yudum aldı.

Camekân restoranın dışında uzanan trafiği izledi. Görüntü bile mide bulandırıcıydı. Bihter’in ne yaptığını düşündü. Akşam uzun uzun konuşturacaktı zaten onu, ama o keçinin ne yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu. Hayal etmesi bile komikti!

“Yemek hazır.” diyerek üstündeki önlüğün havlusuyla ellerini sildi. Sarı saçları dağınık bir ev topuzu ile başının tam tepesinde uzay gemisi gibi toplanmıştı. Gri gözlerinden taşan sinire rağmen sakın çıkan sesi yüzünden şaşırdı. Çünkü tam anlamıyla kenar mahalle cazgırları gibi cırlamak istiyordu.

Salondaki sehpayı kenara çekip kendi kendine oynayan Buse, Bihter’i kışına bile takmıyordu. Amuda kalkıp ellerinin üzerinde yürümeye başlayınca tersten de olsa kadının nasıl şaşırdığını izlemek fazlasıyla eğlenceliydi küçük kıza göre. Tek kaşını kaldırıp Buse’ye doğru yürüyen Bihter, kızın daha neler yapabileceğini merak ediyordu. Sabahtan beri gördükleri onun delirmesine yeterdi fakat ötesini öğrenme arzusunun da önüne geçemiyordu. Küçücük kız bir bilmecedan bile merak uyandırıcıydı ve Pandora’nın⁵ kutusu kadar da gizemliydi. Hem de küçücük bir kız!

5 Pandora’nın Kutusu: Antik Yunan efsanelerinde geçen ve içinde kötülüklerin bulunduğu inanılan sihirli kutu.

"Sana yemek hazır dedim."

Bihter kızın ayaklanmasını bekledi ama nafile bir çabaydı bu. Çalan kapı ile arkasını sinirle dönüp kapıyı açmaya gitti. "Arkamı döndüğümde seni ayaklarının üzerinde bulmazsam bozuşuruz velet!"

"Birbirimize karışmayacaktık sanmıştım!" diye cırlayan Buse açlıktan ölüyordu. Yemek yemeyi seven bir çocuk değildi ama babası ile konuşmadığı için kahvaltı da yapmamıştı. Mutfaktan gelen nefis kokular onu fazlasıyla cezbediyordu ama Bihter'e yenilmek de istemiyordu.

Kapıyı açıp Nazım'ı içeri alan Bihter "İlyas nerede?" diye sordu. Buse'nin tek başına yemek yemeyeceğinden adı gibi emin olduğu için Nazım'ı çağırmıştı. "O kulübede yiyecek, ikimiz de aynı anda nöbeti bırakamayız." diyen adama, 'bu neyin nöbeti' diye sormak istiyordu ama daha ilk günden bu tarz sorularla insanları bunaltmak istemiyordu. Seval onu bu-
raya yolladıysa bir amacı olmalıydı. Bihter her zamanki gibi bunu kıvrak zekâsı ile çözecekti. Dansöz Bihter olmak bunu gerektirirdi!

Nazım'ın ilgiyle arkasına baktığını görünce aklındaki düşünceleri eli maşalı anneler gibi kovalayıp arkasını döndü. Buse kızaran yüzüne rağmen hâlâ amuda duruyordu. "Sana arkamı döndüğümde seni ayaklarının üzerinde görmek istediğimi söylemiştim." Sesini çıkarmayan küçük kızın ne kadar zorlandığını görüyordu. Kendisine karşı verdiği savaşa hayrandı ama hayranlık Bihter'in sınırlarına kadardı. Kızı ayaklarından yakalayıp kaldıran Bihter, Buse'nin çığlıklarını umursamadan kızı mutfığa götürmeye başladı.

"Bırak beni! Bırak! Nazım abi, bir şey söylesene!" diyerek çığırmaya devam eden Buse, Nazım'ın kahkahaları arasında kendini mutfaktaki masada, kendisine ayrılan sandalyenin üzerinde buldu.

"Ben seninle yemek yemek istemiyorum!" diyerek kollarını göğsünde kavuşturan Buse, en azından yemek yemek is-

tediğini kabul etmişti. Bihter, dumanı tüten çorbaları dişlerini sıkarak kâselere doldurup Buse ile Nazım'ın önüne bıraktı. Kendine hazırladığı yemek tepsisini de alarak salona geçti.

"Benimle yemek yemeyeceksin zaten! İştahımı kaçırmaya niyetim yok!"

Nazım, Buse'ye kınarcasına bakıp "Bu yaptığın çok ayıp, kaçırdın kızı." dedi. Fakat Buse'nin akıllanmak gibi bir niyeti yoktu. "İştahını kaçırmak istemiyormuş işte Nazım abi, ben ne yaptım ki?" diye sorup sonrasında cevabını beklemeden çorbasına gömüldü. Kızla birlikte sakince yemeğini yemeye başlayan Nazım, bıyık altı sırıttı. Bu mücadele fazlasıyla eğlenceliydi!

Salondaki koltukta çorbasını içen Bihter ise iki kaşıktaki bir başını kaldırıp "Benimle yemek yemek istemiyormuşmuşmuş!" deyip kendi kendini kışkırtıyordu. "Ben sana meraklıyım sanki! Yemek yapmaya çalışırken beni zehirleyen Sedef'e bile razıyım! Bu nedir ya?"

Bir kaşık daha çorba içtikten sonra "Bu ev yemekleri yapan yer ne kadar güzelmüş, Sedef'e söyleyeyim de aç kalmasın beceriksiz." diye mırıldandı. Uzun zamandır böylesine güzel yoğurt çorbası içmemişti. Beş yaşından beri...

Sedef birkaç saniye kurduğu hayallerle bile en kaliteli komedi filmini izlemiş kadar gülmüştü. Cam kenarında oturduğu için dışarıya doğru döndüğünden sırttağını kimse görmemişti. Yüzündeki ifadeyi camdaki yansımasından kontrol edip başını çevirdi. O esnada restoranın kapısından giren bir adam Sedef'in radarına girdi. Koyu kahverengi, önlerine dökülecek kadar uzun olan saçları ve esmer teni ile bir bütün halinde güzel olan koyu renk gözleri, Sedef'in gözünde hesapları tutan bir mizan kadar güzel görünmüştü. Kapıda duran garsona bir şeyler söyledikten sonra restoranın içinde iler-

lemeye başlayan adamdan bakışlarını çekemiyordu. Bir ton yakışıklı adam görmüştü. Bu da onlardan biriydi ama doğru zamanda gözüne çarpan numunelerdendi. İşte bu yüzden Sedef sanki boynunu kaşıyormuş gibi yapıp gözleriyle garsonla birlikte yürüyen adamı takip ediyordu. Bütün restoranı yeşil gözleriyle hızlıca taradı. Adamın nereye oturacağını merak ediyordu. Ya da hangi kadınla buluşacağını merak ediyor olabilir. Tam önündeki masada sarışın bir kadın oturuyordu. İçinden 'Kesin bu sarışının yanına geliyor, şu yakışıklılıkla... Hiç yakışıyor mu bu kadın sana?' diye geçirdi. Fakat garson gelip başında durunca şaşkınca garsonun yanında duraklayan adama bakakaldı.

"Kusura bakmayın hanımefendi, rezervasyonunuz var mıydı acaba?" diye soran garsona dönüp "Evet, siparişimi bile verdim." dedi. Garsonun biraz ilerisinde duran adam elini sinirle beline koydu, sıyrılan gömleğinin bileğinden ortaya çıkan kaliteli saati Sedef'in hemen dikkatini çekti.

"Beyefendi o halde sizin rezervasyonunuz bizden kaynaklı bir hatadan ötürü iptal edilmiş, bunu nasıl telafi edebilirim bilmiyorum, bütün masalarımız da dolu..."

"Küçük bir rezervasyon işini de halledemiyorsanız koca restoranı nasıl işletiyorsunuz anlamadım ki! Bu saatte yemek yemek için nereye gidebilirim acaba?" diye bağırان adam yüzünden dikkatler bir anda Sedef'in oturduğu masaya toplanmıştı. O anda gelen yemekleri ile Sedef'in ilgisi dağılmıştı ama yine de konuşmaları duyuyordu.

"Beyefendi inanın ne yapacağımı bilemiyorum..."

O arada yanlarına gelen restoran müdürü kibarca sorunu çözmeye çalıştı fakat adam daha da sinirlenmişti. Restoran müdürü sıkıntıyla etrafına bakarken çorbasına ekmek doğrayan Sedef ile göz göze geldi. Yunus Bey, hafifçe gülümseyerek Sedef'e döndü. "Sedef Harım, afiyet olsun, acaba mahsuru yoksa beyefendi ile masanızı paylaşabilir misiniz?"

Sedef'in ekmeği bölen elleri dondu ve yüzündeki tereddütlü ifade ile açlıktan gözü dönmüş adama baktı. Adam da 'bağırma'yı kesip kendisine dönmüştü. Top hangi ara Sedef'e gelmişti ki?

"Ee, tabii... bir mahsuru yok."

Restoran müdürü gergince adama dönüp "Sizin için de bir mahsuru yoksa servisimizi burada açabiliriz." dedi. Adam sesini çıkarmadan sertçe Sedef'in karşısındaki sandalyeyi çekip yerine oturdu. Kırmızının elli tonuna dönen garson ise titreyen eliyle menüyü masaya bırakıp sipariş için beklemeye başladı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim Sedef Hanım, afiyet olsun," diyerek yanlarından uzaklaşan restoran müdürü derin bir nefes almıştı. Garsona siparişini veren genç adam "Bana bir sebze çorbası, ana yemeğe sonra karar vereceğim." diyerek menüyü tekrardan garsona uzatıp üzerindeki ince ceketi çıkardı.

Serkan İstanbul'a geleli bir hafta olmuştu. Yurt dışındaki yüksek lisans eğitimi bitmişti ve artık şirketinin başına geçme zamanı gelmişti. Amerika'da ki hayatını bırakıp gelmek zor olmuştu ama buna mecburdu. Babasının sağlığı daha da kötüleşmeden işlerin başına geçmeliydi. Babası daha fazla çalışamazdı, artık evde oturup keyfine bakmalıydı. Belki tatile çıkmalıydı... Annesi ile birlikte dinlenme vakitleri gelmişti ve Serkan onlar için canını verirdi. Bu yüzden yurt dışındaki rahat hayatını geride bırakıp yurduna dönerken üç yıldır flört ettiği Juanita'dan bile ayrılmıştı. Zaten ilişkilerinin de bir geleceği yoktu.

O gün için bir ton işle ilgilenmişti ve müşterilerine uğradığı için öğlen yemeği rezervasyonunu sekreterine yaptırmıştı. Şimdi arayıp Ceyda'yı işinden edebilirdi ama bu kararı vermeden önce karnını doyurmak istiyordu. Karnı doyunca daha makul kararlar vereceğinden emindi. İlk iş günlerinde ufak bir rezervasyon hatası yüzünden kimsenin kalbini kır-

mak istemiyordu. Hem onu masasına kabul eden esmer bir afet vardı karşısında.

Üzerindeki ceketten kurtulup gömleğinin bileklerini kıvrarak, gömleğinin üstten bir düğmesini daha açtı. Çorbasını içerek göz ucuyla adamı izleyen Sedef ise bir an ağzındaki kaşığı yutacaktı. Adamdan yayılan parfüm kokusu yüzünden bütün bedeni gevşemişti. Sanki üç tane kas gevşeticiyi birden içmiş gibiydi. Adam işini bitirip kendisine bakınca gözlerini kaçırıp yemeğine döndü.

"Masanızı paylaştığınız için gerçekten teşekkür ederim, inanın dışarıdaki trafiğe çıkmaktansa ayakta bile yerdim yemeğimi." diyerek gülümseyen Serkan, kadını baştan aşağıya süzdü. Sedef bu bakışların ne anlama geleceğini çözecek kadar çok insan tanımıştı. İş dünyası bu tür bakışların sahibi olan bir ton adamdan oluşuyordu. Bu yüzden adamın kendisini süzmesinden zevk alsa da ilgisiz görünmeye çalışarak "Önemli değil, afiyet olsun." dedi ve çorbasını içmeye devam etti.

Serkan "Size de," diyerek bardağına su dolduran garsonun işini bitirmesini bekledi.

Sessiz geçen yemek Sedef için de Serkan için de doyurucuydu. Serkan uzun zamandır böylesine sessiz bir yemek yememişti. Yalnız yemeğe çıktığı zamanlardan bir farkı yoktu ama karşısında bir kadın varken bu kadar uzun süre sustuğunu hatırlamıyordu. Elini ekmek sepetine uzattığı esnada aynı anda ekmek sepetine uzanan Sedef ile elleri birbirine değince başını kaldırıp gülümseyerek "Buyurun lütfen," dedi. Kadın zoraki bir gülümseme ile ekmeğini alıp yemeğine devam etti.

Serkan itiraf etmek istemese de uzun zamandır karşısında böylesine tepkisiz kalabilen bir kadınla karşılaşmış olmaktan sıkındı. Kendisi kadını her türlü kategoriye göre incelemiş, tartıp biçmişti ama kadın ona bir kere bile dönüp bakmamıştı.

Sedef, bambaşka duygular içerisinde yüzerken tatlı yemekten vazgeçip direkt hesabı istedi. Biraz daha bu adamla

aynı masada kalırsa elinden çok ateşli bir kaza çıkabilirdi. Serkan'ın düşündüğünün aksine Sedef adamı çabucak incelemiş ve tüm kategorilerin zirvesine yerleştirmişti.

Elini kaldırıp "Bakar mısınız? Hesap lütfen!" diyerek ilerideki garson grubuna seslendi. Öğle saati bitmek üzere olduğundan ortalık biraz olsun sakinleşmişti.

Serkan kadının gitmek için hazırlandığını ve hesabı istediğini görünce anlamsızca bir şeyler yapma isteği duydu ve her Türk gibi *hesaptan* girmeyi düşündü.

"Lütfen hesabı benim ödememe izin verin, size rahatsızlık vermemin bir özrü olsun."

Sedef adama dönüp kibarca gülümsedi. Kontrolünü nasıl koruduğunu bilmiyordu. İstanbul gibi güzel ve tehlikeli bir şehirde yaşamamanın faturası olsa gerekti. Önünüze çıkan yakışıklı müdürler belki yarın katiliniz olabilirdi. Büyük şehirde flört maceralarının sonuçları pahalıya mal olabiliyordu.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim, fakat hiç gerek yok." diyerek yanına elinde pos cihazı ile gelen garsona hesabını ödeyip ayağa kalktı. "Size afiyet olsun," diyerek arkasını dönüp gitti. Serkan'a cevap verme fırsatı bile tanımamıştı.

Savaş "Olay yeri inceleme ekibinin raporları nerede?" diyerek önündeki evrakları itekledi. Organize suçlardan sonra cinayet masası onu biraz zorlamıştı. Gruptan bir tek Atakan'ı ve dolaylı yoldan Kancalı'yı tanıyordu. Hepsi bu tür cinayetlere alışkın görünüyorlardı. Kendisi de alışkındı ama cinayet masasının uğraştığı cinayetlerin bazıları hayal gücünü zorluyordu. Bir süreliğine burada görev yapacaktı. Yerini doldurduğu komiser işine dönene kadar buna katlanmak zorundaydı.

"İşte burada." diyerek önüne raporu bırakan Şebnem tam yanına oturdu.

Aklı bir yandan evde olduğu için dikkatini işine veremese de olay yeri inceleme ekibinin raporunu alıp bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Atakan da gelip tam karşısına oturunca biraz nefes almak için kendisi dışarıya çıktı. Cebinden telefonunu çıkarıp gelen bildirimlere baktı. Arayan soran yoktu. Dayanamayıp İlyas'ın numarasını çevirdi. İlk çalışta açılan telefon sayesinde biraz rahatlayarak "N'aber İlyas?" diye sordu.

"Abi buralar temiz." diyen İlyas sayesinde tamamen rahatlamıştı ama kızının sesini de duymak istiyordu. "Şu Bihter'in numarasını bana atar mısın? Ben almayı unuttum, Buse ile konuşmak istiyorum." dedikten sonra telefonu kapattı. Birkaç saniye sonra gelen mesajı açıp İlyas'ın yolladığı numarayı tuşladı. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonu kısık bir ses cevapladı. "Efendim?"

Savaş bir müddet sesi dinledi farkında olmadan. "Alo!" diye tekrar seslenen kıza, "Benim, Savaş." diye cevap verdi. "Buyurun, Savaş Bey." diyen kıza, "Lütfen, sadece Savaş dersin daha rahat olur," dedi. Bunu neden dediğini bilmiyordu. Kendisi için hiç fark etmezdi oysaki. Belki kadının da aynı şeyi teklif etmiş olmasından ötürüydü.

"Peki, Savaş. Buyur," diyen Bihter adamın ne istediğini duymak için bekledi.

"Kızım ne yapıyor?" diye soran adama "Şu anda televizyon izliyoruz," yanıtını verdi. Evde olmayan bir adamın aklını karıştırmamak için birbirlerini yediklerinden bahsetmek istememişti. Tam bir ev hanımı gibi davranmaya başladığını fark edince yine Seval'e saydırmaya başladı. *'Allah seni ıslah etsin Kancalı! O kancana gül takacağım Seval!'*

"Telefonu ona verebilir misin?" diyen adamın isteği üzere kendisini kaçamak bakışlarla izleyen Buse'ye dönüp "Baban seni istiyor," dedi. Buse yüzüne bile bakmadan uzatılan telefonu eline alıp yattığı yerden babası ile konuşmaya başladı.

"Efendim!"

"İyiyim."

"Hayır."

"İstemiyorum."

"Çizgi film izliyorum, sonra konuşalım."

Buse bıkkın bir yüz ifadesi ile telefonu Bihter'e geri verdi. Bihter kızıdaki havaya hayran kalmak istemiyordu. Onun yaşındayken Bihter fazlasıyla sessiz sakin bir çocuktü fakat Buse akli başında bir insandan daha çekilmez davranıyordu. Savaş'ın bu kızı nasıl büyüüttüğünü merak etti ama en çok merak ettiği konu kızın annesiydi. Bu güzel yüzlü cadaloz kızın annesini deli gibi merak ediyordu. Neden böyle bir evde tutulduğunu ve daha fazlasını...

Oyalanacak bir şey bulamayınca cep telefonundan film izlemeye başlayan Bihter, kızın kasten çizgi filmin sesini açtığını fark edince dişlerini sıktı. 'Yine başlıyoruz!' Altyazılı film olduğundan sesleri duymak çok da önemli olmadığından kıza bir şey demedi ama Buse, bu sefer de "Su istiyorum," diyerek dikkatini dağıttı. Sinirle kıza bakıp kalkarak suyu getirdi. Buse yattığı yerden suyu içmeye çalıştığından üstünü ıslattı. "Kuru bir tişört getir." Bihter, kızın odasına çıkıp rastgele bir tişört alıp aşağıya indi. Tişörtünü giyen Buse bu sefer de arabasını istedi. Bihter tekrardan odaya çıkıp oyuncağı indirdi. Küçük kız ardından yastığını istedi, Bihter tekrardan yukarı çıktı. Son inişinde artık nefes nefeseydi. İnip çıkmaktan bacakları sızlamaya başlamıştı.

Buse koltuk arkalığına dirseklerini koymuş sırtarak kadının kızarmış yüzünü izliyordu. Madem kadın gitmiyordu, o halde onu canından bezdirmek en önemli görevlerinden biri olmalı, kadın kaldığına pişman olana kadar da durmalıydı.

"Yoruldu mu?" diye soran küçük kıza dönen Bihter, ölümcül bakışlarının hedefindeki kız tırsıp geri adım atana kadar dik dik Buse'ye baktı.

“Oradan bakınca enerjisi tavan yapmış gibi mi duruyorum?”

Buse hafiften korksa da geri çekilmeyerek “Ne zaman pes edeceksin?” diye sordu.

Bihter kıza cevap vermeden kendini bir koltuğa attı. Fakat hemen ardından kalkıp yanan boğazını serinletmek için mutfığa gitti. O esnada sinirden tekrar koltuğa oturan Buse rahat duramayıp koltukta amuda kalktı. Sinir olunca yaptığı en meşhur hareketti bu. Baş aşağıya durunca yatıştığını düşünüyordu.

Bihter koca bir bardak suyu bir dikişte içip rahatladıktan sonra salona gitti. Koltukta amuda kalkmış kızı görünce yüreği ağzına geldi çünkü Buse yumuşak koltukta dengesini sağlayamıyordu ve farkında olmadan düşecek bir pozisyona gelmişti.

“Buse!” diye cırlayarak kızın yanına koşan Bihter, Buse düşmeden onu gündüz yaptığı gibi ayaklarından yakaladı. Tam o esnada açılan dış kapının ardından Savaş gözüktü. Salonda kızını baş aşağı bacaklarından sallandırılırken gören Savaş kaşlarını çatarak kadına “Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?” diye bağırdı.

Bihter ayaklarından yakaladığı Buse ile kapıya döndü. Savaş seri adımlarla gelip kızını kucağına aldığı gibi bağırma-ya devam etti.

“Bihter Hanım! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Kızınızın hayatını kurtarıyorum!” diye cevap veren Bihter adamın neden bağırdığını anlamaya çalışıyordu.

Savaş “Kızımı baş aşağı sallandırarak mı?” diye gürledi. Kucağında tuttuğu Buse bile irkilmişti.

“Hayır, tabii ki! Düşmek üzereydi, yakalamaya çalışıyordum.” diyerek kendini aklamaya çalışan Bihter o kadar şaşkındı ki nasıl bir açıklama yapması gerektiğini bile bilmiyordu. Savaş kadının makul açıklamasından sonra kızına dönüp “Düşüyor muydun?” diye sordu. Buse o anda çaresizce ken-

disine bakan kadını rahatça kovdurabilirdi ama kendi hatası yüzünden bunu yapamazdı. Bihter eğer pes edecekse bu Buse'nin gayreti ile olmalıydı. Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdi. Bu yüzden "Evet." diye cevap verdiğinde Bihter'i fazlasıyla şaşırttı.

"Az daha düşüyordum, beni yakalayabilmek için mutfak kapısından koştu, son anda yetişti."

Mahcup bir şekilde kadına dönen Savaş "Sert çıkıştım, kusura bakmayın." diye mırıldandı. Bihter başını 'önemli değil' dercesine salladıktan sonra "Siz de geldiğinize göre odama çıkabilir miyim?" diye sordu. Savaş sadece başını sallayarak yanıt verdi kıza.

Bihter odasına girince kapıyı arkasından kapatıp sırtını kapıya yasladı. O kadar yorulmuştu ki hemen uyumak istiyordu. Bavulundaki pijamalarını çıkarmak bile bir külfetti. Fakat asıl külfet çalan telefonunu kotunun arka cebinden çıkarmaktı. Ama en afili külfet arayan kişinin telefonda en az bir saat rahat konuşan en yakın arkadaşı Sedef'in olmasıydı. Sızlanarak telefonu açtığında Sedef soruları sormaya başlamıştı bile.

"Ne yaptın? Nasıl geçti? Yorgun musun? Adam geldi mi? Bir delilik yapmadın değil mi?"

Son soru ile kendini tutamadı Bihter.

"Buse'yi ayaklarından baş aşağıya tutup sallandırırken Savaş'a yakalandım!"

Kendini yatağa atıp Sedef'in tepki vermesini bekledi. "Ciddi olamazsın!"

"Asıl kötüsü de bunu gerçekten isteyerek değil, kızın canını kurtarmak için yaparken yakalandığım için bir ton da azar işittim."

"Sonra ne yaptın peki?" diye soran arkadaşına "Ne yaptığımı sorma! Ne yapacağımı sor! Yarın Seval'i arayacağım!" diyerek cevabını verdi.

"Saçmalama, pes mi edeceksin küçücük çocuğun karşısında?"

İşte bu yeterli bir bahaneydi. Pes edemezdi. O ki, amcasının karşısında yenilmemişti. Buse'nin karşısında asla yenilmezdi. Savaş'ın ardından bir posta da Sedef'i dinledikten sonra üstündeki kıyafetlerle uyuyakaldı. Uyumadan önce aklındaki tek düşünce eline korsan kancası takıp o kancayı Seval'in kışına sokmaktı.

*Gece; korkularla, uyuyan kuzularla ve
artık rengi olmayan çiçeklerle dolu.*

Antoine De Saint Exupery
Gece Uçuşu

Bölüm 7

Yattığı yerde defalarca dönmesine rağmen gözüne bir gram uyku girmemişti. En sonunda yatağının başucunda duran komodinden uykusuz geceler için sakladığı sigara paketini alıp aşağıya indi. Üstünde ince beyaz bir tişörtle kendini yaz aylarına ev sahipliği yapan İstanbul'un ay ışıkları altında bahçeye attı. Nöbetçi kulübesinde o gece İlyas vardı. Baş selamı vererek işine geri dönen İlyas, Savaş'ı kendi savaşında yalnız bıraktı.

İçini çekerek ilk sigarasını yaktığında girdiği yolun sonunu düşünmemeye çalıştı. Fakat başarılı olamadı. Yıllardır zincirleme trafik kazası gibi hayatını alt üst eden bütün düşmanlarının sonunu getirecekti. Elinde sadece Buse'si vardı ve ona zarar gelmeden tüm bunları halledecekti. Birden aklına Seval'in göndereceği kız geldi. Fakat hemen ardından gözünün önünde Bihter'in görüntüsü belirdi. Dikkati çok düşünmekten fazlasıyla dağınıktı. Akli olimpiyat gibiydi ve kalbi, aklına tur bindirmek üzereydi.

İkinci sigarasını yakarken kızının camı altına kurdurduğu kamelyaya gitti. Kendini tahta sandalyeye bıraktığında yeni bakıcıyı düşünmeye başlamıştı bile. Eve geldiğinde kızın üzerine fazla gitmişti fakat gözünden bile sakındığı Buse'sini

öyle baş aşağıya sallanırken görmek ve bunu Bihter'in yaptığına şahit olmak Savaş'ın bütün sinirlerini hoplatmıştı. O anda biraz dikkatli davranabilmiş olsa kızın nasıl yorgun olduğunu rengi atmış yüzünden anlar, salondaki tekli koltuğun üzerine yığılmış Buse'nin kıyafetleri ile de olayı çözerdi. Ama korkmuştu. Korkmuştu işte! Hayattaki tek varlığıydı Buse.

"Abi duman altı yaptın buraları, yeter!" diyen İlyas'ın sesi ile daldığı düşüncelerden kurtulan Savaş, elindeki sigarayı tahta masadaki demir kül tablasında söndürüp ayaklandı.

"Haklısın." diyerek eve doğru yürümeye başladığında yeni gelen bakıcıya fazla yüklendiğini düşünüyordu. Kadın ne yapsa yeri ydi! Kızına katlanıyordu daha ne yapabilirdi ki?

Kapıyı anahtarı ile açıp içeriye girdiğinde mutfaktan gelen ılık ve ufak tefek mırıltılar dikkatini çekti. Yavaş adımlarla sessizce mutfağa yaklaştı. Dağınık sarı saçların bir oraya bir buraya salındığını görünce kapının arkasında durarak kadının ne yaptığını görmeye çalıştı. Fakat duydukları yüzünden kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

"Arkadaş kız yemek bile yedirtmiyor ya! Bu ne tür bir işkence!"

Tekrardan buzdolabını açan Bihter akşam yemeği yiyemedi yattığı için açlıktan ölüyordu. Üzerine giydiği ince şort ve askılı tişört ile teşhircilikten uzaktı fakat üzerini değiştirirken çıkardığı sutyeni yüzünden belli olan hatları pijamasının duruşunu değiştiriyordu. Uzun zamandır bir kadınla beraber olmamış olan Savaş için bu ayrıntıyı fark etmek saniyelerini bile almamıştı.

"Bu hızla giderse olmayan kilolarımı da veririm ben!"

Hızla sandviç hazırlamaya çalıştığı için etrafına hiç dikkat etmiyordu. Savaş artık kapının arkasında değil direkt mutfağın içindeydi. Bihter dolaptan peyniri alırken "Kızı bir dert babası bir dert!" şeklinde söyleniyordu. Eline iki tane de domates almaya çalışırken "Bir daha beni azarlarsa o kara

Murat, yakarım buraları!" dedi. İçinden de 'Seval'i de siktir eder, çeker giderim buradan.' diye ekledi. Repertuarına iç sesi ile devam etmeyi daha rahat bulan Bihter içinden 'Sıçarım bu işin içine! Hayatımda çocuk mu bakmışım ki zaten? Sedef de aman pes etme pes etme deyip duruyor. Onu getirip buraya koysam yarım saat dayanamaz!' diye geçirdi.

Arkasını dönüp malzemeleri masaya koyacakken Savaş'ı gördü. Savaş kızın ne zaman arkasını döneceğini merak ediyordu zaten. Duydukları ile kıza az bile yüklendiğini düşündü. Ona kendisini Buse'ye karşı ezdirmemesi konusunda destek çıkacaktı fakat Bihter'in buna hiç de ihtiyacı yoktu.

Savaş "Kolay gelsin!" derken de sahte bir öfkeyle kollarını göğsünde birleştirmişti.

Elinde malzemelerle donup kalan Bihter bir an ne yapması gerektiğine karar vermekte zorlandı. Sonrasında 'aman koyuver gitsin' diyerek elindeki malzemeleri masaya bırakıp, ortadan ikiye ayırdığı ekmeğin arasına dilimlediği peyniri ve domatesi sıralamaya başladı. Savaş ise kadındaki rahatlık karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. En azından filmlerdeki gibi elindeki domatesi falan düşürmesi gerekmiyor muydu?

Bihter "Sağ ol." diyerek sanki yakalanmamış gibi rahat bir şekilde üzerini kapattığı sandviçi ağzına götürdü. Tam kocaman açtığı küçük ağzıyla leziz sandviçi ısırarakken kendisine şaşkınca bakan adam dikkatini çekti. Oysa farkında değildi. Beyaz tişörtünün içinden bile belli olan kaslar ve dağınık siyah saçları ile tamamen ilgi odağındaydı.

"İster misin?" diyerek sandviçi adama uzatan Bihter, Savaş'ın hâlâ değişmeyen bakışları karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Savaş o anda kendisine doğru uzatılan sandviçi ısırarak istiyordu, evet. Fakat ondan önce ısırarak istediği başka bir şey daha vardı ki o da kızın dolgun dudaklarından başka bir şey değildi. Savaş 'Lan oğlum, silkelen! Ulan öpüşmeyeli ne kadar

oldu?' diyerek kendine gelmeye çalışıyordu. Başını farkında olmadan sallayınca kız kalkıp kendisine de sandviç hazırlamaya koyuldu. Keşke kalkmasaydı. Savaş kızın uzun, ince bacaklarına bakarak türkü söylemek istiyordu. 'Uzun ince... Lan hayvan herif, sakın ol!'

"Akşam yemeğinde uyuyakalmışım, siz evdeyken mesai saatleri nasıl olacak bilmiyorum ama kusura bakmayın, açlıktan uyanınca dayanamadım, umarım bir sakıncası yoktur."

'Yani sakıncası olsa da çok takacağımı sanmıyorum ama eğer mafyaysan bozuşmanın âlemi yok,' diyerek iç sesiyle anlaşma yaptı. Adamın söylediklerini duyup duymadığından emin değildi. Seri hareketlerle bir sandviç daha hazırlarken adamın ne halde olduğunu bilmiyordu.

Savaş kendini sakinleştiremeyeceğini anlayınca kız arkasını dönüp vaziyetini görmesin diye "Ya da vazgeçtim ben, istemiyorum! Sana afiyet olsun! Evi de tepe tepe kullan! İsteddiği kadar ye!" deyip hemen mutfaktan çıkmıştı.

Bihter arkasını dönünce az önce Savaş'ın durduğu yerdeki boşluğa bakıp "Ulan Seval! Ulan Seval! Seni Bakırköy'e tıktırmayana Bihter demesinler!" deyip hazırladığı ikinci sandviçi de kendi tabağına koydu. Adamın dengesiz tavırlarının üzerinde yarattığı sinir harbi ile iki sandviçi nasıl yuvarladığını hatırlamıyordu bile. Dört aylık hamile karnı ile odasının yolunu tutarken, elindeki sodayı yudumluyordu. "Ne vardı o kadar yiyecek ya?" diye sızlanırken tüm bunların suçlusunun Savaş'ın beyaz tişörtü olduğuna karar verdi. Buse'den bile daha suçlu olan o beyaz tişörtün sahibi ise tüm suçlunun çekmecesindeki kötü geceler için saklanan sigara olduğunu düşünüyordu.

Sabah soğuk duşunu alırken çok erken uyanmış olmayı dert etmiyordu. Başındaki belalar yüzünden aklını yitirmek

üzereydi. Bunu kızının bakıcısı yüzünden uyarılan bedeni ile daha iyi anlamıştı. Soğuk su uzun saçlarının arasından kayıp omuzlarına düşüyordu. Ürperen göğsünde yol çizen soğuk damlalar küle dönmek üzere olan kasıklarına ulaştığında kafasını fayanslara yasladı. Bir erkek için sonuç, kolayca ulaşılan bir şeydi. Bihter'den etkilenmişti. Açık ve de net. Bir erkek için yapılması gereken, karar vermek ise asıl zor olan şeydi. Erkekler kadınlar gibi gurur yapıp oturdukları yerde çürümeyi kabul edecek kadar zor yaratıklar değillerdi. Almak isterlerse alırlardı, alamıyorlarsa başka modelini bulmak için uğraşırlardı ama alırlardı. İşte erkeklerle ilgili tüm bu gerçekler Savaş'ın kafasını fayanslara vurma nedeniydi.

Duştan çıkınca hızlıca hazırlandı. Parfümünü de sıktıktan sonra odasından çıktı. Evde ses seda yoktu. Çıkmadan önce Bihter'i uyarmak istiyordu. Fakat bunu yapacak gücü de kendinde bulamıyordu. Kızın kapısına gidip elini tıklatmak için kaldırdı, sonra hemen indirdi. Ardından yine kaldırdı. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

"En iyisi Atakan'ın nöbetlerini de ben alayım." diye fısıldayarak kızın kapısını çaldı. İçeriden gelen 'gir' sesi ile kapıyı yavaşça araladı. Kızın bu saatte uyanmış olmasına şaşırılmıştı. Fakat asıl şaşkınlığı kızın dün geceki pijamalarıyla yerde şınav çekmesi ile yaşadı.

"Bir, iki, üç..." diye fısıldayarak sabah sporunu yapan Bihter, Buse'nin sabahın köründe ne isteyeceğini deli gibi merak ediyordu. Topladığı sarı saçları dağılmıştı ve ensesine yapışmıştı. Askılı tişörtünden sıyrılan bel oluğu terden parlıyordu ve bu görüntü Savaş'ın tüm cephelerde mağlup olmasına neden oluyordu.

"Ne istiyorsun Buse?" diye soran Bihter gözlerini açıp içinden saymaya devam ederek kızın durduğu yere baktı. Fakat görmeyi beklediği küçük ayaklar yerine siyah spor ayakkabılar ve kot pantolon görünce başını biraz daha kaldırıp kendisine kısılmış gözlerle bakan Savaş'ı görünce kollarından aldığı güç boşaldı ve yüzüstü yere düştü.

"Ah!" diyerek kalkan kız "Buyurun Savaş Bey!" dedi. Fakat Savaş konuşmamayı tercih ederdi. Ağzını açarsa yanlış bir şey söyleyeceğinden adı gibi emindi.

"Savaş Bey? Ben özür dilerim, sabah sabah sizi beklemiyordum açıkçası... Buse sandım."

Bihter, adamın Buse olduğunu zannederek kaba konuşması yüzünden Savaş'ın böyle baktığını düşünerek "Buse'ye de böyle davranmıyorum genelde. Yani beni zorlamadığı sürece." dedi. Fakat Savaş anlamıyordu! Hiçbir şey anlayamıyordu! Yıllardır arzuladığı bir sürü kadın olmasına rağmen kendisini dizginleyebildiği halde şimdi yaşadığı karmaşayı anlayamıyordu. Bir erkek için karmaşa katlanılması en zor olan şeydi!

"Savaş Bey!" diyerek elini adamın önünde sallayan Bihter, Savaş'ın içinde yaşadıklarını bilse belki kılını bile kıpırtmazdı. Savaş, kızın ellerinin hareketi ile kendine gelip dişlerini sıktı. Kızın üzerine bakmamaya çalışarak bakışlarını Bihter'in gözlerine dikti. Fakat bu da heyecanlanmış bedeninin ateşi sönmeden yapılmaması gereken on hatalı hareketten biriydi. Kızın grimsi gözleri kendisine bakarken dişlerini daha fazla sıktı. "Ben bu gece eve gelmeyeceğim, Buse ile yalnız kalacaksınız. Nazım ve İlyas nöbette olacaklar." dedikten sonra topuklarının üzerinde dönüp arkasına bile bakmadan odadan çıkan Savaş, merdivenleri uçarak indi.

"Hasbinallah..." diye fısıldayıp tam odasının karşısında olan banyoya gitti. Evde Buse ve Savaş'ın odalarında banyo vardı ama kalan odalarda bu lüks yoktu. Bihter banyonun en azından odasının yakınında olmasına şükreliyordu. Duşa girdiğinde adamın dengesizliklerini unutmuştu bile. Onun yerine adamın sabah sabah fazlasıyla çekici duran yüzü aklına sızmıştı. Ilık su vücudundaki teri alıp götürürken saçlarını şampuanladı. Şampuan gözlerini yakmasın diye gri gözlerini kapattı. Sarı saçları ıslanıp beline kadar inmişti. El yordamı ile şampuanı bütün saçlarına yaydı. Gözlerini kapatınca belirgin 'kara gözler' yüzünden yanlışlıkla gözlerini sonuna kadar

açtı. Aynı anda gözüne akan suya karışmış şampuan bütün gözünü yaktı.

"Ah!" diyerek elini duş başlığına attı. "Ulan adam akıllı erkek bile düşünemiyorum. Ne anladım ben bu hayattan ya!" Bir yandan gözlerini yıkamaya çalışırken bir yandan da söyleniyordu. "Hayır, onca erkek kul köle olsun sana sen git mafyanın tekine hâllen! Bir de eve gelmeyecekmiş! Adamdaki rahatlığa bak! Beni kızıyla bıraktı gitti resmen! Ulan Seval!"

"Nazım! Ev sana emanet, bu gece nöbetim var, tamam mı?" diyerek Nazım'ın cevap vermesini beklemeden arabasına atladı. Arabayı inleterek bahçe kapısından çıktığında biraz ilerleyip arabayı evin yakınlarında durdurdu. Hiçbir şey yapmadığı halde nefes nefese kalmıştı. Arabayı tekrar çalıştırıp eve geri dönmek istiyordu. Kızı biraz daha izlemek istiyordu! Neyin nesi kimin fesi olduğunu bilmediği, sadece Seval'in sözüne güvenerek işe aldığı kız yüzünden bütün bünyesi alt üst olmuştu.

"Sadece birikmiş enerjiden... Enerji... Evet! Uzun zaman oldu..."

Yakın zamanlarda görüştüğü bir kız da yoktu ki nöbetten sonra ateşini söndürebilseydi. Merkeze vardığında kendi katına çıkana kadar aklını toplamaya çalıştı. Büroya girdiğinde onu Atakan karşıladı.

"Ooo, abi n'aber?" diyen Atakan, adamın omuzuna dostane bir yumruk çaktı. Savaş'ın sesi çıkmayınca Atakan gözlerini adamın kara gözlerine dikti. "Ne oldu?" diye sorduğunda sesi tedirgin çıkmıştı. Arkadaşının elini omuzundan itekleyen Savaş, kendini bir sandalyeye attı.

"Ne olmadı ki?"

"Anlat!"

"Abi, benim 'sabahlar olmasına' ihtiyacım var."

Atakan kocaman bir kahkaha atıp başını salladı. Mesajı almıştı. "Abi, ben sana hep diyorum sabahlar olmasın diyet!"

"Oğlum senin sabahlarını ne yapayım ya?" diyerek kaşlarını çatıp Savaş'ın önündeki dosyalardan birini açtı. "Bu adamın telefon kayıtları çıkacaktı en son, ne oldu?" diyerek çenesiyle dosyayı işaret etti.

Atakan "Savcı el koydu soruşturmaya, anlarsın ya!" diyerek dosyayı Savaş'ın elinden çekip aldı. "Söyle bakalım sana erkek olduğunu kim hissettirdi?"

Savaş yüzünü sıvazlayıp "Buse'nin bakıcısı!" dedi.

"Vayy... Bakıcı fantezisi! Beyaz önlük de takıyor mu?" diye soran Atakan, eline aldığı sandalyeyi ters çevirip oturdu.

"Oğlum, hizmetçi demedik! Bakıcı dedik!"

Atakan bu sefer de "Tamam işte, baksın senin icabına." diyerek işi gırgıra vurdu. Uzun zamandır Savaş'tan böyle bir şey duymamıştı. Şöyle bir beş yıl kadar uzun bir süredir!

"Atakan!" diye tıslayan Savaş, masadaki kalemi adamın kafasına attı. Genç adam alnını ovuşturarak gülmeye devam etti.

"Tamam ya! Akalım gecelere, sana kız mı yok? Hoş bana kalırsa hazır bakıcıyı yakalamışsın tadına bak derim."

"Saçmalama zevzek! Zor buldum zaten Buse'ye bakıcıyı, onu da tek gece kullanıp başıma bela alamam."

"Niye tek gece kullanasın ki eskiyene kadar kullan işte!"

"Lan hayvan herif, Seval'in bulduğu kıza yan gözle bakayım da kancalar girsin bana değil mi?"

Atakan "Uu, bu çok sertti!" diyerek ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. Seval'in kancası söz konusu olduğunda hepsi bir değil üç adım geri çekiliyordu.

Savaş başını sinirli bir şekilde sallayarak ağzının içinden söylendi, sonrasında büroya giren Şebnem'e bakıp uzaktan selam verdi. Kız da başını sallayarak karşılık verince Atakan

adamin baktığı yöne dönüp kaşlarını çattı. Uzanıp Savaş'ın kafasına bir tane patlattı. "Höst lan!"

Savaş başını tutup kaşlarını çattı. "Ne oluyor oğlum?"

"Akbaba gibi üşüşüyorsunuz şu kızın başına ya! Semih'ten zor kurtardım zaten!" diyerek az önce Savaş'ın başına attığı kalemi elinde sıkmaya başladı. Ucuz kalem orta yerinden kırılınca Savaş kahkaha attı.

"Oğlum söyleseydin Semih'ten olduğu gibi kurtarırdık kızı ya! Madem gözün var, ne diye ses etmiyorsun?"

"Sen bu numuneyi bilmiyorsun abi, manyak bir parça! Ne yaklaşabiliyorsun ne uzaklaşabiliyorsun! Bizim dansöz varken onunla oyalanıyordum çok kafaya takmamak için..."

"Dansöz?"

"Senin yerini doldurduğun manyak."

Kafasını anlamış bir şekilde sallayan Savaş, Şebnem'i göz hapsine alan Atakan'ı yalnız bırakıp yeni haberler için Başat'ın yanına gitti.

"Bihter, cidden yemek yapamıyor musun?" diyen Nazım, çayı demlerken Bihter de ekmekleri dilimlemeye başladı. "Uzatma Nazım!" diyerek gülümseyen Bihter, tezgâhta ona yardımcı olan takım arkadaşı Nazım'a ısındığını düşündü. Uzun boylu, kahverengi kısa saçlı, esmer tenli bir adamdı. Yapılı ve güçlüydü ayrıca. Fakat az konuşması, konuşunca da gırgır yapması Bihter'in hoşuna gidiyordu. Sorgulamıyordu. Yargılamıyordu. İncelemiyordu. Adam resmen hayatı tespih yapmış sallıyordu ve bu da tam Bihter'in kafasın göre bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

"Her şeyi anlarım da domates gibi yumuşak bir sebzeyi doğrarken bıçağı kırmayı ve el yaralamayı anlamam!" diyerek kıkırdayan Nazım, arkasındaki yemek masasında otu-

rup kendilerini izleyen Buse'ye dönerek göz kırptı. Sabah uyanınca sakince Bihter'in kahvaltı hazırlamasını bekleyen Buse, taarruza geçmek için kahvaltı yapmayı beklemişti ama Bihter elini yaralayınca korkmuş ve hemen Nazım'ı çağırmıştı.

Bihter elindeki ekmek sepetini Buse'nin önüne koyup "Nazımcığım! Anlamak zorunda değilsin zaten, zorlama kendini." diyerek güldü. Her nedense mutluydu ve bu Bihter'i ürkütüyordu. Böyle sabahlarda kendini tabutta uyanmış gibi hissediyordu.

Yemek masasında kahvaltı yapmaya başladıklarında da havadaki ateşkes devam ediyordu. Hatta Buse, Bihter'in kendisi için yumurta dilimlemesine bile izin vermişti. Fakat Buse yemeğin yarısında kalktı.

"Tabağını bitirmedin." diyen Bihter'e "Sana o kadar doldurma dedim!" diye karşılık verdi. Genç kadın ağzındaki lokmayı yutup "Ben de ne zaman savaş baltalarını çıkaracaksın diye merak ediyordum." dedi. Ardından "Ellerini yıka!" diye de ekledi. 'Allah'ım, aklıma mukayyet ol! Resmen ev hanımı oldum!'

"Neyse, ben de kalkayım. Kahvaltı lezizdi. Ellerime sağlık." diyerek ayaklanan Nazım, Bihter'e göz kırpıp mutfaktan çıktı. Çayını yudumlayan Bihter ise bir başına öylece masada kaldı. Fakat çok geçmeden Nazım yüzünde haylaz bir ifade ile geri dönerek "Bulaşıkları tek başına halledebileceğinden emin misin?" diye sorup hemen arkasından kahkaha atıp tekrar dışarı çıktı.

"Allah bulaşık makinesini icat edenden razı olsun!" diye bağırdı Bihter, dış kapının kapanma sesine karışan kahkahlara sinir olsa da sırttı.

Sedef taksiyle evine dönerken normaline göre fazlasıyla isteksizdi. Tek başına kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bihter'siz

ev sossuz mantıya benziyordu. Hatta şekersiz çaya, ketçapsız patatese, acısız çiğköfteye...

Evlerinin yakınlarındaki çiğköftecinin önünde taksiyi durdurup indi. Çiğköfte demişken canı çekmişti. Dürümünü yemeye başladığında aklında ne Bihter kaldı ne onu kancasına takan Seval. Ne de aklından çıkmayan restorandaki yakışıklı...

Gece olup Buse'nin uyku vakti gelince Bihter asıl çilenin başladığını iliklerine kadar hissetti.

"Artık uyuman lazım." diyerek esnediğinde ayakta uymak üzereydi ama lanet velet uyumak istemiyordu.

"Sünger Bob'un tekrarını izleyeceğim." diyerek televizyonun karşısına kurulan Buse kumandayla hemen çizgi film kanalını açtı. Bihter'in bütün sinirleri fokurduyordu. Zaten bu sarışın kadına bir yemek yerken bir de uykusu varken yaklaşılmıyordu ve şimdi Buse bu iki durumun arasındaki ateş hattındaydı.

"Buse!" diye bağırdığında küçük kız sığrayarak kendisine dönmüştü. Evet, şimdiye dek sesini yükseltmemişti ama Buse de şimdiye dek uykusuzluğun verdiği sinirinin kıyısında gezinmemişti. Topu topu üç gündür bakıcılık yapıyordu zaten.

Buse'nin ela gözleri korkuyla titreşti ama asabiyeti de elden bırakmadı.

"Bana bağıramazsın!"

Bihter kızın elinden kumandayı alıp televizyonu kapattıktan sonra aynı ses tonu ile "Öyle bir bağırırım ki!" diye karşılık verdi. Kızı elinden tutup kaldırırken Buse cırlamaya başladı.

"Bana birbirimize karışmayacağız dedin! Kandırdın beni! Defol git! Yalancı!"

Bihter kızı zorla kaldırdıktan sonra "Büyüklerinle böyle konuşamazsın." diye bağırdı. "Ayrıca birbirimize nasıl kaşmayacağız? Ben sana bakıyorum, senden sorumluyum! Ben ne dersem uymak zorundasın! Senin iyiliğini düşünüyorum!"

"Zekiye teyze gibi konuşma!"

"Sensin Zekiye teyze! Kızım bak asabımı bozma kalk yatağa gidiyoruz!"

"Senden nefret ediyorum!" diyerek kolunu Bihter'den kurtaran Buse ayaklarını yere vura vura merdivenleri çıkıp odasına girdi. Kapıyı evi yıkmak istermiş gibi sertçe kapattı. Bihter üst katın korkuluklarına bakarak bağırdı.

"Ben sana bayılıyorum keçi!"

Buse'nin sesi uzaktan da olsa ona kadar gelmişti. "Manda!"

Bihter küçük kızdan duyduğu şeyle küçük bir kahkaha atıp salondaki yastıkları düzeltti. Kendi odasına çıkarken "Manda yuva yapmış söğüt dalına, yavrusunu gördün mü? Ne de manyak çıktı!" diye mırıldandı. "Dur ya! Bu türkü böyle miydi? Manda ne alaka? Ayva değil miydi o? Ulan Bihter! İyice ayvayı yedin kızım!"

Zır zır çalan telefonu ile türküyü mürküyü unutup cebinden telefonu çıkardı. Arayan kişiyi görünce içini çekip telefonu açtı.

"Ne var Sedef?"

Telefonu açtığı gibi Sedef'in "Ay ben sensiz eve girmek istemeyeyim, seni özleyeyim... Tüh yazıklar olsun!" diyen sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

"Kızım bak, delirtme beni! Asabımı bozma, yorgunum zaten."

"Ayol şekerim sendeki asap da amma dandik çıktı, bozulmaya pek müsait!"

"Şekerine başlatma kızım gece gece, yorgunluktan ölüyorum, uyuyacağım!"

Sedef pişkin pişkin "Sesini duyayım dedim bu kadarı bana da yeter, sülalemi elden geçirmeden kapatıyorum telefonu." diye karşılık verdi.

Bihter "Senin sülalen de yetmez bana bu sinirle!" diye tıslayıp telefonu kapattı. Üstünü değiştirip yatağına yatmadan önce Buse ile evde yalnız olduğunu hatırladı. Kızı kontrol etmek için odasına gittiğinde Buse'yi yatağında dönüp dururken buldu. Küçük kız hangi ara uyumuş hangi ara kâbus görmeye başlamıştı anlamadı. Böyle durumlarda ne yapacağını da bilmezdi ya... Kendisi kâbus görünce sabaha kadar uyumazdı. Sedef görünce de sabaha kadar zırlardı. Peki, küçük bir kız kâbus görürken ne yapmak lazımdı?

Kızın başucuna gidip "Buse." diye fısıldadı. En iyisi uyandırmaktı. Fakat kız uyanmak yerine daha da terleyerek sayıklamaya devam etti. Ne dediği de anlaşılmıyordu ki!

Bihter bu sefer elini kızın omuzuna koyup fısıldadı. Kızı uyandırmak isterken ne diye fısıldadığını bilmiyordu ama kızın sesinden korkmasını istemiyordu.

"Buse..."

Buse başını sallarken nihayet duyulabilecek bir ses tonu ile "Anne!" dedi. Bihter'in eli kızın omuzunda kaldı. İfadesiz bir suratla kızın terleyen yüzüne baktı. "Anne..."

Elini kızın omuzundan çekip yatağa koydu. O anda elini hareket ettirip bir şeye tutunma ihtiyacı hisseden Buse, Bihter'in elini yakaladı. Sayıklamaya devam ediyordu. "Anne..."

Bihter de annesiz kaldığında Buse yaşlarındaydı. Annesiz büyümenin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük bir yaştaydı. Başına ondan sonra gelmedik şey kalmamıştı. Birçok insanın aksine maddi şeylerle boğuşmamıştı. Onu yıpratıp bugünkü haline getiren şey psikolojik savaşı. Fakat Buse şanslıydı. Yanında babası vardı. Bihter bu mücadelede tek başınaydı. Kalabalığın, gürültünün, kargaşanın içinde yalnızca kendisi vardı. Yapayalnız...

Yine de yatağının içinde masumca gördüğü kâbus ile pençeleşen kıza acımadan edemedi. Zaten buz tutmuş kalbinin tek ısındığı zaman masum bir şey gördüğü andı. Elini tutan kızın parmaklarını okşayarak ona güç vermek istercesine sıktı. Buse nihayet uyanıp bulanık görüşü ile Bihter'i görünce rahatça nefes aldı.

"Beni yalnız bırakma..." diye fısıldadığında ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Babası evde yokken hep kâbus görürdü. O korkunç gecelerden birindeydi ve kesinlikle yalnız kalmaya niyeti yoktu. Bu yüzden neredeyse Bihter'e yalvarmaya başladı.

"İstersen yanımda yatmana izin veririm." diyerek neredeyse çift kişilik olan yatakta yana kaydı. Bihter sesini çıkarmadan kızın yanına yattı. Yazlık pikeyi üstlerine çektiğinde de ses etmedi. Konuşmaya mecali yoktu.

"Kavgamıza yarın devam ederiz." diyen kızın sesi ile uykulu bir şekilde kıkırdadı.

"Keçi!" diye fısıldayıp kıza arkasını döndü. Buse de sırtını Bihter'in sırtına yaslayarak mırıldandı. "Manda..." Yüzündeki gülümsemeyi Bihter görmediği için rahattı.

*...çünkü yeryüzündeki hiçbir şey kuy-
tuluktaki bir çocuğun fark edilmeyen
sevgisiyle karşılaştırılmaz.*

Stefan Zweig

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Bölüm 8

Savaş "Hastaneye giriş çıkışları kapatın, kamera kayıt odasına giden ekip içeriye kimseyi almasın." diyerek hızla asansörlerin olduğu yere koştu. Telaşla düğmeye bastığı halde asansörün yedinci katta takılıp kalmasına sinir oldu, yumruğunu düğmeye geçirdiği gibi asansörün yan tarafındaki merdivenlere yöneldi.

Doğum yapmış annelerin olduğu kata gelince kulağına dolan acı çığlıkları daha net duyduğundan yüzü kasıldı. Etraftaki telsiz şırıltıları da ortama korkunç bir hava katmıştı zaten.

"Çocuklarım!" diyerek ağlayan annenin odasına girdi. Odadaki polisler babadan ifade almaya çalışıyorlardı. İstanbul korkunç bir cinayete göğüs geriyordu o gece. Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi ayaklanmıştı. Yatakta yarı baygın bir şekilde ağlayan anne Meltem, birkaç saat önce üç çocuk doğurmuştu. Fakat bebekler anneleri onları göremeden öldürülmüştü. Anında sıkı tedbirler ile hastane karantinaya alınmıştı.

"Bebeklerim..."

Savaş, kadına sırtını dönüp babanın ifadesini almaya çalışan polislerin yanına gitti. Polisleri uzaklaştırıp gözü

yaşlı babanın karşısına geçti. Kısa sorularla bu işi halletmeye çalıştı. Böyle bir anda uzun soru sormak da o sorulara cevap vermek de zordu.

"Kaç yaşındasın?"

Adam titreyerek, "42." diye fısıldadı.

"İlk evliliğin mi?"

"Hayır, ikinci."

"Karı kaç yaşında?"

"28."

"İlk karına ne oldu?"

Adam yüzündeki yaşları silip "Boşandık." diye cevap verdi.

"Düşmanın var mı? Şüphelendiğin biri?"

"Bilmiyorum, yok sanırım."

"Mesleğin ne?"

"Psikologum."

"Karının mesleği?"

"O da büromdaki asistan."

Alnını sıvazlayan Savaş daha zor sorulara geçmesi gerektiğine karar verdi.

"Önceki karın ne işle meşgul?"

Adam kaşlarını çatarak cevap verdi. Sanki orada değilmiş gibi olan hareketleri yüzünden odaklanmakta zorlanıyordu. "Hemşire." O anda odaya giren polis memuru ile Savaş sorularına ara verdi.

"Komiserim, güvenlik kayıtlarındaki tespit edilen ilk görüntü bir kadına ait. Hemen çıktı aldık." diyen polis memuru görüntüleri Savaş'a verdi. Sarışın, orta yaşlı bir kadın önce hastaneye giriyordu. Sonra doğumhane katına inip bir hemşire ile konuşuyordu ve aynı kadın yarım saat sonra bebeklerin olduğu odaya giriyordu. Yanında yine bir hemşire vardı. Kadının çıkarken ki görüntülerinde yüzü net bir şekilde

seçiliyordu. Savaş boştaki elini yumruk yaparak görüntüleri babaya gösterdi.

"Bu kadın... Tanıyor musun bu kadını?"

Adam sildikçe akmaya devam eden yaşlarını tekrardan silip fotoğraflara göz atmak için Savaş'ın yanına geçti. İlk görüntüyü gördüğü gibi "Nermin..." diye fısıldadı. Sonraki görüntüleri de hızlıca gösteren Savaş adamın her karede "Nermin..." diye fısıldaması üzerine, "Kim bu Nermin?" diye sordu. Fakat baba, bayılmıştı.

"Doktor çağırın!"

Savaş hastanedeki işini bitirince mobese kayıtlarında tespit edilen kadını buldurup şubeye aldirmıştı. Kadın kaçmak şöyle dursun saklanmaya bile tenezzül etmemişti zaten!

"Nerede?" diye sorarken daha yeni büroya giriyordu. Ceketini sandalyenin birine fırlatıp kollarını sıvazladı. Sorgu odasına alınan kadının yanına girdi.

"Nermin Bayrak, sen misin?"

Sarışın kadının, odadaki ışığın altında parlayan beyaz saç tellerine baktı. Başını hiç kaldırmadan "Evet!" diyen kadın ellerini masada birleştirip yumruk yapmıştı.

Savaş bu sefer de teyit etmek amacıyla "Yusuf, eski kocanmış?" dedi. Masanın karşısındaki sandalyeyi ters çevirip kadının karşısına oturdu. Önüne dökülen siyah saçlarını elleriyle tarayarak geriye yatırdı.

"Doğru."

"Kaç yaşındasın?"

"39." diyen kadın hiçbir harekette bulunmuyordu. Savaş bu kadar vahşi bir cinayeti bu soğukkanlı kadının işlemiş olduğundan emindi. Emin olmasa bile bir ton delil vardı. Suç her türlü kadının üzerine kalırdı.

"Yusuf'un başına ne geldiğini biliyorsundur, eminim."

Başını sallayan kadın biraz bile olsun yüzünü kaldırmamıştı. "Çocuğun var mı?"

"Yok."

"Hiç mi?" diye soran Savaş, az buçuk da olsa olayı çözmüştü. Kadın itiraf ederse işi kolayca bitecekti. Nermin bu soruyla başını kaldırdı. Masmavi gözlerini Savaşın koyu renk gözlerine dikip "Benim çocuğum olmuyor." dedi.

"Yusuf'un çocuklarını niye öldürdün?"

"Üç yıldır o kadınla beraber. Biz daha altı ay önce ayrıldık."

Savaş gerçeği kadının ağzından duyabilmek için bir kez daha "Yusuf'un çocuklarını niye öldürdün?" diye sordu. Bu en meşhur numarasıydı.

"Beni aldattı."

"Çocukları niye öldürdün?" diye sorusunu tekrarlarlarken biraz daha öne eğildi. Kadının üzerinde yeterli baskıyı oluşturmuştu.

"Daha boşanmadan peydahlamıştı o çocukları."

"Niye öldürdün?"

Kadın ellerini çözüp sağ elini masaya indirdi. "Beni bırakıp gitti! Çocuklarım olmuyor diye benden vazgeçti. Beni yakın arkadaşımınla aldattı! Anladın mı? Ben her gün ölüyorum, acı çekiyorum. Gidecek kimsem yok! Ailem yok! Çocuklarım yok! Onun mutlu olmasına katlanamadım! Bensiz mutlu olmasını hazmedemedim. Bir anda karar verdim. O küçük çocuklara zarar vermek istemedim ama kendimi durduramadım! Yapamadım işte! Benim olmuyorsa onun da olmamalıydı! Anladın mı?" diyerek ayağa kalkmıştı Nermin, gözlerinden akan yaşlar masayı ıslatıyordu. Savaş üstlerinde ışıldayan ışığın altında onun parlayan mavi gözlerine baktı. Kadının zayıf bedeni tekrardan sandalyeye çöktüğünde çenesindeki iki günlük sakallarını kaşıdı.

"İfaden yazılı olarak alındıktan sonra imzalayıp bekliyorsun. Sabah savcının karşısına çıkacaksın."

"Müebbet mi?" diye fısıldayan kadına böyle bir bakıp ayaklandı.

"Şanslıysan neden olmasın?" diyerek odadan çıktı. Kadın daha beterinin olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeliydi. Kin, nefret, öfke ve kıskançlığa karşılık üç bebeğin canı... Müebbet böyle bir vaka için fazlasıyla masum kalırdı.

İnce belli bardağın içindeki çay kaşığına çıkarıp demli çayından bir yudum aldı. Gözlerinden akan uykuya rağmen dinç kalmaya çalışıyordu. Yanındaki sandalye çekilip Atakan'ın sesini duyduğunda en azından onu ayakta tutacak birinin yakınlarında olduğunu bilmek Savaş'ı rahatlattı.

"Abi, o hastanedeki vahşet nedir ya?"

"Sorma, eski eş davaları..."

"Üç çocuğu da boğmuş. Bari bir tane bıraksaymış be! Annenin ne durumda olduğunu düşünsene, sen dokuz ay taşı tam kucağına alacakken..."

Savaş, Atakan'ın sözleri ile Sinem'i düşündü. Dokuz ay çocuğunu taşı ama göremeden... Kendisinin durumu farklıydı. Kendi hikâyesinde ölen çocuk değildi, anneydi. Sinem'in nasıl heveslendiğini hatırladı. Her gün eli kolu eşyalarla dolu gelirdi eve. Eli hep karnında dolaşırdı. Düşüncelerinin arasına ince bir sızı şeklinde karışan Atakan'ın sesi ile dikkatini arkadaşına vermeye çalıştı ama yapamadı. Gözünün önünden açık kumral saçları, beyaz teni ve Buse gibi ela gözleriyle baştan aşağıya harikulade bir varlık olan Sinem gitmiyordu. Onun neşeli sesi kulaklarına dolduğunda unutmak biraz daha zorlaşıyordu. Zaten her geçen gün unutmak yerine daha da kazınıyordu beynine. Ona olan aşkı. Ve yaşayamadıkları...

"Ee, vardiyadan sonra ne yapıyoruz? İşe geri dönmeni kutlayalım bence. Yarın gece dışarı çıkalım." diyen Atakan'ın sesi ile kendine geldi.

"Şu Buse'nin gönlünü alabilsem çıkardık da..."

Atakan, Savaş'ın iç karmaşasından habersiz, "Buse'yi de al gel diyeceğim ama küçücük kızın yanında çapkınlık yapamam." diyerek güldü. Savaş da durgunca gülümsedi. Gözünden, kulağından, ruhundan anılar gitmiyordu.

Eve geldiğinde ayakta duracak gücü yoktu. Nöbette olan Nazım'a selam verip sessizce evin yolunu tuttu. Nöbet tutmayalı uzun zaman olmuştu. Beş yıldır hayatı baştan aşağıya nöbet gibiydi zaten. Gecesi gündüzü yoktu. Belirli bir düzene alışmak zaman alacaktı. Bu seferliğine nöbetten sonra eve gelmişti. Kapıyı anahtarı ile açıp sessizce kapattı. Çaprazındaki mutfak kapısına bakmamaya çalışarak yukarıya çıktı. Buse'nin odasına uğrayıp yatmaya karar verdiğinde bu karardan pişman olacağını hiç düşünmüyordu. Kızının odasına sessizce girdiğinde Bihter ve Buse'yi sırt sırta yatarken buldu. Gece lambasının loş ışığını söndürüp sabah ışıklarının odayı aydınlatmasına izin verdi. Kendisine sırtı dönük olan Bihter'e aldırmadan kızının alnını öptü ve doğrulup yataktaki manzarayı izledi. Buse birden dönüp Bihter'e sarıldı. Yattığı pozisyon kısıtlanınca Bihter de dönüp farkında olmadan Buse'ye sarıldı.

Savaş'ın aklı yeterince dağınık olmasa bu görüntüyü ölümsüzleştirip kızına karşı kullanırdı ama her yanı farklı duyguyla kuşatılmışken adını bile unutmuştu. Kızı bakıcısına sıkıca sarılıp uyumaya devam ederken ne yapacağını düşündü.

Neden diye hiç sormamıştı. Kızı dünyaya geldiğinden beri hep ne yapacağına odaklanmıştı. Nasıl mutlu edebilirdi

kızını? Annesizliğini nasıl hissettirmeyebilirdi? Zekiye teyze de yardımcı oluyordu ama yine de olmuyordu. Küçük kızı uykusunda ara sıra 'anne' diye sayıklıyor, kendi koynunda avunmaya çalışıyordu. Savaş farkında olmasa da gözünün önündeki manzaradan etkilenmişti. Fakat Sinem'in anıları etrafını kuşattığından Bihter'in yarısı açılan göğüsleri bile dikkatini çekmiyordu. Odadan çıkarken 'O kadar da değil.' diye düşündü. 'Görmemezlikten geldim sadece.'

Stor perdelerden sızan güneş ışıkları gözüne batmaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Burnunu kıvrıp uyumaya devam etmek istiyordu ama kollarındaki sıcak beden yüzünden uykusu açılınca gözlerini zorla araladı. Buse'nin uyurken kollarına girdiğini görünce sırttı.

"Keçi."

Kollarını kızdan çekip kalkmaya çalıştı fakat Buse yine sarılmıştı ona. Bihter kızı uyurken tanımış olsaydı sevimli bulabilirdi ama kızın nasıl cadaloz olduğunu bildiğinden böyle bir ihtimalin saçma olduğunu düşündü.

"Ama bunu kullanmayacağım anlamına gelmez." diye kıkırdayıp komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. Birkaç saat önce Savaş'ın yapmaya cesaret edemediği şeyi yapıp kızın kendisine sarılmış görüntüsünü cep telefonu ile çekip o anı ölümsüzleştirdi. Kızın kollarından sıyrılıp kendi odasına geçti. Sabah sporunu yapıp hızlıca duş aldıktan sonra mutfığa indi. Çayı demlemeye başladı. Kahvaltı hazırlamakta bir şey yoktu. Fakat öğle yemeğini ve akşam yemeklerini dışarıdan söylüyorlardı.

"Aslında çaba sarf etsem yemek yapmayı öğrenirim, kendimde bu potansiyeli görüyorum." diye kendi kendine konuşup ekmekleri dilimledi. "Ama istemiyorum!" diye omuzları-

nı silkti ve kaynayan su ile çayı demledi. Duyduğu ufak adım sesleri ile arkasını döndü.

Mutfağa giren kıza "Günaydın!" dedi. Küçük kız cevap vermeden kahvaltı masasına oturdu. Üstünde pijamaları vardı. "Elini yüzünü yıkadın mı?" diye sorduğunda Buse ona ters ters bakıp "Ev kurallarını senden öğrenecek değilim herhalde!" yanıtını verdi.

"Çıkardık yine dikenlerimizi desene." diyen Bihter "Ev kuralları mı?" diye sordu hemen ardından. Açık kahverengi kaşları çatılmıştı.

Buse kocaman esneyerek "Ellerini yüzünü yıka, yatmada önce dişlerini fırçala, ev pabuçlarını ortada bırakma..." diye sıraladı.

"Tamam, tamam..." diyerek ellerini teslim olan bir suçlu gibi iki yanından havaya kaldırdı. "Daha fazlasını duymak istemiyorum."

Buse ilgiyle kadına bakıp bir salatalığı ağzına atarken "Annenin ev kuralları var mı?" diye sordu. Kumral rengi saçlarını küçük elleriyle yüzünden çekti. Bihter kendi çayını doldururken bir saniyeliğine tutukluk yaşadı. Kız beklentiyle yüzüne bakarken cevap vermeyi erteledi. Buse'nin portakal suyunu doldururken küçük kız "Sevmiyorsun galiba anneni." diye devam etti.

Bihter kızın ne kadar etkileyeceğini tahmin edemeden cevap verdi. "Annem yok ki ev kurallarımız olsun."

Buse'nin ağzına götürdüğü zeytin havada kaldı. "Ne oldu ki annene?"

"Öldü!" diyen Bihter, ekmeğine reçel sürüyordu. Buse ile oturup iki çift laf edebildiğine şaşırmıştı. Kız yavaş yavaş kendisine alışıyordu. Başını öne eğen Buse ekmeğini bölerek "Benim de..." diye yanıt verdi. Bihter cümlelerini özenle seçmeye çalışıyordu. O yaşta bir kızla bu kadar derin bir muhabbet yapmak istemiyordu. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu çünkü. Şakaya vurmaya çalışarak konuyu değiştirdi.

Zoraki bir şekilde gülümseyip "Düşününce ortak yönlerimiz çok," dedi. Buse merakla başını kaldırıp kadına baktı. Buse küçümsercesine "Benim seninle ne gibi ortak bir yönüm var ki başka?" diye sordu. Beş yaşındaki bir kızdan çok okulun belalı popüler kızı gibi bakmıştı ve Bihter kızın büyüyen-
ce çok canlar yakacağından bir kez daha emin oldu.

"Mesela gece uyurken benim sana sarıldığım gibi sen de bana sarılıyorsun." diyerek ağzına bir zeytin atan Bihter, gevşek bir gülümseme ile kızı sinir etmeye çalıştı. Kızı sinir etmenin verdiği keyifle yüzü aydınlanmış ve gözleri parlamıştı.

Buse gözlerini şaşkınca açarak "Ben mi? Hiç de bile!" dedi. Anne mevzusu böylelikle kapanmıştı.

Bihter öne eğilip "Kanıtlarsam ne yapacaksın?" diye sordu. Buse hiç düşünmeden, "Kanıtlarsan bir daha seninle kavgaya etmeyeceğim!" dedi. Bihter sinsi sinsi sırtıp kotunun arka cebinden telefonunu çıkardı. Tuş kilidini açıp galeriye girdiğinde ilk sırada duran fotoğrafı açıp Buse'nin gözüne soktu. Buse göz bebeklerine kadar kızarak arkasına yaslandı.

Kollarını göğsünde birleştirip yüzünü buruşturduktan sonra "Tamam, çek şunu gözümün önünden!" diye bağırdı.

Bihter çayından bir yudum alıp telefonu masaya koydu. Kızı sinir etmeye devam ederek "Cık, cık... Verdiğin sözünü hatırla! Bu cümleleri artık bana karşı kullanamazsın. Kavgaya etmeyeceksen biraz kibar olmayı öğreneceksin!" dedi.

"Ben zaten kibarım!" diyerek sesini yükselten Buse yüzünden küçük bir kahkaha attı.

"Bana karşı kibar olmayı öğreneceksin o zaman küçük cadı!"

"Beni resmen tuzağa düşürdün..." diye tıslayan küçük kıza göz kırpıp "Etrafın sarıldı, eller havaya!" dedi.

"Ha ha!" diyerek somurtan Buse, meyve suyu bardağını iki eline alıp içmeye başladı. Cidden etrafı sarılmıştı ve bu his Buse'yi çatlatıyordu.

'Bir polisin espri kabiliyeti de bu kadar oluyor güzelim.' diye içinden geçirip çayını yudumlayan Bihter, orada o sandalyenin üzerinde, Buse'nin karşısında ne yaptığını düşündü. Seval'e saydırması gerekirken küçük kızla muhabbet etmeye çalışması ne demek oluyordu?

Mutfağı toparladıktan sonra televizyonun karşısında tembellik eden Buse'nin yanına gitti. "Bana evi gezdirsene," diyerek kızın yanına oturunca kumandayı kızın elinden çekip maç yayını yapan bir kanalda durdu. Denk gelen tenis maçını merakla izlerken Buse derin derin nefes almaya başladı.

"Çizgi film izliyordum!"

Bihter "Şiştt!" diyerek kızı susturdu. "Tenis maçı izlerken sessizliğini korumak zorundasın."

"İyi de ben bunu izlemek istemiyorum ki!"

"İzlemeyeceksin zaten, sen yukarı çıkıp üzerini değiştireceksin ve gelince de evi dolaşmaya başlayacağız. Kaç gündür buraya tıklıp kaldım. Kocaman çiftlik, havalar da ısındı, kendimize yeni uğraşlar bulmalıyız."

Buse ayağa kalkıp ellerini belinde birleştirdi. Bihter kızın sessizliği yüzünden merakla Buse'ye döndü. Kendisine öldürücü bakışlarla bakan küçük kıza gülümsedi. "Yüzünü böyle büzersen yaşlanınca suratın buruş buruş olur."

Yüzü şaşkınlıkla gevşeyen küçük kız, ellerini yüzüne götürdü. Bihter, Buse'nin zorluk çıkaracağını anlayınca kalkıp kızın arkasını döndürdü. Buse'nin poposuna bir şaplak atıp "Hadi marş marş!" diyerek kızı yukarı çıkardı.

"Popoma vurdun!" diyerek cırlayan Buse'ye bakıp "Amma değerli kıcın varmış!" cevabını verdi. Buse "Çok iğrençsin!" deyince sırtıttı.

"Sen de çok sinir bozucusun ama ben sesimi çıkarıyor muyum?"

"Bu çıkarmamış halin mi?" diye soran Buse, yüzündeki alaycı ifadeyle o kadar tatlı duruyordu ki Bihter, kızı tatlı bulduğunu fark edince yüzünü buruşturup "Çok konuşma hadi," diyerek kızı çekiştirmeye devam etti.

"Yüzünü böyle büzersen yaşlanınca kırış kırış olursun." dedi Buse, Bihter'i kendi silahıyla vurmuştu. Ardından "Senin yüzün güzel de değil, buruşunca belki bir şeye benzersin." diye de ekledi. Bihter tek kaşını kaldırıp dik dik kıza baktı.

"Hem benim laflarımı kullanıyorsun hem de sinirimi bozuyorsun."

Bihter cebindeki telefonu çıkarıp kıza göstererek "Fotoğrafımızı herkesin görmesini falan mı istiyorsun?" diye sordu. "Eğer öyleyse açık açık söylemeni tavsiye ederim. Dolambaçlı yolları sevmem."

Kızın odasına girince yerini öğrendiği kıyafetlerin arasından birkaç kıyafeti seçip yatağa koydu. Küçücük kızın derli toplu odasına bakıp kendi odasını düşündü. Bavuldaki eşyalarını bile yerleştirmemişti. Yatağı da toplu değildi.

Bihter "Hazırlan bakalım, ben de üzerimi değiştireyim." diyerek Buse'nin odasından çıktı. O anda kendi kullandığı banyonun kapısı açılmış ve dışarıya yayılan buharların arasında belinde siyah bir havluyla Savaş süzölmüştü. Bihter'in bir eli hâlâ kapının kolundayken öylece donup kalmıştı. Bir sürü erkek görmüştü. Bir sürü erkekle haşır neşir olmuştu. Morgda bile ölümüne üzüleceği kadar yakışıklı erkek bedeni görmüştü. Hatta bir tanesine âşık olmak üzereydi. Fakat **durup düşününce zıvanadan çıkmış bu dünyada âşık olmak başlı başına belayken bir de ölü birine âşık olarak başını saçma sapan bir derde sokmak istememişti.** Bu yüzden adamın yüzündeki örtüyü hemen geri örtmüş ve morgu terk etmişti. **Ama şimdi, sıradan bir günde, Seval'in verdiği lanet görevde bir adamın bedenine tutulmak üzereydi.** Savaş da onu görün-

ce donup kalmıştı. Adamın bedeninden akan su damlalarına dikkat etmemek o kadar zordu ki...

Savaş havadaki cızırdayan elektriği dağıtmak ve sessizliği bozmak amacıyla "Ben... Banyodaki musluk bozulunca senin banyonu kullanmak zorunda kaldım..." dedi.

Sabah kalkınca uzun zamandır hissetmediği bir heyecanla söz dinlemeyen vücudunu hizaya getirmek için kendisini hemen soğuk duşun altına atmak istemişti. Fakat musluk bozuk çıkınca evin genel banyosunu kullanmak zorunda kalmıştı. Sakinleşen bedeni ile hemen odasına gitmek için banyodan çıktığında Bihter'i görmeyi beklemiyordu. Bu yüzden kontrolsüz bedeni tekrardan heyecanlanırken dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı.

"Evet... Tabii..." diyerek elini baskıdan indiren Bihter çaktırmadan terleyen ellerini üstüne sildi. Savaş kızın bu hareketinden bile feyz alan bedenine lanet okuyarak "O zaman ben odama geçeyim, günaydın bu arada." diyerek kaçarcasına odasına gitti.

"Günaydın!" diye fısıldayan Bihter, üstü çıplak erkek kaynayan reklamların amacını öğrenmiş oldu. Arkasındaki kapı açılınca yerinde sıçradı.

"Ben hazırım!"

Bihter "Zamanlamana sıçayım Buse!" diye fısıldayıp arkasını döndü.

"Sen üzerini değiştirmemişsin." diyen kıza "Fena değiştirdim üstümü, sen farkında değilsin." diye cevap verdi. Kızın peşinden gelip gelmemesine takılmadan aşağıya inen Bihter'in ardından "Ne dedi şimdi bu?" diye sordu Buse. Cevapsız sorusu havada asılı kalınca omuzlarını silkip Bihter'in arkasından aşağıya indi.

*Aşk bir fetihtir. Aşk bir savaştır, savaş. Ben
aşktan bunu anlıyorum işte.*

Marissa Meyer-Levana

Bölüm 9

Karşısındaki kapı açılıp sis bulutunun arkasından siyah havlusu ile Savaş süzülürken yapacak tek şey kalp atışlarının durmaması için dua etmektir. Her sağlıklı kadının göstereceği tepkilerdi bunlar, fakat Bihter kabul etmek istemiyordu. Adam banyonun buharını peşinde sürükleyerek dibine girdiğinde elini kaldırıp o karın kaslarını okşamak işten bile değildi. Elini uzatıp dokunacakken "Sana diyorum!" diyen tiz bir ses yüzünden olduğu yerde donakaldı. 'Neredeyim ulan ben?' diyerek havada duran elini hızla indirdi. Önünde durup yüzünü meraklı bakışlarla izleyen Buse'ye baktı. 'Bihter! Kızım bak kendine gel!'

"Ne demiştin?" diye sorarken sesi kısılmıştı. İki saattir evi turluyorlardı ama o, banyonun önündeki 'di' li geçmiş zamanda takılıp kalmıştı. Koca çiftliğin ön bahçesini, garajını sonrasında arka bahçesini, havuz başını, atölyesini, serasını, ahırlarını hatta Zekiye teyzenin yapmış olduğu gül bahçesini bile dolaşmışlardı. Ama Bihter bir tur daha atsa sadece garajın içinde bile kaybolabilirdi. Çünkü aklı, tası tarağı toplamış cehennem dibine yollanmıştı.

"Yetmez mi diyorum? Her yeri dolaştık! Hava çok sıcak eve gidelim artık!" diyerek sızlanan Buse tam o anda gerçek yaşını yansıtıyor ve yapması gerekeni yaparak mızmuzlanı-

yordu. Giydiği açık mavi askılı tişörtü ve kot şortu ile çok sevimli gözüküyordu. Ta ki konuşana dek... Dışı ne kadar masumane ise içi yani dili de o kadar zehirli ve tehlikeliydi. Buse, Bihter'in ilgilenmek zorunda kaldığı tek çocuktuk fakat genç kadının gördüğü ilk ve tek zehir yumağıydı.

"Düş önüme mızımız keçil!" diyerek evin yolunu tuttuklarında Buse her zamanki gibi taarruza geçmişti.

"Sen kendine bak dalgın manda!"

"Buse, senin bu diline bir çare bulmak lazım." diyerek kızın arkasından ilerleyen Bihter, Buse soru sormadan bu çarenin ne olduğunu söyledi. "Mesela biber falan mı sürsek?"

"O numara biraz eski değil mi?"

"Ha, benden önce biri bunu denedi yani?" diyerek sırttan Bihter, çatılmış kaşlarla arkasını dönen Buse'nin yüzünü görünce tutmaya çalıştığı kahkahasını bıraktı. Evin önüne geldiklerinde İlyas'ın kaş göz yaptığını görünce bir an telaş yaptı. Eli istemsizce silahının bulunması gereken yere, yani sol kalçasına gitti. Nerede olduğunu farkına varınca telaşla Buse'yi arkasına aldı.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak sorduğunda İlyas evin kapısını açmaya çalışan kadını gösterdi. Bihter hızla arkasını dönüp, "Olduğun yerde kal!" diye gürledi. Kadın kapının önünde öylece kalınca "Ellerini yavaşça havaya kaldır, silahın varsa yere bırak!" dedi. Kadın ellerini de havaya kaldırdınca İlyas "Bihter, ne yapıyorsun?" diye sordu. Kadın arkasını dönünce Buse "Zekiye teyze!" diye bağırarak koşmaya başlamıştı. Küçük kız yaşlı kadının kollarına atlayınca Zekiye teyze de evdeki bu zır delinin kim olduğunu görebilmek için Bihter'in durduğu yöne döndü.

Savaş'ın ilk gün Zekiye teyze adında birinden bahsettiğini hatırlayarak durumu çaktı.

"Ben bir an telaş yaptım, kusura bakmayın... Hırsız sandım..." diyerek toparlamaya çalışması boşunaydı. Herkes ona şüpheyile bakarken ne yapabilirdi ki?

"Dizilerde de görürdüm, hep heveslenirdim bunları söylemek için..." demekten başka çaresi yoktu. Anca rol kesebilir, bu şekilde üstündeki kuşkulu gözlerden kurtulabilirdi. Kaç yıldır polisti hâlâ kendini yeterince kamufle edebilmeyi öğrenememişti.

"Bayağı iyi kapmışsın o halde, neredeyse polis sanacaktım." diye gülen İlyas'a kibarca gülümseyerek karşılık verdi. 'Neredeyse polis mi?' diye tıslayan iç sesine cevap verme tenez-zülünde bulunmadan kendisini dik bakışlarla süzen yaşlı kadına döndü.

"Bihter, ben. Buse'nin bakıcısıyım."

Yaşlı kadın gür ve kömür karası saçlarına karışmış beyaz saç telleri ve mavi gözleriyle Fatma Girik'in yandan çarklı-sı gibiydi. Üzerindeki ince krem gömlek ve altındaki açık kahverengi pantolonu ile o kadar dikkat çekici duruyordu ki Bihter kadının nasıl hırsız olduğunu düşünebilmişti, anlayamıyordu. Tüm bunlar İlyas'ın aptal gibi oynayan kaşının gözünün suçuydu.

"Zekiye, ben de. Evin..." diyemeden bacaklarına sarılmış olan küçük kız kadının cümlesini tamamladı.

"Evin Zekiye teyzesi, yani her şeyi!"

Zekiye teyze "Oy benim kuzum! Çok özledim seni!" diyerek kızı yaşlı başlı haliyle hiç zorlanmadan kucağına alarak arkasında bavulunu bırakıp eve girdi.

"Zekiye teyzenin bavulunu getir Bihter!" diyerek sırttan Buse, müttefiki olarak gördüğü Zekiye teyzenin dönüşüne çok sevinmişti. Bihter ise bir anda değişen düzenden ötürü rahatsızca yerinde kıpırdanıp yaşlı kadının bavulunu sapından tutarak evin kapısından girdi. Ardından kapıyı kapatırken kıkırdayan İlyas ile göz göze geldi. Adama işaret parmağını sallayarak, 'görürsün sen' diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun sen kapıda?" diyen Zekiye teyzenin sert sesi ile kapıyı kapatıp, topuklarının üzerinde arkasına döndü.

"Bavulunuzu alıyordum."

Zekiye teyze ifadesiz bir suratla "Geç, otur şöyle." diyerek karşısındaki koltuğu gösterdi.

Buse, Zekiye teyzenin kucığına kurulmuş, yaşlı kadının Bihter'i nasıl çileden çıkaracağını merak ederek olacakları izlemeye başlamıştı. Neredeyse bir haftadır yaşadıklarını Zekiye teyze, Bihter'in burnundan getirecekti. Bundan emindi.

"Kredilendirme sürecini yansıtan raporu öğlen masamda istiyorum, onun haricinde rakip firmanın ihaleye katılıp katılmayacağını öğrenmenizi istemiştim. Şu anlık gerekli bir bilgi değil ama eğer katılacakları kesinleşirse Konya'daki istediğimiz arsayı hemen almak zorunda kalabiliriz. Pazarlık etme şansımız var mı yok mu bunu bilmek istiyorum. Şimdilik bu kadar Turan Bey."

Sedef elindeki dosyayı kapatıp gözlüğünü çıkardı. "Yarın sabah tüm istedikleriniz hallolmuş olur." diyerek ayaklanan kırklı yaşlarındaki adamı başını sallayarak yanıtladı. Bu sessiz bir 'çık' emriydi. Fakat her zaman altında çalışanlara saygısı olduğundan emirlerini olabildiğince kibar bir şekilde vermeye çalışırdı. Turan Bey odadan çıkınca topladığı saçlarını dağıtıp başını koltuğuna yasladı. Gözleri yarı kapalıyken masadaki telefonuna uzanarak Bihter'e kısa bir mesaj attı. Ona takılmayınca yeterince enerjik olamıyordu sanki. Bu bir rutin haline gelmişti. Sedef, Bihter için bir çeşit terör gibiydi. Kızı sinirden çatlatıyor, yakıyor, yıkıyor, parçalıyor ve bundan hunharca zevk alıyordu. Bu yüzden Bihter'in Sedef'ten kurtulabilmesi mümkün değildi. Sonu gelmeyen çözüm süreci halt etmişti yanlarında!

'Ne yapıyorsun?'

Mesajına cevap alabileceğinden şüpheliydi. Fakat cevap birkaç dakika içinde gelmiş ve Sedef'in telefonu iki kere titremişti. Sedef mesajı açınca ekranına düşen fotoğrafa ağzı açık bakakaldı. Koyun koyuna yatan Bihter ve Buse'nin görüntüsü Sedef'i anca bu kadar sarsabilirdi. Belki üçüncü dünya savaşı bile onu bu kadar şaşırtmazdı. Beş dakika boyunca fotoğrafa baktıktan sonra yeni gelen mesajı açtı. Bu sefer Buse yaşlı bir kadınla konuşuyordu.

'Hayaller, hayatlar...' açıklaması ile gelen fotoğraf üzerine kocaman bir kahkaha patlatan Sedef üzerindeki şaşkınlığı atıp hemen cevap yazdı.

'Şoktayım, biri beni çimdiklesin!'

'Yanımda olsan seve seve hallederdim.'

'Yelloz!'

'Ne dedim şimdi ya?'

'Kim o yaşlı kadın?'

'Evin Zekiye teyzesi. Yani her şeyi!'

'Hahahah! Olmayan pabucun dama atılmış gibi görünüyor.'

Bihter bu sefer de kendi sinirli yüzünü çekip attı. Altına da 'Bu şekilde nasıl görünüyor?' diye sormuştu.

'Buse yeni bir müttefik bulmuş gibi görünüyor.'

'Şimdi de psikolog mu kesildin başıma Sedef? Seans başı kaçtan çalışıyorsun?'

'Sana tanıdık indirimi yaparım ayağın alışsın diye.'

Sedef mesajı gönderdikten sonra durup birkaç dakika sırtı. Ardından kocaman bir kahkaha patlattı. Soğuk nevale, içi çekilmiş frijlt ve hayattan soğumuş hayaletten başka bir şey olmayan arkadaşı Bihter, ona iyi geliyordu. Aklına kızla ilk tanışıkları gün geldi. Gözleri camın önündeki küpe çiçeklerine kayıp dalınca o anlar hayalinde tekrar canlandı.

Bomboş sınıfa şaşkınca bakıp, derse geç kaldığını düşünerek koştur koştur geldiği için nefes nefese kalan Bihter, dersin hangi sınıfta olduğunu karıştırdığını düşündü. Arkasını dönüp boş koridora bakarak kaşlarını çattı. Sırtını okulun soğuk duvarlarına yaslayıp yaz ayları geldiği halde bitmeyen dersler yüzünden terleyen sırtını serinletmeyi umdu. Elle riyle amcasının zorla kestiği kısa saçlarını taradı. Sarı tutamlar ensesine yapışmıştı. Yan tarafından bir ses duyana kadar bulunduğu katta yalnız olduğunu düşünüyordu. İrkilerek sağ tarafına döndüğünde gördüğü konuşan kızı bir an iç sesi zannetmişti. Sedef o kadar sessiz ve sinsi hareket ediyordu ki böyle düşünmemek elde değildi.

Sedef "Dersi mi bekliyorsun?" diye sormuştu. Kızın şaşkın yüzünü inceleyip gülümsedi.

"Evet!" diyen Bihter ise kızın kendisi ile konuşmasına şaşırılmıştı. Onunla kimse konuşmazdı. Sık sık yüzü gözü morarmış bir şekilde okula geldiğinden kimse ona yanaşmazdı. Herkes durumun farkındaydı fakat kadına şiddete sırt dönenler önce kadınlar olmuştu.

"Bugün ders yok." diyen Sedef de Bihter gibi duvara yaslandı.

"Öyle mi? Bilmiyordum, teşekkürler." diye mırıldanan Bihter hemen öteki dersin olduğu fakülteye gitmek istiyordu Oturup biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Tahmin etmiştim, hiç arkadaşın yok. Haberin yoktur diye geldim zaten."

"Benim için mi?" diye soran Bihter kolunun altındaki kitapları sıkıca tutarak kıza kuşkuyla baktı. Dünya üzerinde onu düşünen tüm insanlar ölmüştü. Bir tek yaşadığı evdeki bahçıvan onu düşünüyordu. Başka kimsesi yoktu.

Sedef iki dönemdir ilgisini çeken kıızı tek başına ve sessiz bir ortamda yakaladığı için elindeki tüm şansı kullanmaya çalışıyordu. Hep bir köşede kalan şeyler ilgisini çekmişti. Bir köşeye sıkışmış küçük beden etekler, mağazalarda en alt raftaki kıyafetler, rengi yüzünden tercih edilmeyen ayakkabılar, tadı güzel olmayan yemekler... Hayatı boyunca çok az kişinin tercih ettiği şeylerden zevk almıştı ve yeni oyuncağı Bihter olacaktı. Bu yüzden "Evet." diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde.

"Aval aval etrafına bakmana gönlüm razı olmadı."

Bihter "Eyvallah," diye fısıldadı. Kızın şaka yaptığını düşünüyordu. Kimsenin umurunda değildi.

"Herkesi kendinden nasıl uzaklaştırıyorsun? Çok başarılısın!" diyen genç kıza alaycı bakışlarla baktı.

"Demek ki yeterince iyi değilmişim." diye cevap verip kıızı işaret etti. Sedef ise kıkırdayarak "Ben numuneyim kızım bana bakma," diye karşılık verdi. Bihter kızın numune olduğunu anlamıştı zaten.

"Onu anladık canım." dediğinde de yüzünde oluşmak için kaslarını zorlayan gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

Sedef "İltifat ediyorsun ama..." diyerek kıza göz kırptı.

Bihter üzerindeki gerginliği biraz olsun atıp "Bakış açına hayran kaldım!" diyerek sol elindeki kitapları sağ eline geçirdi.

"Tanıdıkça daha nelerime hayran kalırsın, ohoo! Bende ne cevherler var!"

"Tanımak istediğimi pek sanmıyorum." diyerek omuzlarını silkten Bihter yavaş yavaş yitirmeye başlamıştı. Sedef'in de ona ayak uydurması çok sürmemişti.

"Ben sanıyorum ve bu yeterli!"

Bihter "Kim karar veriyor?" diye sorarak tek kaşını kaldırıp kıza baktı.

"Karma."

"Kim, kim?" diyerek kıza eğilen Bihter, kızın zır deli olduğunu düşünüyordu.

"Ay, evren, samanyolu, falan filan!"

"Sakin inatçı kişiliğin olmasın?" diye soran Bihter'in dudakları fark edilmeyecek kadar kıvrılmıştı fakat bu Sedef'in gözünden kaçacak bir ayrıntı değildi.

Sedef "Bak tanımaya başladın bile!" diyerek yerinde zıplamaya başladığında kahkaha atıyordu.

"Hasbinallah!" diyerek daha hızla yürüyüp kızıdan uzaklaşmaya çalışan Bihter, hayatı boyunca böylesine enerjik biriyle muhatap olmamıştı.

"İnşallah canım inşallah!" diye kıkırdayan Sedef işte o günden beri Bihter'in peşini bırakmıyordu. İkisi de aynı üniversitede işletme okumuştular. Fakat Bihter, okulu bitince polislik sınavına girerek Sedef'ten aldığı gaz ile amcasına karşı çıkmıştı. O sınavı kazandıktan sonra da bütün hayatı değişmişti. En azından artık intihar etmek için plan kurmuyordu. Fırsatlar kızın ayağına geliyordu. Ama Sedef nasıl dua ediyorsa hep dört ayağının üzerine düşüyordu. Kız artık evreni mevreni bırakmış, Allah yoluna baş koymuştu.

Sedef anılardan sıyrılıp dümdüz göbeğinin sesine kulak verdi. Karnı sanki içeride biri varmış da oradan onunla konuşuyormuş gibi sesler çıkarıyordu. O kadar çok yemek yiyordu

ki karnı açlığa hiç alışkın değildi. Vücudu da kiloya alışık olmadığından kilo alamıyordu.

Odasından çıkarken asistanına talimatlar yağdırdı ve iş yerine biraz uzak olsa da arkadaşının yeni açtığı mekâna gitmek için bir taksi çevirdi.

“E abi istiyorsan git konuş bence!”

“Oğlum, Atakan! Sen beni kışınla mı dinliyorsun?”

“Abi ben seni oramla da dinlerim de sonuç aynı olur söyleyeyim.”

“Göt kafalı! Malak!”

“İltifat ediyorsun, bebeğim.” diyerek kıkırdayan Atakan, göz hapsine aldığı Şebnem’in dar gömleğinden taşmak için hazırda bekleyen göğüslerini kesiyordu. Elindeki telefonu işaret parmağı ile tutarak altındaki sandalyeyi Şebnem’in gittiği yöne doğru çevirdi.

Arkadaşı “Allah belanı versin Atakan!” deyince kendine gelip kaşlarını çattı.

“Höst lan! Bana ne veriyormuş, sana versin!” diye karşılık verdi.

“Bana yeterince verdi oğlum! Azıcık da sana! Götlük yapma!”

“Abi sen bu göt kelimesine çok taktın, ne oldu? Kızın kışını mı gördün açıkta?”

“Görmediğim çok az yeri kaldı zaten.” diye tıslayan Savaş kulağından düşmemesi için omuzu ile boynu arasında sıkıştırdığı telefonu düzelterip ayakkabılarını giydi.

"E kızın odasına bakılama dalarsan vurgun yersin böyle." diyen Atakan kucığına atılan dosyaya baktı. Semih yine Şebnem'den azar yemişti belli ki. Bunun verdiği zevkle pişkince sırtan Atakan sırtı ile dolanan Şebnem'i gördünce ayaklarını masaya uzatıp manzarayı izlemeye devam etti. Ağzında tükenmez kalem, kucığında yeni bir dosya, karşısında sırtlı bir Şebnem... Neredeyse hayali kadar güzeldi. Hayallerinin artı on sekizlik görüntüleri görüntünün önüne gelmeden kovaladı onları.

"Atakan, benim asabım daha fazla bozulmadan kapatahım oğlum telefonu. Telef ettin lan beni!"

"Sen daha aşağıya inmedim diyorsun, bir de insan neler olur kim bilir! Vuhuu!" diyerek kahkaha atan Atakan arkadaşının tekrardan bir şeyler hissedebiliyor oluşuna sevinliyordu.

"Neydi bu kızın adı?"

Savaş "Sana ne oğlum!" diyerek cüzdanını ve arabasının anahtarını alıp odadan çıktı.

"Nüfusuma geçireceğim bebişim."

"Ulan bebişim falan, bak Atakan dağıtacağım ağzını yüzünü ha!"

"Ay hoşt ulan!" diyerek travesti taklidi yapan Atakan'ı kimse yargılamıyordu. Bir kişi bile dönüp bu adam ne yapıyor demiyordu çünkü herkes alışmıştı. Ağır abiliğine diyecek söz yoktu ama takılacak bir şey bulunca kimse Atakan'ın dilinden kurtulamıyordu. Bir tek Bihter istisnaydı, o da takılacak bir şeyi olmadığındandı. Eğer o evde bulunan ve Savaş'ın salyalarının akmasına sebep olan kızın Bihter olduğunu öğrenmiş olsa neler olurdu neler. Bir de Bihter'in yanlış bir göreve sazan gibi atlamış olduğunu bilse...

"Ben kapatıyorum oğlum, sen Şebnem'den pas alamayınca bana gözü dikeceksin belli ki ama benim kestaneyi çizdirmeye hiç niyetim yok! Siktir git başka yerde otlan..." diyerek telefonu arkadaşının yüzüne kapatan Savaş son merdiveni de inip salondaki üçlüye şöyle bir göz gezdirdi. Keskin, kara ba-

kızları Bihter'in üzerinde ıskence edencesine uzun uzun oyalanmış olabilirdi. Fakat Zekiye teyzenin geri döndüğünü fark edemeyecek kadar uzun olması büyük bir hataydı.

"Zekiye teyzel Geri dönmüştün!" diyerek kadına sarılan Savaş, kadının birkaç gün daha köyünde kalacağını düşündüğünden şaşmıştı.

"Göreceğimi gördüm oğlum." diyerek adamın gözlerine manalı bir şekilde bakan Zekiye teyze, sonra anlatacağını ima etti.

"Hoş geldin." derken kızını kucığına alan Savaş da mesajı almıştı. "Nasılmış benim küçük amazonum?"

Buse "İyiyim, babaların en mükemmeli!" diyerek babasının yanağına kocaman bir öpücük bırakıp geri çekildi. Zekiye teyzenin gelmiş olmasına bir tek diken üstüne oturan Bihter sevinememişti. Kadın resmen yerine çivilemişti onu ve bunu başaran üçüncü kişiydi. İlki amcası, ikincisi Kancalı idi.

Savaş ayaküstü kızı ve Zekiye teyzesi ile muhabbet ettikten sonra çıkacağını söyledi. Bihter adamın mafya olduğunu düşünüyordu. Ama bir mafyaya göre fazla dışarılarda dolaıyordu. Oturduğu yerden halledemiyorsa mafya çırağı falan mıydı? Hiç de mafyanın karıştığı dosyaları almamıştı ki şubede. O tür dosyalar eline bile geçmiyordu zaten. Hemen kapılıyordu. Türk milletinin mafya sevdası pek de hafife alınacak şey değildi. Küçük çocuklar daha genç yaşta 'mafya' lakabını alabilmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. Fakat sonuç Bihter'in adli tiptaki raporlarını incelemek oluyordu ve adli tiptaki raporlarda lakaplar değil gerçek isimler esas alınıyordu. Kemalettin, Cabbar, Zekeriya gibi...

Adamın her gün dışarıda ne yaptığını merak ediyordu Bihter ama daha fazla merak ettiği bir şey varsa o da geceyi kiminle bitirdiğiydi. Ha, bir de, çıplak sırtı göğsü kadar seksi duruyor muydu?

'Ya kızım! Olur olmadık yerde ne yapıyorsun?'

Bihter'in iç sesi yine fazla mesaiye kalmak için can atarken Savaş ona dönmüş ve bir şeyler söylemişti. Fakat gözünün önünden adamın siyah havlusu bile gitmezken odaklanmak o kadar zordu ki...

"Bihter!" diye kıza ikinci kez seslenen Savaş, kız yine cevap vermezse Bihter'i kendine getirmek için onu deli gibi öpmeyi düşünüyordu. Tabii bunun kızın balık gibi açılıp kapanan dolgun dudakları ile bir alakası yoktu.

"Efendim?" diyerek silkelenen Bihter, Savaş'ın aklındaki fikri bilse belki sonsuza dek alık gibi adama bakardı.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Tabii." diyerek adamın peşinden giden Bihter kapıdan çıkmadan önce Zekiye teyzenin sesini duydu.

"Her zaman böyle saf gibi mi bakıyor?"

Buse "Aslında bugün böyle oldu, hep sinir bozucudur." diye cevap verip kadının göğsüne başını gömdü.

Zekiye teyze "Hasta mı ettin kızı?" diye sorunca da hemen cevap verdi.

"Ben mi? O beni delirtti asıl Zekiye teyze!"

"Hadi oradan, ben malımı bilmez miyim?"

Dudaklarını büken Buse "Senin benim tarafımda olman lazım ama teyze ya!" dedi.

"Ben adaletin yanındayım!" diyerek gülümseyen Zekiye teyze, küçük kuzusunu koynuna çekip yıllardır içinde yaşattığı evlat arzusunu Buse ile dindirmeye devam etti.

Dışarıya çıktığında adamdan bilerek uzak duran Bihter sakince bekledi. Fakat Savaş'ın arabasının ruhsatı ile olan bakışması bitmek bilmiyordu. Bunun üzerine boğazını temizleyip "Dinliyorum." diyerek adamı konuşmaya teşvik etti.

"Evet." diyerek başını kaldıran Savaş, kızın yüzüne bakmanın içinde yarattığı hisler yüzünden konuşmayı olabildiğince kısa tutmaya çalıştı.

"Zekiye teyze geldi diye lütfen Buse'yi başıboş bırakma diyecektim. Buse tamamen sana emanet. Arada elbette dinleneceksin, Zekiye teyze sana yardımcı olur ama Buse'den her şekilde sen sorumlusun. Bizzat bakıcı istememin sebebi zaten tek bir kişinin Buse'yi koruyup kollamasını istememdi."

"Anladım." diyerek başını sallayan Bihter, 'koruyup kollamak' kısmına takılmıştı.

"Buse'yi tam olarak neyden korumam gerekiyor?" diye sorduğunda sorunun kendisinden çıktığını bile fark edememişti ama içindeki meraka da engel olamıyordu.

"İşte ev kazaları falan..." diyerek lafı çeviren Savaş kıza "İyi günler," deyip hızlı adımlarla uzaklaştı. Biraz daha orada dursa Bihter'in açıkta kalan boynuna burnunu gömecekti. O koku... Savaş'ı alt üst eden bir afrodisyak gibiydi!

"Ne oyunlar dönüyor bu evde? Allah'ım... Seval! Ah, Seval ah!" diye sızlanarak eve giren Bihter kendisini bekleyen sürprizlerden habersizce Buse ile mücadelesi için kollarını sıvadı.

Sedef arkadaşının açtığı küçük kafede karnını doyurduktan sonra kafenin her bir karesini dolaşıp arkadaşını takdir etmişti. Kafe ilk günleri olmasına rağmen tıklım tıklım doluydu.

"Vallahi tebrik ederim Ahmet, harika bir iş çıkarmışsın!"

"Beğendin mi gerçekten?" diyerek etrafına bakınan Ahmet, gülen gözlerini tekrar Sedef'e çevirdiğinde kızın masasına doğru yürüdüğünü gördü.

"Gidiyor musun?"

"Bir ton işim var Ahmet, trafik sıkışmadan kalkayım ben. Yine uğrarım." diyerek göz kırpan Sedef, kapıdan çıkmak üzereyken başını çevirip Ahmet'e el salladığı için biri ile

çarptı. Kibarca özür dileyip başını kaldırdığında birkaç gün önce aynı masayı paylaştığı adamla göz göze geldi.

"Siz!"

"Merhaba Sedef Hanım!" diyen Serkan kızı düşmesin diye kolundan yakalamıştı. Hâlâ adamın kollarında olan Sedef "Size de merhaba," dedi.

"Bu ne tatlı bir tesadüf!" diyerek kızı ince kollarından tutmaya devam eden Serkan'ın iç sesi de bu tatlı tesadüften oldukça memnundu.

"Öyle." diyerek adamın kollarından sıyrılan Sedef, Serkan'ın kokusundan nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. O enfes koku burun deliklerine bayram yaptırırken elinden hiçbir şey gelmezdi ki! A, bir dakika! Burnunu koparabilirdi ama burun ameliyatı yaptırdıktan sonra yaşadıklarını düşününce burnunu koparmak çok kötü bir fikir gibi geldi. Yüzünü bu düşünceyle buruşturduğunda Serkan bu ifadenin kendisine olduğunu sandı. Kızın kollarından sıyrılmasına da bozulmuştu.

"Gidiyordunuz sanırım?"

"Evet, çekilerseniz çıkmam lazım."

"Bir kahvemi içseydiniz, size teşekkür edemedim."

"Çok teşekkür ederim ama gitmem lazım."

"Başka bir zamana ne dersiniz?"

"Bilmem, neden olmasın?" diyen Sedef bu konuşanın kendisi olmadığından adı gibi emindi. Kendisini uzaylılar kaçırması ve yerine de kendisine benzeyen bir robot koymuşlardı. Bu tepkiler onun olamazdı. Ya da o an gerçekleşen her şey gaflet anına denk geliyordu.

Serkan kızın teklifini alelacele kabul ettiğini sanıp numarasını vermeyi teklif etti. "O zaman numaramı vereyim size, ne dersiniz?"

"Olur." diyerek telefonunu uzatan Sedef, kendisinden bağımsız bir şekilde çalışan vücudunun kontrolünü kazanmak için hiçbir şey yapamıyordu. Sanki karabasan çökmüştü

üstüne ve Sedef bütün duaları hatim ettiği halde bu şeyden kurtulamıyordu.

Serkan kızın telefonunu uzatması ile memnun kalarak numarasını kaydedip kendisini de çaldırdı. Yurt dışından döndüğünden beri oyalanacak kimsesi yoktu. Fakat bilmiyordu ki Sedef oyalanacak bir kız değildi.

"Kaydettim, beni geri çevirmediğiniz için teşekkürler!"

Sedef "Bir şey değil." diyerek telefonunu adamın elinden alıp ardından, "Size iyi günler," diyerek kafeyi terk etti. Taksile şirkete gelene kadar aklı beş karış havadaydı. Ne olduyorsa adam onu kollarından yakalayınca olmuştu. İşten çıktığında bile kendinde değildi ki bu çok büyük bir faktördü. Sedef işten hopluya zıplaya çıkardı. Fakat iki eli yanda sarkmış ve yüzü ifadesiz bir şekilde yürümek Sedef'e göre değildi.

Gece olup yatağına yattığında da kendisine ne olduğunu çözememişti. Sanki saatlerce sakinleştirici etkisinde kalmış gibiydi. Yarın tüm bu olanları Bihter'e anlatmalıydı. O kendisine ne olduğunu bulamazsa bir doktora gidecekti. Belki de grip başlangıcı falandı! Adamdan hastalık bulaşmış olabilirdi!

Bihter herkes uyuduktan sonra her zamanki gibi mutfağa inip bir şeyler atıştırdı. Buse'nin abur cuburlarını da mideye indirince rahatlayarak sandalyeye yayıldı. Gündüz yediği öğünler Buse yüzünden burnundan geldiği için geceleri karnını doyurabiliyordu. Oturduğu yerden sesler duymaya başlayınca ayaklanıp mutfaktan çıktı. Kapıdan zar zor giren Savaş'ı görünce şaşırان Bihter, adamın sarhoş olduğunu hemen anladı.

"İyi akşamlar!" diyerek adama yaklaşırken Savaş'ın yaya yaya, "İyi akşamlar," demesiyle adamın sarhoş olduğundan emin oldu.

"Sarhoşsunuz sanırım?"

"Alkol kontrolü mü yapıyorsun Bihter?"

"Üfletmeme gerek yok 1,5 promil.⁶"

Seval'in vakti zamanında ona trafik polisliği yaptırmıştı. Bu konuda tecrübeliydi. Sağ olsun Kancalı'nın cezaları hayat dersi gibiydi.

"Ooo... Küçük polis!" diyerek kıkırdayan Savaş, kapının arkasındaki askılığa çarpınca Bihter "Yardım etmemi ister misiniz?" diye sormak zorunda kaldı.

"Olurrrr..." diye sırttan Savaş'ın kolunun altından girip adamın merdivenleri çıkmasına yardımcı olan Bihter'in üzerinde yine kısa bir şort ve askılı atlet vardı.

"Harika kokuyorsun... böyle... böyle... aromalı bir şey..." diyen Savaş o gece Atakan'la kafayı çekmişti. Fakat Atakan'a uymakla hata etmişti çünkü evin yolunu zor bulmuştu. Sabah uyanınca her şeyi hatırlarsa tam teşekküllü dayak atacaktı adama. Sadece Savaş'ın içmesini sağlayarak içini döktürmüş sonrasında adamı evine kadar bırakmıştı. Aslında vefakâr arkadaş sayılırdı. Sadece Savaş buna karar veremeyecek kadar sarhoştı.

"Böyle şeftali mi desem? Çikel değil ama!"

Bihter adamın bayağı sarhoş olduğunu adamın vücut ağırlığından anladı. Savaş'ı resmen sırtında taşıyordu.

"Evet, çikel diye bir meyve ya da aroma yok zaten!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek kahkaha atan Savaş'ı "Biraz sessiz olun, herkesi uyandıracaksınız..." diye uyardı.

"Bir de elini şuraya koysan tam hemşire olacak kadınsın!" diyerek işaret parmağını kızın dudaklarına yaslayan Savaş'ı zar zor odasına sokan Bihter, adamın bedeninin kendisinde yarattığı etkiyi görmezden gelerek onu yatağa yatırmaya çalıştı.

6 1,5 promil: Ayakta durma, yürüme ve konuşmada güçlük çekme, denge ve koordinasyon kaybedilmesi, belirgin sarhoşluk hali.

"Lütfen rahat durun!"

"Tam şuraya..." diyerek tekrardan kızın dudaklarına dokunan Savaş, kızın yumuşak dudaklarına neredeyse salyalarını akıtarak baktı. Bihter bu bakışların anlamını bilmiyordu ama o kara bakışlarda boğulmamak için elini çabuk tutmaya çalışıyordu.

Savaş "Yumuşacık dudakların var..." diyerek yatağa uzanıp sırttı.

Bihter adamı tamamen yatağa devirdiğinde "Ulan adam sarhoşken bile çekici ya, ellemesi bile hoş geliyor!" diye fısıldadı. Çünkü genç ve sağlıklı bir kadın olduğunu hatırlayacak en doğru zamandı.

"Dudaklarının yumuşak olup olmadığını nasıl test ederiz biliyor musun?"

Adamın sorusu ile kaşlarını kaldırıp "Nasıl?" diye sordu. Bu arada adamın ayakkabılarından kurtulmuşlardı.

"Böyle!" diyerek kızı elinden yakaladığı gibi üzerine deviren Savaş, onun kaçmasına fırsat vermeden kızı yüzünden yakalayıp dudaklarını kendi dudakları ile örttü. Bihter şok ile açılan gözleri ve burnuna dolan alkol kokusu ile önce ne olduğunu anlayamadı ama birden dudaklarının üzerindeki dolgun dudakların hareket etmesi ile geri çekilmeye çalıştı. Fakat Savaş, sarhoş biri için bile fazla kuvvetliydi. Kızı ensesinden yakalayıp kendisine çektiğinde dili ile kızın dudaklarını arşınılıyordu. Bihter alkol kokusunun arasından sızıp gelen adamın kokusu ile nasıl olduğunu anlayamadan gözlerini kapattı ve kendini kasmayı bıraktı.

... o bir an içerisinde yeniyetmeliğimde
saklı olan kadın artık uyanmıştı; o kadın,
sonuna kadar sana vurgun kaldı.

Stefan Zweig

'Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu'

Bölüm 10

"Nerede olduğunu öğrendiniz mi?" diye sordu. Yandan taradığı beyaz saçlarının altında parlayan gri gözleri ve beyaz çehresiyle hem karizmatik duruyor hem de etrafına hafif bir tehdit yayıyordu. Uzun boylu ve atletik yapılydı. Feridun Kanmaz, sağ elinin işaret parmağını dudaklarına vurup önündeki manzaraya baktı. Yemyeşil bahçede bakıcısı tarafından sandalyesinde gezdirilen babası ile göz göze gelince bakışları sertleşti. Yanında dikilen adamı "İşten uzaklaştırılmış." dediğinde kaşlarını çatı. Sol elindeki içkisinden bir yudum alıp "Ne yapmış?" diye sordu.

"Birinin suçunu üstlenmiş sanırım."

Feridun kararan gözleri ile adamına dönüp "Biz burada gümrükteki malları nasıl halledeceğimizi düşünelim, kızımız el âlemin suçunu üstlensin." diye söylendi.

"Babama söyle, onu hafta sonu burada istiyorum. Kendisi gelmezse getirtmesini biliriz!"

Genç adam başını sallayıp dışarı çıktığında Feridun tekrardan bahçeyi gören camın önüne gitti. Birkaç dakika sonra adamı babası ile konuşmaya başlayıp babasının gözleri kendisine dönünce camın önünde dimdik durdu. Ellerini rahatça

cebine koymuştu. Babası ona kaşlarını çatarak baktığında da duruşu değişmedi.

Bu mücadele güç ve hırs için değildi. Para için de.

Sakin bir şekilde salatalıkları dilimledi. Sonrasında kaynayan su sesi ile tezgâhtan ayrılıp çayı demlemek için ocağın başına gitti. Birkaç dakika önce dilimlediği ekmekleri masaya koyduğunda saat sekiz olmuştu. Giydiği kapri kot ve üzerindeki beyaz gömleği içerisinde gayet rahattı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sarı saçları henüz ıslaktı. Bedeni sıcaktı. Bir alev topu kadar sıcaktı hem de. Bütün dokunuşları vücudunda hissediyordu. Zeytinlerin üzerinde kırmızıbiber gezdirirken elleri titremişti. Kalbi yine tur bindiriyordu. İfadesizliğin aksine içinde bir volkan patlıyordu.

Tekrardan salatalıklara döndüğünde arkasında Zekiye teyzenin sesini duydu. "Günaydın."

Bihter sakince arkasını dönüp kadının mavi gözleri ile karşılaşınca başını kibarca eğip "Günaydın." dedi. Zekiye teyze uykusuzluğun getirmiş olduğu gözaltı torbalarını ve morlukları iyi tanırdı. Fakat bilmeseydi bile Bihter'in geceyi uykusuz geçirdiği her halinden belliydi.

"Uyuyamadın sanırım."

"Sıcaktı."

"Klimayı açsaydın." diyerek kızın yorgun gözlerine baktı.

"Beni çarpıyor, daha kötü oluyorum." diyerek konuyu kapatmaya çalışan Bihter dilimlediği salatalıkları da masaya koydu. Kahvaltı hazırlamaya saat altıda başladığından acele edip yüzüne gözüne bulaştırmamıştı. Hatta kahvaltı hazırlamanın müthiş bir kafa dağıtma yöntemi olduğunu keşfetmişti.

"Bugün çok yorma kendini, akşam erkenden uyursun. Gündüz odadaki klimayı açık tutarsan gündüz güneşli yüzünden odan cehennem gibi yanmaz."

Bihter kadını duyuyordu. Ama çok uzaklardan... Sesi boğuk boğuk geliyordu ona. Boynundaki iz alev gibi vücudunu yakarken, bütün vücudu uyuşurken ne yapabiliirdi ki?

"Haklısınız." diye cevap verip kapıdan giren Buse ile göz göze geldi. Kız Zekiye teyzeyi öpüp masaya oturmak üzereyken "Yüzünü yıkadın mı?" diye sordu. Bihter'in sorusu ile sinirle kaşlarını çatan küçük kız yüzünü yıkamayı unuttuğunu fark ederek masadan hızla kalktı.

Zekiye teyze uzaklaşan küçük kızın arkasından gülümseyerek baktı. Ardından bakışları ayakta dikilip masayı ifadesizce izleyen Bihter'i bulunca "Otursana." dedi. Kızın durgunluğu içine kurt düşürmüştü. Kız itaatkâr bir şekilde oturunca onu dikkatle inceledi. Kızın gri gözleri kendisine dönünce birden nefesi düzensizleşti.

Bihter'in uzun sarı saçlarına, beyaz teninde ışıldayan gri gözlerine ve dolgun dudaklarına baktı. Uzun kirpiklerinin gizlediği gri gözlerden çok uzaklaşmadan kaşlarına, burnuna hatta kulaklarına bile göz attı. Kızın yüzünü kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese incelerken Bihter'in kaşlarını çattığını fark etti. Genç kız sonunda üstündeki tutukluğu atıp kadına, "İyi misiniz?" diye sordu. Zekiye teyze o kadar ürpermişti ve beyazlaşmıştı ki...

Mutfağa girip Zekiye teyzeyi o halde gören Buse de telaşlanıp yanlarına koşmuştu. "Zekiye Teyze!" diye seslendiğinde kadın gözlerinin önündeki sis perdesinden kurtulmak için gözlerini sıkıca yumup açtı.

"Ne yaptın Zekiye teyzeye?" diye Bihter'e çıkışan Buse gözünü Zekiye teyzeden ayırmıyordu.

Bihter "Ben bir şey yapmadım, birden böyle oldu." diyerek kadının eline bir bardak su tutuşturdu, kadının suyu içip biraz olsun toparlanması ile rahatça nefes aldı.

Buse küçük eliyle kadının kolunu tutup "Zekiye teyze iyi misin?" diye sordu. Zekiye teyze başını sallayarak tekrardan Bihter'e döndü. Kadının ağzından dökülen cümleyle yerinde kaskatı kesilen Bihter gri gözlerini kadının mavi gözlerine dikti.

"Bana birini hatırlattın sadece..."

Savaş kaşlarını çatarak gözlerini aralamaya çalıştı. Yatağında yan dönerek yüzünü güneşten sakladı. Fakat başındaki felaket ağrı yüzünden uyanmak zorunda kaldı. Gözleri çıplak bedenini bulunca kaşlarını daha derin çattı. Yatağının yanında istif olmuş eşyalara göz atıp sırtüstü döndü. En son ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bütün bir gece gözünün önünden geçince kimisinin rüya olduğunu sandı. Yoksa Bihter'i öpmüş olamazdı! Yattığı yerde hızla doğrularak etrafa baktı. Yatağında tek başınaydı. Fakat niye çıplaktı? Başını eline yaslayarak düşünmeye başladı.

"Hatırla... Hatırla..."

Dudaklarındaki tadı hissediyordu, sanki burnunda bir koku vardı. Ama her şey o kadar silikti ki işte bu yüzden olanların bir rüya olup olmadığından emin değildi. Eğer gerçekten bunu yaptıysa kızın yüzüne bir daha nasıl bakacaktı? Kalkıp duşa girdi. Kimseye görünmeden evden sıvışabilirdi belki. Üzerini giyinip odasından çıktığında dağınık yatağının yanındaki eşya yığının üstünde duran lacivert toka, üzerine yansıyan güneş ışığı altında ışıldadı.

Kendine hâkim olamayıp mutfaktaki seslere kulak verdi. Farkında olmadan yaklaştığı mutfakta bir gerilim olduğunu anlayınca içeriyi dinlemeye başladı. Zekiye teyzenin son söyledikleri ile mutfağa ister istemez girmek zorunda kaldı. Yaşlı kadın ile gözleri kesişince nefesini tuttu.

"Günaydın babal" diyerek bacaklarına dolanan Buse'yi kendinde değilmış gibi kucagına aldı. Yaşlı kadının gözleri üzerindeyken Bihter'e döndü. Kızın beyaz yanakları kızarmaya başlayınca iç sesi 'yapmamışımıdır ya!' diye isyan etti. Bihter ise daha fazla ısınan bedenine küfürler ederek, "Günaydın." dedi. Sesi gayet doğal ve her şey yolundaymış gibi çıkmıştı.

"Günaydın, hemen çıkmam lazım. Seninle konuşamadık Zekiye teyze, akşam erken gelirim olur mu?" diyerek kadına köy macerasının irdeleneceğini belirtti. Zekiye teyze anlayışla başını sallayınca Savaş tekrardan Bihter'e dönüp ortaya bir soru attı.

"Akşam geldiğimi duyanınız oldu mu?"

"Hayır, oğlum. Geç geldin sanırım." diyen Zekiye teyze hızlı bir bakış atıp kızına döndü. Buse de başını olumsuzca sallayınca kara gözleri Bihter'i buldu.

"Ben de duymadım." diyen kız gayet ciddiye.

"Alkolü biraz kaçırmışım da ne yaptığımı hatırlamıyorum." diyen Savaş kızın ifadesi değişmeyince hatırladıklarının bir rüya olduğuna karar verdi. Hem de sıcak bir rüya...

"Tamam, o zaman, çıkıyorum ben. Görüşürüz!" diyerek kızını yere bırakan Savaş, Buse'yi alnından öpüp arkasına bile bakmadan evden çıkmıştı.

Bahçede İlyas'ı gören Savaş "Abi gece benim geldiğimi göreniniz oldu mu?" diye sordu.

"Arabadan inip eve girdin abi, ben yeni devralmışım nöbeti."

"Nasıldım peki?"

"Sarhoştun ama yardım istemediğin için evin kapısını biraz zor buldun."

Çenesindeki sakalları sıvazlayan Savaş "Evde hiç ışık yanıyor muydu peki?" diye sordu. İşin peşini niye bırakmadığını anlamıyordu. Eğer tüm yaşananlar rüyaysa boşa kürek sallıyordu. Eğer değilse Bihter neden yalan söylemişti? İçin-

deki kuşku gitgide büyürken İlyas "Hiç ışık yanmıyordu." diye cevap verince boşuna pımpiriklendiğini düşündü ama beyni onu rahat bırakmıyordu. Her geçen saniye bir başka sahne gözünün önüne geliyordu. Bihter o kadar sinsice ve ağır bir şekilde beynine sızıyordu ki... Bundan kurtulmak için başını soğuk sulara da soksa, kafasını şiddetlice sallasa da hatta amuda da kalksa işe yaramayacağından emindi. Bu Savaş'ın en kötü özelliği idi.

"Bir şey mi oldu abi?"

İlyas'ın sesi ile kendine gelen Savaş "Tamam İlyas, yok bir şey görüşürüz sonra." diyerek uzaklaştı. İlyas şaşkın bir yüz ifadesi ile kulübesindeki koltuğuna oturdu tekrardan.

Sedef masasındaki işleri toparladıktan sonra eline aldığı telefonla ilk Bihter'i aradı. Kaç gündür konuşamamışlardı ve üzerindeki gerilimi atmak için Bihter'e ihtiyacı vardı. Telefon üçüncü çalışında açılınca rahatladı.

"Selam!"

"Aleyküm selam." diyen Bihter, Zekiye teyze ile birlikte çizgi film izleyen Buse'yi yalnız bırakıp odasına çıktı.

"Nasıl gidiyor?"

"Alışıyorum. Sende ne var ne yok?"

"Ben çok kötüyüm Bihter!"

Bihter telaşla odasının kapısını kapatıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir adamla tanıştım!"

"E, kızım ne var bunda ya? Ödüm patladı bir şey oldu sandım! Oyun için polisi arayan veletler gibisin!"

"Kızım bir dur da dinle ya!"

Bihter oflayarak "Dinliyorum..." dedi. İçi rahatlamıştı. Dünya üzerindeki tek dostu ve tek sığınağı Sedef'ti. Ona bir şey olma ihtimalini bile düşünmek istemiyordu. Bu yüzden onun ölümünü görmektense ondan önce ölmeyi tercih ederdi. Bencillikte zirveydi!

Sedef başından geçenleri bir bir anlattıktan sonra kaşlarını çatan Bihter "Numaranı nasıl verdiğini anlamadım. Sen ve öylece numaranı vermek. Ahmet'in mekânındaki yemeklerde bonzai falan kullanılmış olmasın?" diye sordu.

"Ya kızım saçmalama! Ahmet uyuşturucu kullanacak olsa o kadar ucuzuna kaçır mı?"

"He tek derdimiz o zaten şimdi!"

"Of... Ben ne yaptığımı biliyor muyum ki kızım ya! Bana ne olduğunu söyle..."

"Adamın ismini ve soy ismini öğrenirsem yardımcı olabilirim."

Sedef saçlarını karıştırarak "Bu sefer öyle bir yardım istemiyorum Bihter, bu sefer karşı tarafı araştırmanı istemiyorum. Bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum." dedi. Bihter kızın talebi karşısında sessizliğini korudu fakat içine kurt düşmüştü bir kere. Sadece Serkan adında birini nasıl araştırabilirdi?

"Sonra gelip bana zırlamak yok o zaman, adam kaçakçı falan çıkarsa diyorum yani."

"Of saçmalama! Adamın kılık kıyafetini ve tarzını görseydin ne demek istediğimi anlardın."

"Amcamın da ne kadar şık ve beyefendi bir insan olduğunu bildiğimden bu sözlerine itimat edemiyorum."

"Yardımcı olacak mısın?"

"Kızım ben gırtlığa kadar boka battım! Sana nasıl yardımcı olayım?"

"Sana ne oldu?"

"Senin bavula koymamı istediğin saten gecelik mevzusu oldu, ne olacak?"

Sedef telefonun karşısında kitledi. Öyle ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Kalın dudakları bir 'o' şeklini alana kadar açıldı. Gözlerinin biri seğirirken "Yanlış duydum herhalde!" diyerek kızı teyit etmeye çalıştı.

"Hayır, gayet doğru duydun!"

Sedef "Bana hemen her şeyi anlatıyorsun!" diye cırladığında Bihter'in taramalı tüfeğe bağlamaktan başka çaresi yoktu.

"Ulan piç herif! Senin yüzünden başıma gelenlere bak ya!" diyerek volta atmaya devam eden Savaş, toplantı odasına hapsettiği Atakan'ı öldürücü bakışlarıyla da göz hapsine aldı.

"Abi ben ne yaptım ya? İçindeki şehvetten aldın gazı kökledin rakıyı sonra piç ben oldum."

"Oğlum frenleseydin ya beni! Eşek oğlu eşek, abi evin var, yuvan var dur deseydin ya bana! Ne yapacağım ulan ben şimdi?"

"Abi doğru dürüst anlatmıyorsun ki ne olduğunu!"

"Ya eve gelince odama çıktığımı hatırlıyorum sonra birden gözümün önüne bakıcıyı öptüğüm görüntüler geliyor!"

"Yuh!" diyerek oturduğu yerde öne eğilip kollarını masaya dayayan Atakan, iki günlük sakalları ve hafif uzamış kahverengi saçları ile fazlasıyla geceden kalma duruyordu. Üstü başı darmadağınktı.

"Sorsaydın kıza." diyerek çözüm önerisi getiren arkadaşına bakıp "Sordum zaten, gece geldiğimi duyan oldu mu diye, ama hiçbiri görmediğini söyledi." dedi.

"O zaman senin kışın açıkta kalmış abi, rüya görmüşsün!"

“Ben de öyle düşündüm ama her geçen saniye yeni bir şey geliyor gözümün önüne...”

“O zaman durum vahim abi. Sen balataları sıyırmışsın rüyayı yaşamaya başlamışsın,” diyerek kıkırdayan Atakan’a masadan aldığı tükenmez kalemı fırlattı Savaş.

“Ulan senin ecdadını...”

Atakan “Benim ecdadım ilgini çekmez abi, sen git bakıcının sülalesine gir!” diyerek kocaman bir kahkaha patlattı. Savaş, korkunç bakışlarının hedefini toplantı odasına yaklaşmakta olan Kancalı’ya yöneltti. Atakan kahkaha atmaya devam ederken “Eğer bir şey yaptıysan ve bu bir rezillik doğurursa...” diyerek nefeslenip “Kancalı siker belanı!” diye eklediği esnada kapı açılıp içeri Kancalı girmişti.

Seval açık kahverengi kaşlarını kaldırıp bir Savaş’a bir Atakan’a bakarken konuyla ilgili bilgi alsam mı almasam mı diye düşünüyordu. Zira her duyduğu şeyde sinir krizi geçirmekten sıkıldığı için artık birçok şeye aldırmıyordu. Ömer Seyfettin’in Yüksek Ökçeler öyküsündeki Hatice gibiydi. Topuklu ayakkabılarını çıkarınca duydukları onu alt üst ettiğinden, sağlığını hiçe sayıp topuklu ayakkabı giymeye devam eden Hatice Hanım son zamanlardaki idolüydü.

“Ne oluyor diye sormayacağım, Şebnem ile Semih gelince hemen konuya gireceğim. Siz de toparlanın. Atakan lama gibi sırtımayı kes oğlum.”

Savaş geldiğinden beri diken üstündeydi fakat Seval’in benzetmesinden sonra güçlü bünyesine rağmen neredeyse küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Atakan ters ters ona bakınca da ergen gibi omuzlarını silkti. Savaş’ın kulağına eğilip “Oğlum ben bu Semih’i geçen uyarmadım mı lan? Bu niye kızın götünden ayrılmıyor?” diye sordu tıslayarak Atakan.

“Abi sen şu sözü duydun mu hiç?”

“Hangisini?”

"Yemeyenin malını yerler!" diyerek kıkırdamaya devam eden Savaş nihayet gece yaşadıklarını biraz olsun unutmuştu. Ya da yaşayamadıklarını.

"Şebnem mal mı oğlum, kırarım ağzını gözünü!"

"Ulan seviyorsan git konuş ibnenin evladı!"

"Lan babamı ne karıştırıyorsun!"

Yüzü gülmekten kızaran Savaş bir nefes boşluğunda "Adam olmaz senden Atakan." dedi. Semih ve Şebnem gelince ikili fısıldaşmayı kesip kendilerine ters ters bakan Seval'i dinlemeye başladılar.

"Ya işte böyle..."

"Diyecek söz bulamıyorum. Adamın hatırlamamasına hiçbir şey diyemiyorum zaten!"

"Hatırlamaması iyi oldu."

"Saçmalama!"

"Tamam Sedef, yeter bu kadar... Aşağıya inmeme lazım."

"Peki, canım, ne zaman geliyorsun eve?"

"Yarın cumartesi olduğuna göre, pazar günü izinliyim."

"O zaman pazar günü görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bihter aşağıya indiğinde tekrardan çalan telefonu yüzünden yukarıya çıkmak zorunda kaldı.

"Efendim?"

"Merhaba Bihter Hanım, ben dedenizin hemşiresi Oya."

Bihter tedirgince kolunu kaşıyıp o soruyu sordu. "Ona bir şey mi oldu?"

"Yok, hayır. Bu hafta sonu dedenizi ziyarete gelmenizi isteyecektim ben."

"Bir problem mi var?"

"Hayır. Fakat uğrarsanız sevinirim."

"Peki." diyerek telefonu kapatan Bihter, elinden geldiğince o evden uzak dursa da bu yaşlı adam için her defasında geri dönmek zorunda kalıyordu. Hemşireyi konuşturmanın kim olduğunu biliyordu, zaten canını sıkkan da buydu. O adamın bir şeyleri kullanarak kendisini ayağına çağırması Bihter'i deli ediyordu.

Sedef elinde çevirip durduğu kalemi şimdi de masaya vurmaya başlamıştı. Siyah saçları yüzünü tamamen kapatmış, yeşil gözlerini gizlemişti. Uzun kirpikleri odaya vuran güneş ışığı sayesinde yanaklarına gölgeler düşürmüştü.

Bihter ile konuştuğundan beri biraz olsun toparlayabildiği aklıyla işlerini tamamlamaya çalışıyordu. Fakat odadaki sessizliği delip geçen bir ses etrafta çınlamaya başlayınca, başını dalgınlıkla kaldırıp telefonunun yanıp sönen ekranına baktı. İsmi çıkaramayınca telefonu eline alıp ekrandaki yazıyı inceledi.

'Teşekkür etmek için' arıyor...

Telefonun ekranına bir kez daha bakıp saçlarını karıştırdı. Dün Serkan'ın telefonuna numarasını kaydettiğini biliyordu ama böyle bir isim seçtiğinden haberi yoktu. Telefon susunca numaraya girip son aramalarda dün de aradığını görünce Sedef'te jeton düştü. Başta ufak kıkırtılarla başlayıp kocaman bir kahkaha patlattığında adamın numarasının kaliteli olduğuna karar verdi. Fakat buna rağmen telefon ikinci kere çalmaya

"Ben de öyle düşündüm ama her geçen saniye yeni bir şey geliyor gözümün önüne..."

"O zaman durum vahim abi. Sen balataları sıyırmışsın rüyayı yaşamaya başlamışsın," diyerek kıkırdayan Atakan'a masadan aldığı tükenmez kalemı fırlattı Savaş.

"Ulan senin ecdadını..."

Atakan "Benim ecdadım ilgini çekmez abi, sen git bakıcının sülalesine gir!" diyerek kocaman bir kahkaha patlattı. Savaş, korkunç bakışlarının hedefini toplantı odasına yaklaşmakta olan Kancalı'ya yöneltti. Atakan kahkaha atmaya devam ederken "Eğer bir şey yaptıysan ve bu bir rezillik doğurursa..." diyerek nefeslenip "Kancalı siker belanı!" diye eklediği esnada kapı açılıp içeri Kancalı girmişti.

Seval açık kahverengi kaşlarını kaldırıp bir Savaş'a bir Atakan'a bakarken konuyla ilgili bilgi alsam mı almasam mı diye düşünüyordu. Zira her duyduğu şeyde sinir krizi geçirmekten sıkıldığı için artık birçok şeye aldırmıyordu. Ömer Seyfettin'in Yüksek Ökçeler öyküsündeki Hatice gibiydi. Topuklu ayakkabılarını çıkarınca duydukları onu alt üst ettiğinden, sağlığını hiçe sayıp topuklu ayakkabı giymeye devam eden Hatice Hanım son zamanlardaki idolüydü.

"Ne oluyor diye sormayacağım, Şebnem ile Semih gelince hemen konuya gireceğim. Siz de toparlanın. Atakan lama gibi sırtımayı kes oğlum."

Savaş geldiğinden beri diken üstündeydi fakat Seval'in benzetmesinden sonra güçlü bünyesine rağmen neredeyse küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Atakan ters ters ona bakınca da ergen gibi omuzlarını silkti. Savaş'ın kulağına eğilip "Oğlum ben bu Semih'i geçen uyarmadım mı lan? Bu niye kızın götünden ayrılmıyor?" diye sordu tıslayarak Atakan.

"Abi sen şu sözü duydun mu hiç?"

"Hangisini?"

"Yemeyenin malını yerler!" diyerek kıkırdamaya devam eden Savaş nihayet gece yaşadıklarını biraz olsun unutmuştu. Ya da yaşayamadıklarını.

"Şebnem mal mı oğlum, kırarım ağzını gözünü!"

"Ulan seviyorsan git konuş ibnenin evladı!"

"Lan babamı ne karıştırıyorsun!"

Yüzü gülmekten kızaran Savaş bir nefes boşluğunda "Adam olmaz senden Atakan." dedi. Semih ve Şebnem gelince ikili fısıldaşmayı kesip kendilerine ters ters bakan Seval'i dinlemeye başladılar.

"Ya işte böyle..."

"Diyecek söz bulamıyorum. Adamın hatırlamamasına hiçbir şey diyemiyorum zaten!"

"Hatırlamaması iyi oldu."

"Saçmalama!"

"Tamam Sedef, yeter bu kadar... Aşağıya inmem lazım."

"Peki, canım, ne zaman geliyorsun eve?"

"Yarın cumartesi olduğuna göre, pazar günü izinliyim."

"O zaman pazar günü görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bihter aşağıya indiğinde tekrardan çalan telefonu yüzünden yukarıya çıkmak zorunda kaldı.

"Efendim?"

"Merhaba Bihter Hanım, ben dedenizin hemşiresi Oya."

Bihter tedirgince kolunu kaşıyıp o soruyu sordu. "Ona bir şey mi oldu?"

"Yok, hayır. Bu hafta sonu dedenizi ziyarete gelmenizi isteyecektim ben."

"Bir problem mi var?"

"Hayır. Fakat uğrarsanız sevinirim."

"Peki." diyerek telefonu kapatan Bihter, elinden geldiğince o evden uzak dursa da bu yaşlı adam için her defasında geri dönmek zorunda kalıyordu. Hemşireyi konuşturmanın kim olduğunu biliyordu, zaten canını sıkan da buydu. O adamın bir şeyleri kullanarak kendisini ayağına çağırması Bihter'i deli ediyordu.

Sedef elinde çevirip durduğu kalemi şimdi de masaya vurmaya başlamıştı. Siyah saçları yüzünü tamamen kapatmış, yeşil gözlerini gizlemişti. Uzun kirpikleri odaya vuran güneş ışığı sayesinde yanaklarına gölgeler düşürmüştü.

Bihter ile konuştuğundan beri biraz olsun toparlayabildiği aklıyla işlerini tamamlamaya çalışıyordu. Fakat odadaki sessizliği delip geçen bir ses etrafta cınlamaya başlayınca, başını dalgınlıkla kaldırıp telefonunun yanıp sönen ekranına baktı. İsmi çıkaramayınca telefonu eline alıp ekrandaki yazıyı inceledi.

'Teşekkür etmek için' arıyor...

Telefonun ekranına bir kez daha bakıp saçlarını karıştırdı. Dün Serkan'ın telefonuna numarasını kaydettiğini biliyordu ama böyle bir isim seçtiğinden haberi yoktu. Telefon susunca numaraya girip son aramalarda dün de aradığını görünce Sedef'te jeton düştü. Başta ufak kıkırtılarla başlayıp kocaman bir kahkaha patlattığında adamın numarasının kaliteli olduğuna karar verdi. Fakat buna rağmen telefon ikinci kere çalmaya

başladığında da açmadı. Üçüncü aramadan sonra adamın ısrarcı olduğunu aklındaki listeye ekledi.

Zekiye teyze, Buse'yi zorla öğlen uykusuna yatırdıktan sonra evi toparlamaya başladı. Küçük kızı öğlen uykusuna yatırmak aklına gelmeyen Bihter ise Buse uyuduktan sonra kendi odasına çekilip hâlâ bavulda duran eşyalarını odadaki dolaba yerleştirdi. Eşyalarının alt gözüne silahını sıkıştırdı. Boşalan bavulu da bir köşeye kaldırdığında işi bitmişti. Darmadağınık duran yatağının çarşaflarını Zekiye teyzenin getirdikleri ile değiştirip odasına çekidüzen verdiğinde bir eksiklik duygusu içini doldurdu. Bütün gün dağınık duran saçları kendiliğinden kuruduğu için uçları kıvrılmıştı. Dağınık duran saçları! Bihter'in eli hızla saçlarına gitti ardından bütün üstünü başını aradı. Yetmeyince yatağının karşısında duran beyaz makyaj masasını ve yeni yerleştirdiği eşyaların arasını bile aradı fakat bulamadı. Aklına gelen düşüncenin gerçekliğine ihtimal vermek istemiyordu fakat odadan çıkıp Savaş'ın odasına geldiğinde, kapıdan elinde lacivert tokası ile çıkan Zekiye teyze ile burun buruna geldi. Yaşlı kadın bir elinde toka öteki elinde kanlı krem rengi bir çarşaf tutuyordu.

"Bu toka sana mı ait?"

Bihter bir Zekiye teyzenin elinde tuttuğu tokasına bir de kan lekesi olmuş çarşafa bakıyordu. Üstünde sarı bir saç teli olan toka, kan lekesi olan krem rengi bir çarşaf ve şüpheyile bakan bir Zekiye teyze... Bihter hayatı boyunca hiç kalp krizi geçirmemişti. Dağınık sarı saçlarının uçlarına kadar, dik burnunun üzerindeki siyah noktaların içine kadar hatta gri göz-

lerini çevreleyen siyah çembere kadar kızarmıştı. Bu yüzden her an kalp krizi geçirebilirdi.

"Ben..."

"Sen?" diyerek tek kaşını kaldıran Zekiye teyze, en az kendisi kadar korkutucu görünüyordu ki Bihter gerçekten bu konuda ustaydı.

"Ben açıklayabilirim..." diye fısıldadı. Sanki biraz daha yüksek sesle konuşsa tüm dünya onu duyacakmış gibi tırsıyordu. Ve Bihter hayatı boyunca –üniversite yıllarına kadar– hiç bu denli çıkmazda kalmamıştı.

"Umarım."

Zekiye teyze ile birlikte salona inip karşı karşıya oturdukları Bihter yavaşça anlatmaya başladı. Bilerek yavaş ilerliyordu; yalanları birbirlerine iyi bağlayabilmek ve karşısındakinin tepkilerini kontrol edebilmek için tutarlı olması lazımdı.

"Dün gece Savaş Bey geldiğinde uyanıktım."

"Kaçta geldi Savaş?"

"Bir sularında."

"O saatte ne işin vardı ayakta?"

"İlk geldiğimde Buse'yi öğle uykusuna yatırabilmek aklıma gelmiyordu. Bütün gün onunla ilgilenince Savaş Bey geldiğinde hemen odama çekiliyordum sonra gece kalkıp yemek yiyordum. Alışkanlık olunca her gece midem kazınmaya başladı. Yine bir şeyler atıştırmak için aşağıya inmiştim."

"Sonra Savaş geldi."

Başını olumsuzca salladı Bihter. "Hayır, ben yemeğimi yedim. Tam odama çıkmak için merdivenlere yöneliyordum ki kapıdan yalpalayarak Savaş Bey girdi."

Bihter kadının ilgiyle dinlediğini görünce devam etti. "Sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. O da cevap verirken düşmek üzere olduğu için direkt koluna girip odasına çıkardım. Ayakkabılarını falan çıkarırken sanırım tokam düştü. Bütün gün odamda aradım ben de."

Bihter nefesini tutup bekledi. Dağınık olan saçları sol omuzundan aşağıya dökülüyordu. Yanaklarındaki kan akışı hızlanıp kızarma oranı artarken kulaklarından dumanlar çıkıyordu. Boğazından yukarıya adeta bir volkan patlamıştı.

"Peki kan?"

"Onun konumuzla hiç alakası yok. Nereden geldiğini bilmiyorum."

Zekiye teyze kuşkuyla tokayı uzattı fakat tam Bihter alacakken geri çekti.

"Sabah niye yalan söyledin o zaman?"

Bihter kendisi için değerli olan tokaya uzanmışken yine yarı yolda kalmış olmanın getirdiği öfkeyle kadına ters ters bakıp "Savaş Bey sabah öyle sorunca çekindim. Yanlış anlaşılacak istemedim." dedi. Daha çok tıslamıştı.

Kadın tokayı uzatmadan önce bir soru daha sordu. Buna cevap vermek daha zordu.

"Bu tokayı nereden buldun peki? Eski model bir toka bu."

"Hatıra."

"Kimden olduğunu sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?"

"Sabahtan beri beni sorguladığınız ve geldiğinizden beri beni gerdiğinizizi saymazsak çok da ileri gitmiş olmazsınız." diyerek tokasını topladığı saçına geçirip tokenın ucunu kilitleyen Bihter kadını baştan aşağıya süzdü.

Zekiye teyze yerinde kıpırdanıp "Beni yanlış anlama. Bu evin neşesi Buse'dir. Ona kimin ya da nasıl birinin bakıcılık yaptığını anlayabilmek için üzerine gelmiş olabilirim ama amacım Buse'nin iyiliğini düşünmekti." diye düşüncelerini açıkladı.

"Yüzünüz kireç gibi olduktan sonra size birini hatırlattığımı söylemeniz ne demektir?"

Zekiye teyze buz gibi olan ellerini kucığında birleştirip donuklaşan mavi gözlerini kızın gri gözlerine dikti. Hiç konuşmadan birkaç dakika öyle kaldıktan sonra Bihter kadının

konuşmayacağını anladı. Bu konu kadını etkileyen konulardan biriydi belli ki.

"Madem konuşmayacaksınız o zaman bir anlaşma yapalım?"

Kadın merakla kendisine bakmaya devam ederken, sorgu odalarında ikna kabiliyetini yükseltmek için yaptığı gibi öne eğilip kollarını dizlerine yasladı. İnce boynunu öne uzatıp kadına daha fazla yaklaştığında "Siz benim canımı sıkmayın ben de sizinkini. Siz bana yardımcı olun ben de size. Nasıl?" diye sordu. Kadın ona bakmaya devam ederken tekrardan arkasına yaslanarak, öldürücü vuruşunu yapıp gaza getiren bakışlarla kadını süzdü. Karar vermekte zorlandığını görebiliyordu. İşaret parmağı inip kalkıyordu. Kadın bunun farkında değildi ama Bihter, kadının işaret parmağından da, gözünün önüne düşen saçtan da ve kadının bundan rahatsız olamayacak kadar konsantre oluşundan da haberdardı.

Bihter "Anlaşıyor muyuz?" diye sorduğunda arkasında duyduğu sesle doğrulup geriye döndü.

"Sakin anlaşma Zekiye teyze! Seni de tuzağa düşürecek!"

Merdivenlerin başında üzerinde yeşil pijamalarıyla dikişli onları dinleyen Buse, iki kadın da onu görünce çıplak ayaklarını yere vura vura aşağıya indi. Küçük kız Zekiye teyzenin kucağına oturup "İlk geldiği gün sen beni rahat bırakacaksın ben seni diyerek beni kandırdı. Onu gönderecektim ama beni kandırarak oyaladı." diyen Buse yerine iyice yerleştikten sonra da "Ama ne oldu?" diye sordu.

Zekiye teyze gülümseyerek "Ne oldu?" diye tekrar etti **kızı.**

"Hiç."

Zekiye teyze "Ne hiç?" diye sordu bu sefer.

"Hiç rahat bırakmadı!"

Bihter kıkırdatarak kadına dönüp tek kaşını kaldırdı. Yaşlı kadın "Sözünü tutan biri değilsin anlaşılın?" diye sordu Bihter'e.

"Tam olarak öyle sayılmaz, koşulları belli olmayan anlaşmaları kendime uydurmakta ustayım diyelim."

"Peki, anlaştık o halde."

"Ne yaptın Zekiye teyze ya?" diyerek kadının kucağından kalkan Buse, onu uyardığı halde Bihter'le anlaştığı için sinirlenmişti.

Zekiye teyze ile kahkaha atan Bihter, kızı odasına götürüp pijamalarından kurtardı. Üzerini değiştirirken fazla surat asmayan Buse ise Bihter'e yardımcı bile oldu.

"Herkesi kandırmayı başarıyorsun."

"Etkilemek diyelim." diyerek kızın pijamalarını katlayan Bihter, pijamaları yatağın ucuna koyup kıza döndü.

"Senin hiç eteğin, elbisen falan yok mu?" diye sorduğunda kızın dağılan dolabını düzeltiyordu.

"Alışverişe babamla çıkarız, kıyafetlerimizi birlikte alıyoruz." diyen Buse saçındaki tokadan kurtulmaya çalışıyordu.

"Bu her şeyi açıklar." diye fısıldayarak kızın imdadına koşan Bihter, Buse itiraz edemedi tokadan kurtararak onu önüne oturtup saçlarını ördü.

"Baban seni güçlü bir kız gibi yetiştiriyor anlaşılın." diyen Bihter'in iç sesi, 'daha çok erkek gibi aslında' diye fısıldadı.

Buse farkında olmadan "Amazonum ben!" diyerek başını Bihter'in ellerine doğru eğdi. Kapı aralığından onları izleyen Zekiye teyzeden habersiz sohbet ederlerken birbirlerine fazlasıyla alıştıklarından habersizlerdi.

"Amazonların bile eter ihtiyaçları olur ama..." diyerek direten Bihter, aynı Sedat gibi konuştuğunu fark edince isyan eden iç sesine kulak verdi.

'Ne bok yemeye etekten devam ediyorsun ya! Azıcık anasını araştırsın şu kızın! Sıçtırma eteğine de amazonuna da be! Sanki sen etek giyyiormuşsun gibi!'

Omuzlarını silken kızın da aslında bunu istediğini anlayacak kadar beden dilinden haberdardı. Fakat sonrasında sunduğu teklifi neresine güvenerek yapmıştı onu bilmiyordu işte.

"Belki seninle alışverişe çıkarız, sana etek falan alırsın..."

Arkasını heyecanla dönen Buse'nin ela gözleri iri iri açılmıştı. Bihter kızın bu tekliften hoşlandığını anlamıştı.

"Babam izin vermez ki!" diyen Buse ise birden sönen heyecanı ile tekrardan arkasını döndü. Bihter kızın uzun saçlarını örmeyi bitirince tokayla ucunu bağladı. Önden dökülen kâkülleri de tel tokayla kızın alnının gerisinde tutturmuştu. Evdeki klimalara rağmen kızın o kâküllerle rahatsız olmasını istemiyordu. *'Fazla mı anaç oldu?' diye soran iç sesine 'Siktir et! Göz zevkimi bozmasındansa anaç olurum ne olacak?' dedi.*

"Ne demek izin vermez? Ben yanımdayken bir şey diyemez!" diyen Bihter'e iç sesi bu sefer de *'Sahiplenmek miydi o?'* diye sordu. Fakat Bihter'in buna verecek cevabı da vardı elbette! *'O uçkur düşküni babası beni öpmeseydi böyle olmazdı!'*

"Babam Zekiye teyze ile beraber dışarı çıkmama bile izin vermiyor." diye cevap veren Buse'nin sesi istemese de *'sen kimsin ki'* tonunda çıkmıştı. Bihter kızın doğrulup kendisine dönmesiyle *"Neden?"* diye sordu.

"Bilmiyorum." diyerek omuz silken kıza *"Hiç dışarı çıkıyor musun peki?"* diye sordu. Buse başını sallayarak *"Babamla lunaparklara, tiyatrolara, sinemalara gidiyoruz ama arada."* diye cevap verdi.

Bihter kıza dikkatle bakıp cevap verdi.

"Ben babanı ikna ederim."

'İnşallah baban bu gece de sarhoş gelir de azıcık konuştururum onu. Bu ne gizem kardeşim? Kendimi Yılan Hikâyesi' dizisinde

Zeyno gibi hissediyorum. Farkında olmadan nasıl bir boka bastım böyle? Belki de katil bakıcıdır? Of Bihter! Resmen kimlik kayması yaşıyorsun kızım, toparla!’

Şebnem ile birlikte adli tiptan çıkan Savaş, alnındaki terleri silerek sıcak havayı teneffüs etti.

“Of! Çok sıcak!” diyen Şebnem de tişörtünü çekiştirip serinlemeye çalışıyordu. Merkeze ait arabaya bindiklerinde Savaş kızı süzüyordu. ‘Atakan’a bak be! Nasıl da biliyor ağzının tadını.’ diye düşünen adamın önüne doğru neredeyse bütün mal varlığını sererek eğilen Şebnem radyoyu açtı.

‘Ulan bunu tavlamakta ne var be? Varını yoğunu tabakta sundu resmen!’

Şebnem bu sefer de Savaş’ın koltuğunun arkasına eğildi. Bunu yaparken nefesini adamın boğazına doğru vermişti. Arabanın arka koltuğundaki gazeteyi alırken tırnağı sanki yanlışlıkla adama çarpmış gibi Savaş’ın kolunu kışkırtıcı bir şekilde çizdi.

‘Ne yapıyor lan bu?’ diye tıslayan Savaş’ın iç sesi ne yorum getireceğini şaşırmıştı.

Şebnem tüm bunları elbette ki bilerek yapıyordu. Bu Bihter ile birlikte nadiren konuştukları zamanlarda geliştirdikleri bir yöntemdi. Merkeze yeni gelenlere bu yöntemle yaklaşıp adamları ısıtıyorlar, aralarında ibne çıkanları da buzdan duvarları ile tanıştıırıp darp ediyorlardı. Bu arada Şebnem’in eli uzundu. Adli tıp raporları önce onun eline geçer ve belki bir daha kimsenin eline geçemezdi. Bu yüzden geldiğinden beri Atakan ile takılan adamı yoklamak istemişti. Kendisine yan gözle bakmamıştı ama kimin ne olduğunu bilemezdi. Önlemi baştan almak lazımdı. Aynı ekiptenlerdi sonuçta.

Savaş sinirle direksiyona sarıldı. Atakan'ın yazdığı kız resmen kendisini kışkırtmaya çalışıyordu. Midesi bulanmıştı! Şebnem ise adamın iç karmaşasından habersiz oyununu devam ettirmek için elini adamın eline koyup direksiyonu sıkarak güçlü elleri okşadı.

"Biraz daha hızlı!" diye fısıldayan Şebnem'in elini ateş değmiş gibi silkeleyen Savaş hayalet görmüş gibi kıza bakmaya başladı. Şebnem karakaşlarını serseri bir hareketle kaldırıp kırmızı dudaklarını yaladı. Topuz yaptığı saçından kurtulan birkaç tutamı elinde çevirirken adama alıcı gözlerle baktı. Uzun siyah saçları ensesinde tıraş edilmişti.

Birkaç günlük sakalları ve beyaz teninde zeytin gibi duran siyaha yakın gözleriyle fazlasıyla karizma adamdı ama Şebnem'in o taraklarda bezi yoktu. Fakat adamı zorlamaktan da geri kalmıyordu. Elini bu sefer tekrardan yola odaklanan adamın kaslı bacaklarına koydu. Bu şekilde adamın ellenmediği yeri kalmamıştı.

Savaş'ın kulağına "Çok mu sertsin?" diye fısıldadı fakat adamın kendisini iteklemesini daha doğrusu fırlatacağını beklemeyen Şebnem kapıya çarpınca ufak bir çığlık kopardı.

"Sana ne kızım benim sertliğimden?" diye bağırarak Savaş ise bir yandan yol ile ilgileniyor bir yandan da kıza bağırıyordu.

"Ne bağırıyorsun be?" diye soran Şebnem adamın ne diyeceğini merak ediyordu.

"Bağırırım tabii! Resmen ayaküstü yokladın her yerimi! Uzak dur benden, ilgilenmiyorum seninle."

"Ha, ilgilensen olurdu var yani?" diye pişkince soran Şebnem içinde büyüyen kahkahası yüzünden konuşmakta zorlanıyordu. Trafik ışıklarında duran araba sayesinde kıza dönen Savaş "Kıçını başını da açsan ekibimden birine yavşamam ben kızım, elini ayağını çek yoksa keserim cezanı!" diye cevap verdi.

"Nasıl bir ceza, şaplak var mı mesela?" diye sordu Şebnem. Bir yandan da kıkırdamaya başlamıştı.

"Şebnem!" diye böğüren adam yüzünden kahkahasını salan Şebnem, "Tamam!" dedi.

Savaş kızın deli gibi gülmesine anlam veremeyip onun kendine gelmesini bekledi. "Ne gülüp duruyorsun kızım?" diye bağırdığında Şebnem yeni yeni kendine geliyordu.

"Oyun oynadım sana! Nasıl bir adam olduğunu çözebilmek için yani... Yoksa tipim değilsin!" diye cevap veren Şebnem yine nüksetmek üzere olan kahkahalarının arasından, "Namusuna göz dikmedim yani merak etme!" diyerek tekrardan kahkahalara boğuldu.

"Kızım sapık mısın nesin sen ha? Ne biçim bir yol bu? Resmen elledin beni!"

"Ay aman! Ne kıymetli vücudun varmış!" diyerek kıkırdayan Şebnem "Bu Dansöz ile geliştirdiğimiz bir yöntem. Haftalarını harcamadan karşıdaki adamın şerefsiz olup olmadığını anlayabileceğin en etkili yol." diye ekledi.

"Dansöz?" diye soran Savaş yine unutmuştu bu lakabın sahibini. Şebnem "Senin yerini doldurduğun sarışın cadaloz." diye Atakan gibi cevap verdiğinde Savaş'ın akli 'sarı' kelimesinden sonra başka diyarlara yelken açmıştı bile. Bihter'e dansöz kıyafeti giydiren hayal gücü kızın spor yaparken terleyen bel oyuğunu gözlerinin önüne serdiğinde az daha bariyerlere çarpacaklardı. Kendine geldiğinde kıza "Sizin bu Dansöz amma çatlakmış ya!" diye cevap verdi.

"Sorma, kaçığın tekidir! Hiçbir şeyden korkusu yoktur!"

"Atakan da öyle demişti."

"Atakan başta çok takıldı ona. Ama kız değil gülmek, gerekmece konuşmuyordu bile! Atakan da sıkıldı bıraktı. Senin anlayacağın, dünya dursa umurunda değil kızın!"

"Bundan mustarip gibisin sanki?" diyerek soran Savaş, kızın normalleşen hareketleriyle rahatça konuşmaya başla-

mişti. "Delinin tekine uyup birkaç iş yaptıktan sonra sana da kancalar girseydi böyle bir soru sormazdın bile!"

"Of! Kanca mı? Çok sert!"

"Hem de ne!" diyen Şebnem'e dönüp "Yani benim ufaklık kadar sert olmasın ama eminim o da serttir!" diyen Savaş, kızın yaptığı imayı anlayıp hemen kendisine dönüp bağırmasıyla kahkaha attı.

"Savaş! Piçlik yapma!"

"Niye sen yaparken iyi oluyordu ama!"

"Ben şimdi bu şekilde diline mi düşmüş oldum?" diye kuşkuyla soran Şebnem kaşlarını çatmıştı. Telsizden yükselen sesle ikisinin de dikkati, merkezden gelen anonsa kilitlendi.

"3451-Merkez!"

Şebnem telsizi alıp "3451 dinlemede." diye cevap verdi.

"Boğaziçi Köprüsü'nde bir ceset bulundu! Olay yerine intikal edin!"

Arabanın direksiyonunu kırıp son kavşaktan geri dönen Savaş sinirle söylendi. Bu trafikte Boğaziçi'ne nasıl gideceklerdi?

"Olay yeri inceleme varmış mı? Sor bakalım." diyen Savaş hızını biraz daha arttırdı.

"Olay yeri inceleme ulaştı mı?"

"Siz kıcınızı kaldırana kadar 3451!" diyen ses Atakan'a aitti. Savaş kızın elinden telsizi alıp "Biz Şebnem'le olay yerine intikal ediyoruz. Sen de orada otur kıcını büyüt!" diyen Savaş, Atakan'ın cümleyi sadece Şebnem'li tarafından anlayacağından adı gibi emindi.

"Merkez belanızı sikiyormuş efendim kolay gelsin!"

"3451 de ebenizin ellerinden öpüyor merkez, tamam!"

Telsizi arabanın önüne bırakıp yola devam etti Savaş. Şebnem kıkırdarak "Telsiz fantezisi... İyiymiş!" dedi.

"Şebnem yemin ediyorum Atakan'ın kadın hali gibisin! Sizden çok vurucu bir çift olurdu!" diyen Savaş bir yandan başını sallıyordu sinirle bir yandan da ikinci kuşu vurmaya çalışıyordu.

"Vurucu derken? Sert vuruş mu?"

"Şebnem!"

"Efendim sert çocuk?"

"Siktir git kızım başımdan!"

"Çok yanlış bir kelime seçimi oldu bu!"

"Bak elimden bir kaza çıkacak!" diyen Savaş çatık kaşlarla yan aynaları kontrol ediyordu.

"Korkma sert çocuk, kanım kaydadı sana, takılıyorum sadece!" diyerek kıkırdayan Şebnem elini dostane bir tavırla Savaş'ın omuzuna geçirdi.

"Ah! Ne biçim kanın kaynamış, taş gibi elini geçirdin öyle!"

Kahkaha atan Şebnem "Hızlı sür sert çocuk!" diye cevap verdi. "Bizi bekleyen taze bir ceset var!"

"Ulan onu da hiç anlamadım, eğer intiharsa çok pis söveceğim! Kıyıya kadar gelmişsin atla da deniz polisinin başına ekşi bizden ne istiyorsun kitapsız..."

Şebnem bu sefer de kıkırdayarak "Sakin ol sert çocuk." deyince Savaş susup arabayı sürmeye devam etti. Biraz daha Şebnem'le çene çalarsa kızı sonuna kadar açık olan camdan dışarı fırlatacaktı. Hem de 'sert' bir şutla!

Bu takımda herkesin bir ismi vardı. Dansöz Bihter, yavşak Semih, otopsi Şebnem, Kancalı Seval, çakma ağır abi Atakan ve sert çocuk Savaş.

Boğazdaki eşsiz ceset incelemesinden sonra tekrar merkeze gelen Savaş ve Şebnem ayaküstü bir şeyler atıştırdıkları yanlarına Kancalı geldi. Kadın, Şebnem'e sadece tek bir bakış attığında Şebnem yavaşça uzaklaştı.

"İhtiyacın olan bütün dosyaları evine yollayacağım yarın. Kızla istediğin gibi incele."

Savaş elindeki sıcak açmayı bırakıp çayından bir yudum aldı. Dudaklarındaki susamı yaladıktan sonra "Senin kız gelmedi ki!" diye cevap verdi.

Kancalı anında bal rengi kaşlarını çattı. Yüzüne düşen birkaç saç telini başındaki tel tokaya tutturarak "Nasıl gelmedi?" diye sordu. Seval burnundan solumaya başlamıştı.

"Bildiğin kız piyasada yok."

"Niye daha önce söylemedin peki?"

"Haberin vardır sandım, nereden bileyim?"

Seval tek elini kumaş pantolonunun cebine sokup "Ben sorarım bunun hesabını." dedi. Savaş açmasını bitirdikten sonra "Bana kalırsa hiç gerek yok, tek başıma halledebilirim." diye karşılık verdi. Oysa Seval'in sol gözü seğirmeye başlamıştı bile.

"Hayır, küçük Dansöz de yardım edecek. Başiboş kalınca çıldırıyor o! Benim verdiğim görevi nasıl ekermiş göstereceğim ona!"

Savaş omuzlarını silkerek uzaklaştı.

Akşam yemeğini Zekiye teyze hazırlamıştı. Bihter o anda Sedef için cidden üzülmüyordu. İki yeteneksiz bir yerde sürünüyorlardı. Zekiye teyzenin yaptığı yemeklerin kokusunu içine çekerken bile suçluluk hissediyordu. Mutfak kapısının çıkışında bulunan yemek masasını kurarken Buse yanına geldi. Sessizce kızın gömleğini çekiştirip "Gerçekten babamla kon"

gacak mısın?" diye sordu. Bihter kızın bu halinden hoşlanıp işi uzatmaya karar verdi.

"Hangi konuda?"

"Hani birlikte dışarı çıkacaktık ya!"

"Benimle dışarı çıkmak istiyorsun yani?"

"Of Bihter! Mizikçilik yapma! Beni dışarı çıkartırsan seninle çok iyi arkadaş olurum."

Bihter kızın hiç arkadaşı olmadığını o anda fark etti. Günlendir küçük bir kızla ilgilenmekten iyice eriyen buzdan duvarlarında bir çatlak oluştu. Bu yüzden daha fazla uzatmayıp cevap verdi.

"Tamam, konuşacağım, merak etme!"

Buse yerinde bir kez zıplayarak Zekiye teyzeye yardım etmek için mutfığa koştu. Bihter masaya tabakları dizerken dış kapıda anahtar sesi duyuldu. Kapının açılmasıyla başını kaldıran Bihter bir anda Savaş ile göz göze geldi. Bütün bedenini karıncalanırken elinde tuttuğu çatal masaya sert bir düşüş yaptı.

Savaş'ın da durumu ondan farklı değildi. Nefesini tutup anahtarını portmantoya bıraktı.

Genç adam "İyi akşamlar," derken sesi gür çıkmıştı. Mutfaktan koşarak gelen Buse sayesinde ikisinin de dikkati dağıldı. O arada 'iyi akşamlar' diyerek mutfığa kaçan Bihter ise ışık görmüş tavşan misali tutulduğu için kendisine lanetler yağdırıyordu. Fakat asıl küfürler kıyametler yemek masasında gerçekleşti. Masanın başında Savaş, onun iki yanında Zekiye teyze ve Buse oturmuştu. Kendisi de Buse'nin yanında oturduğu halde sık sık adamla göz göze geldiği için yediği yemek kursağında kalmıştı. Adamın karşısında oturmuş olsa başına kim bilir neler gelecekti? Yemekten sonra ertesi gün hakkında konuşmak için Savaş'ın karşısındaki koltuğa oturan Bihter, elini ayığını nereye koyacağını bilemiyordu.

"Savaş Bey?"

Savaş'ın Buse'yi sarmalayan kolları gerildi. Genç kadına dönüp "Savaş." dedi. Bihter kibarca gülümseyerek "Savaş!" dedi tekrardan.

"Efendim?" diyen adamın gülümseyen yüzünü dağıtmak istiyordu. Böyle gülmeseydi, böyle bakmasaydı, böyle olmazdı!

"Yarın hakkında konuşmak istemiştin. Pazar günü izinli olduğumu söylemiştiniz, erkenden çıkabilir miyim?"

Savaş'ın ilk düşündüğü şey 'Erkek arkadaşı mı var yoksa?' oldu.

"Tabii, istediğin saatte çıkabilirsin ama pazartesi sabahı erkenden burada ol lütfen."

"Elbette, o halde izninizi isteyeyim. Bugün çok yorulduk. Buse hadi sen de yatağına."

Küçük kız zaten yarı uyuklar vaziyette olduğu için dudaklarını büzerek babasının kollarından çıkıp hiç itirazsız Bihter'in peşinden gitti. Bihter merdivenleri çıkarken 'hâlâ karısını seviyor mu acaba?' diye düşünüyordu.

"Buse'nin hakkından anca Bihter gelebilirdi." diyerek Savaş'ın yanına oturan Zekiye teyze adamla konuşmanın vakti olduğunu düşünüyordu. Savaş ise Buse'nin itirazsız Bihter'in sözünü dinlemesinin vermiş olduğu şaşkınlık içindeydi.

"Kesinlikle!" diyen Savaş kara gözlerini Zekiye teyzeye dikti, silkelenip kendine gelmesi lazımdı. "E anlat bakalım Zekiye teyze, nasıldı köy?"

Yaşlı kadının yüzünde kederli bir gülümseme oluştu. "Her şey sanki bıraktığım gibiydi fakat bir yandan da her şey değişmiş gibi..."

"Aileni gördün mü?"

Zekiye teyzenin gözleri doldu. "Kız kardeşimin torunlarını gördüm. Sebahat beni gördü ama tanımadı. Herkes öldüğümü fakat cesedimin bulunamadığını sanıyor. Genç kızlık arkadaşlarımın hepsi başka köylere evlenmiş."

"Kardeşine kendini tanıtmadın mı?"

Zekiye teyze gözünü kapatıp tekrar açtı. "Oğlu da evlendikten sonra hafızası gelir gider olmuş..."

"Alzheimer mi olmuş?"

Başını sallayan kadının birazcık acısını yaşamasına müsaade eden Savaş "Peki, bu sabah Bihter'e söylediğin şey neydi?" diye sordu.

"Çok yakın bir arkadaşşıma benzettim sadece..." diyen Zekiye teyzenin soru kabul etmeyen sesi ile konuşmanın bittiğini anladı Savaş. Biraz daha televizyon izleyip yukarı çıktı. Sinir, stres ve heyecanla yorulan bedeninin biraz uykuya ihtiyacı vardı. Aslında başka şeylere de ihtiyacı vardı ama Savaş ne zaman vücudunun sözünü dinlese kendini olur olmadık en saçma durumda buluyordu. Bu yüzden nefesine küfrü basıp kızının odasına gitti. Buse'ye iyi geceler öpücüğü vermeden uyumazdı.

Buse'nin pijamalarını giymesine yardımcı olan Bihter, tam gidecekken küçük kız tarafından durduruldu. "Uyumamı bekler misin?"

Arkasını dönüp kızın yarı açık gözlerine bakan Bihter "Zaten ayakta uyuyorsun." dedi.

"Uyumamı beklemezsen kâbus görürüm."

Bihter kızın yatağına oturdu. Bu pes ettiğinin bir göstergesiydi.

"Saçlarımı da okşar mısın?"

"Bugün pek bir uysalız?"

"Bir kere de karşılık vermesen ölür müsün Bihter?"

"Ne yalan söyleyeyim içimde kalır!" diyerek kızın yanına uzanan Bihter, Buse'nin açık kumral saçlarını farkında olmadan şefkatle okşadı.

"Ben kötü bir kız mıyım?" diye soran küçük kızın sesi ile eli bir süreliğine durakladı. Sonrasında halinden memnun, elleri işine devam ederken cevap verdi.

"Hayır, neden böyle düşündün?"

"Hep bunu söylüyormuşsun gibi geliyor..."

"Cadaloğ bir şeysin ama kötü bir kız değilsin Buse. Her kadının sahip olmak isteyeceği bir kız çocuğusun."

"Annem yaşasaydı beni sever miydi?"

Bihter'in eli birkaç saniyeliğine daha durakladı.

"Eminim annen seni kollarına almak için bir kez daha canını verirdi."

Buse gözlerini huzurla kapatırken Bihter'in duvarlarında bir çatlak daha oluştu. Yorgunluktan başı kızın yastığına düşünce eli de duraklayıp kollarında Buse ile uyuyakaldı. Birkaç dakika sonra odanın kapısı yavaşça açılarak Savaş sessizce içeriye girdi. Fakat karşılaştığı manzara yüzünden genç adam dondu kaldı. Kızı yine Bihter'le uyumuştı. Görüntü o kadar cazipti ki... Görüntü o kadar hayal gibiydi ki... Kızının başucuna gidip yumuşak saçlarına küçük bir öpücük kondu. Savaş, burnuna dolan kadınsı koku yüzünden hızla doğruldu. Fakat güçlü bir hisse boyun eğmek zorunda kaldı ve tekrardan kızının üzerine eğildi. Fazla yaklaşmadan kadının boynunu koklayan Savaş gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında kızın altındaki görüntüsü belirdi, sonra elinin yavaşça bir tokaya gittiğini hatırladı... Tokanın kancası elini kesip kanı çarşafa sildiği görüntüyle birlikte altındaki yumuşak bedeninin içinde yarattığı duyguları da hatırlayınca gözlerini hızla açtı. O anda karşılaştığı gri gözler de her şeyin gerçek olduğunu haykırıyordu.

"Seni öptüm!"

Bihter'in uykulu şaşkın gözleri hızla açılırken Savaş bundan emin oldu.

Bir erkeğin hayatında ses etmeyip, pes
ettiği anlar vardır...

Murat Menteş - Dublörün Dilemması

Bölüm 11

Bir Gece Önce, Savaş'ın Odası

Savaş kızın dudaklarını hırsla hırpalarken Bihter'in boşluğundan yararlanarak kızı sert bir hareketle altına aldı. Krem rengi çarşafı bütünleşen kızın sarı saçlarına kısa bir an bakıp tekrardan dolgun dudaklarda hüküm sürdü. Sarhoş bedeni kızın sıcaklığı ile uyanırken Bihter de kendisine karşılık vermeye başlayınca inleyerek kızın dudaklarını ısırdı.

Bihter dudaklarını istila eden dudaklar yüzünden bulanmaya başlayan bilincini bir ucundan yakalamaya çalışıyordu ama tüm kontrolü koşarak uzaklaşırken bunu yapmak çok güçtü. Bir de bedenini çizen sakallar tüylerini diken diken ederken her bir hücresinin alev aldığını hissediyordu. Sert hareketlerle tişörtünü çıkaran adamın çıplak gövdesine hayran gözlerle baktı. Adam tekrardan dudaklarına kapanırken bacalarının arasına yerleşmişti.

"Savaş Bey..." diye inlerken aslında demek istediği 'durun' gibi bir şeydi fakat Savaş bunu işitecek durumda değildi. İpi kopmuş bedeni usta hareketlerle Bihter'in içindeki ateşi harlıyordu. Kendi içindeki ateş çoktan bacayı sarmıştı.

"Savaş Bey!" Bu sefer ki adamın dişlerinin boynunda bıraktığı izden dolayı daha çok nida şeklinde fırlamıştı dudaklarından.

"Savaş!" diyen adam ise kızı defalarca kez uyardığı halde hâlâ isminin yanına 'bey' kelimesini getirdiği için birazcık sinirlenmişti.

"Lütfen durun..." Bihter'in söyledikleri ile yaptıkları öylesine birbirinden uzaktı ki... Adama beni bırak derken bir yandan da onu daha çok kendine çekiyordu. Sert dudaklar kendi dudaklarını bulunca adamın oyununa katılıyor, kendisini yine kaybediyordu.

Savaş'ın sağ eli uzanıp kızın saçlarının ucuna kaymış olan lacivert tokayı Bihter'in canını yakarcasına çıkarmıştı. Tokanın üzerindeki küçük kanca elini kesince tokayı tişörtünün üzerine fırlatıp elini de krem rengi çarşafa silmişti. O anlarda dudaklarını çekiştiren Bihter yüzünden elinin acısına aldırmamıştı. Dudaklarını kızın dudaklarından kurtarıp gözlerini Bihter'in mahmur bir şekilde açılan gri gözlerine dikti.

"Büyük bir hata yapıyoruz..."

Bihter adamın dediği gibi '*büyük bir hata*' yapıyordu. Fakat bacaklarının arasındaki baskı, dudaklarındaki ateş ve çılginca atan kalbi tam tersini söylüyordu. Çok harika bir hataydı bu. Hayatındaki en ateşli hataydı! Adam yavaşça hareket ederken bunun bir hatadan çok doğru gibi gözükmesi haksızlıktı. Fakat ne olursa olsun Savaş sarhoş da olsa haklıydı! Adamın altından sıyrılmaya çalıştığı halde Savaş onu daha sert bir hareketle yatağa yaslayıp tekrardan dudaklarına uzandı.

"Yapmışken doğru bir hata yapalım bari..." diye fısıldayan adamı yıllar önce savunma sanatları dersinde öğrendiği ufak bir el hareketiyle ensesine vurarak bayılttı. Üzerine yığılan adamın altında önce nefessiz kalsa da seri bir hamle ile adamı üzerinden atarak ayağa kalktı. Yatakta yarı çıplak yatan adamın pantolonundan da kurtulmasına yardımcı oldu. Sonrasında adamın bedenini hızlıca inceleyip arkasını döndü. Gece lambasını söndürüp odadan çıkarken içindeki o tuhaf his bütün bedenini kapladı.

Az önce neredeyse Savaş ile sevişecekti. Adamı durdurmasa büyük finale ulaşacaklarından adı gibi emindi çünkü hayatı boyunca ikinci kez böylesine kontrolünü kaybetmişti. İlkinin aksine ikinci kontrolsüz davranışı fazlasıyla zevk verici olsa da büyük bir hataydı. Birincisi adamın kimliği ile ilgili hiçbir bilgi yoktu elinde, ikincisi Kancalı'nın verdiği görevde adamın altına yatamazdı ve üçüncüsü elindeki işle ilgili ufak dahi olsa yol kat edememişti. Tüm bunlar bir araya gelince az önce yaptığı Savaş'ın da dediği gibi büyük bir hataydı.

"Hataların âlâsı!" diye fısıldayarak kendisini yatağa attığında, Savaş'ı bayılttığı için pişmanlık duymaması gerektiğini tekrarlıyordu. Fakat içinde uyanmayı başaran erkek bağımlısı Bihter çığlık çığlığa bela okuyordu. Huysuzca uykuya daldığında boynundaki iz hafifçe morarmaya başlamıştı.

Bir Gece Sonra, Buse'nin Odası

Bihter sol kolunun üzerine kıvrılmış olan Buse'yi uyandırmadan doğrulmaya çalıştı ama bu fazlasıyla yanlış bir hareketti. Aniden olmasa bile ona yakın bir hızla doğrulduğu için üzerine eğilmiş olan Savaş ile burun buruna geldi. Gri gözleri adamın kara gözlerine hapsolunca "Buse'yi uyandıracaksın!" diye fısıldadı.

Savaş kaşlarını çatıp dümdüz olan dudaklarının arkasından dişlerini sıktı.

"Bana yalan söyledin!"

Bihter hızla doğrulduğu gibi hızla geri yattı. Kolu Buse'nin başının altındaydı. Savaş kızın kaçışını algılayıp üzerine daha fazla eğildi. İki kolunu yatağın iki yanına bastırarak Bihter'i ablukaya aldı.

"Neden bana yalan söyledin?"

"Buse daha yeni uyudu!"

"Ba-na ne-den ya-lan söy-le-din?" diye heceleyen Savaş biraz daha eğildi. Burnunu dolduran enfes koku yüzünden bedeni yine gerilmişti.

"Niye uzatıyorsun?"

"Bana neden söylemedin?"

Bihter yastığa öylesine yapışmıştı ki kaçacak deliği bile yoktu. Burnunun dibinde kokusunda boğulduğu bir adam ve onun yüzüne çarpan nefesi yüzünden hipnotize olmuştu. Kendisini kekeme olmuş bir çocuk gibi hissediyordu. Şu eve geldiği günden beri başına gelen olaylar zincirinin onda birini bile yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca yaşamamıştı. Çetrefilli hayatında bir de bu tarz olaylarla boğuşsaydı, büyük ihtimalle giderken sağda gelirken solda kalan Bakırköy'e kapatılırdı.

"Utandım!" diye mırıldandığında içindeki gerçek Bihter dışarıya çıkmak için tırnaklarını göstermeye başlamıştı. Savaş kafası karışmış bir şekilde geri çekildi. Bihter'in ise o andan sonra susmaya niyeti yoktu.

"Utandım! Hayvan gibi üzerime abandınız! Sizi itemedim de! Sonra da sabah söylemeye utandım!"

"Bihter! Beni bacaklarının arasına çektiğini çok net hatırlıyorum!"

"Sizin altınızdaydım!"

"Siz biz muhabbeti ile sıyrılabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sıyrılması gereken kişi ben miyim?"

"Kim peki?"

Bihter kolunda yatan Buse'ye o sinirle sıkıca sarılmıştı. Bir yandan da kızın saçlarını okşuyordu. Karşısında dikilip bir elini beline koyarak kendisine laf yetiştiren Savaş ile kırk yıllık karı kocalar gibi kavga ettiğini fark etse yine Seval'ı bela saydıracaktı. Neyse ki son günlerde kendisini kabullenmiş Buse hayatını kurtaran bir hamle yapıp tam o anda uyanmıştı.

"Baba?"

İkisi de aynı anda Buse'ye döndünce havada asılı kalan sorular ve heyecanla atan kalpler baş başa kaldı.

"Kızım..."

"Benimle uyusana bu gece."

"Tabii ki bebeğim..." diyerek yatağın boş kalan tarafına uzanan Savaş, Buse'yi kollarına aldı. O esnada hızla ayaklanan Bihter de kaçarcasına odayı terk etti. Çıkmadan önce 'iyi geceler' demeyi unutmamıştı. Savaş kızın arkasından kapattığı kapıya Bihter'miş gibi bakarken Buse tekrardan uykuya daldı. Genç adam ise gün ağarana kadar geçen gece yaşadığı yakınlaşmanın etkisiyle uyarılıp duran bedeni yüzünden gözünü bile kırpamadı.

Bihter'in de Savaş'tan farkı yoktu. Pazar sabahı erken saatte kalkıp hazırlandı. Önceki günden kalma gözaltı morlukları daha da belirginleşmişti. Beyaz teninde çember şeklini alan uykusuz gecelerin izlerine aynada şöyle bir bakıp yüzünü yıkadı. Uzun, sarı saçlarını sıkıca örüp toparladı. Banyodan çıkıp tekrar odasına gitti. Tüm hareketleri evde olağanüstü hal ilan edilmiş gibi sessizdi. Çiftlik evi İstanbul'un en güzel ve en serin yerinde olabilirdi, ama İstanbul esasında cayır cayır yanıyordu. Bu yüzden kapri kotlarından birini giyip üzerine ince askılı beyaz bir tişört geçirdi. Üzerine de ince, kırmızı ekose desenli gömleğini giydi. Böylece çıplak kalan omuzları onu rahatsız etmeyecekti. Cep telefonunu, cüzdanını ve birkaç özel eşyasını küçük kol çantasına koyduktan sonra yine hızlı ve sessiz hareketlerle aşağıya indi.

Sabahın yedisi olmasına rağmen erken saatlerde uyanıp kahvaltı hazırlamaya başlamış olan Zekiye teyze ile merdivenlerin sonunda karşılaşınca az daha tuttuğu nefes ağzından kocaman bir çığlık olarak fırlayacaktı.

"Hı!" Sesi ile sendeleyip son basamağı da indiğinde "Korakuttunuz beni." diye fısıldadı.

"Neden fısıldıyorsun?" diye soran Zekiye teyze de fısıltıyla konuştuğunun farkında olmadan kızın yüzüne bakıyordu.

"Herkes uyuyor sandığım için sessiz olmaya çalışıyordum!"

"Bana daha çok evden kaçan kız çocuklarını hatırlattın!" diye fısıldayan Zekiye teyze dostane bir şekilde güldü. Bihter de rahatlayarak "Daha önce evden kaçmış bir kız çocuğu gibi konuştunuz." dedi. Hâlâ fısıltı ile konuşuyorlardı.

Zekiye teyze hüznülenen gözlerini kısarak kıkırdadı. "Haşere bir çocuktum, bu arada lütfen Zekiye teyze diye hitap edersen sevinirim. Kendimi bankada gibi hissediyorum sen böyle konuşunca."

"Pekâlâ, ben kaçıyorum o zaman Zekiye teyze!" diyen Bihter'i kolundan tuttu yaşlı kadın.

"Sen yine uyuyamadın mı?"

Bihter dişlerini sıkarak '*uyumak ne mümkün evde ateş elementi varken*' diye içinden geçirip cevap verdi. "Yine uyku tutmadı!"

"Senin eşyalarını Savaş'ın yan odasına taşımamı ister misin? Bu kadar sıcak oluyorsa ne diye o odada kalasın?"

Bihter telaşla karşı çıktı. "Yok, yok, yok! Odamdan çok memnunum ben, hiç zahmet etme Zekiye teyze!"

Zekiye teyze kuşkuyla genç kıza bakıp başını salladı. "Peki, öyleyse... Yarın görüşürüz, iyi eğlenceler!"

Bihter de fısıltıyla karşılık verdi. "Görüşürüz!" Kapıdan çıktığında ise yine aynı fısıltı tonuyla "Ne eğlence ama!" dedi.

Bihter, Arnavutköy'deki villanın önüne geldiğinde birkaç dakika öylece durup bekledi, arabasını park edip indiğinde sıcak hava yüzüne çarptı. Bahçe kapısından girerken elleri titremeye başlamıştı bile. Bu kapıdan her girdiğinde çocukluğu aklına geliyordu. Villanın girişine doğru giden patika yolu yavaş adımlarla bitirdi. Etrafta çınlayan o sesleri hâlâ duyuyordu. Sanki görünmeyen gözler bedenini delik deşik ediyordu. Dik duruşunu bozmadan kapıyı çaldı. Etrafta kamufle edilmiş kim bilir kaç tane koruma vardı. Bu evden ayrıldığından beri evin asayışı ile hiçbir ilgisi kalmamıştı. Kapıyı açan genç bir hizmetçi Bihter'i büyük salona aldı. Kapıdan girildiğinde karşılarına çıkan koridorun sonundaki büyük salon boştu, etrafta kimsecikler yoktu. Elindeki arabanın anahtarını ortadaki masaya bırakıp üçlü koltuğa oturdu. Böylece tekli koltuğa oturup kendisini ufak görmesini engelleyecek ve egemen olduğu evde rahat davranıldığı için onu sinir edecekti. Sol bacağını öteki bacağının üzerine atıp etrafı izledi. Her şey ne yazık ki aynıydı! Keşke bir şeylerin yerini değiştiriyor olsalardı.

"Mesajımı almışsın." diyen sesi duyduğunda boydan boya cam olan ve havuzun olduğu bahçeye açılan kapıdan dışarıya bakıyordu. Söğüt ağacı az ötedeki havuzu kapatacak kadar büyümüşü. Nazlı nazlı dallarını yere eğmişti. Sağ elini oturduğu koltuğun arkasına yaslayarak geriye döndü.

"Mesajlarını başkaları yoluyla iletecek kadar düştüğünden haberim yoktu."

Feridun Bey her zaman etkileyici olduğunu düşündüğü bakışlarıyla kızı süzdü. Elleri yine pantolonun cebindeydi. Dünyanın hâkimi benim diyen tüm erkeklerin favori hareketi bu olsa gerekti.

"Kendine bu kadar güvendiğinden haberim yoktu." diye karşılık veren Feridun Bey, her zamanki gibi belden aşağıya vuruyordu. Fakat Bihter de dersini ondan almıştı.

"Yüzümü bu kadar özlediğinden haberim yoktu."

"İşinden aptalca uzaklaştırıldığından haberim yoktu".

Bihter dişlerini sıktı. "Bana mahkûm olduğundan haberim yoktu." diye karşı atakta bulundu. Feridun Bey uzun bacaklarıyla dört adımda genç kızın yanına ulaştı. Bihter oturduğu koltuğa ve oturuş stiline bakıp kaşlarını çattı. Kendisi rahat bir hareketle tekli koltuğun kolçağına yaslandı. Böylece kıza tepeden bakmış oluyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bihter'e yüksekten bakma ihtimallerinin hepsini anda değerlendiriyordu. Bihter de bunun farkındaydı. Koltuğun arkasına yasladığı eli yumruk oldu. Feridun Bey bu ayrıntıyı da kaçırmadı. Alaycı bakışları kızın elini bulduğunda beyazlamış kaşları keyifle havaya kalktı.

Feridun Bey her zaman yandan ayırdığı saçlarının önüne düşen kısımlarını arkaya doğru yatırdı. Hafif çekik gözlerinin içindeki griler keyifle parlıyordu.

"Bütün kozların benim elimde olduğunu bildiğin halde nasıl bu kadar cüretkâr davranabiliyorsun?"

"Elinde olan sadece mesleğimi kaybetmemi sağlar Feridun Bey."

Feridun Bey kaşlarını merakla çattı. "Ve senin umurun değil, öyle mi?"

Bihter keyifle oturduğu yerde pozisyonunu değiştirdi. Son günlerde yaşadıkları onu değiştirmiş olamazdı. Sadık hayata bakışını geliştirmiş olabilirdi. Küçük bir çocuğun sorumluluğu kadar hafif bir iş onu bu kadar rahatlatmış olamazdı. Bunu o anda kabul etmemek kolaydı.

"Yine başını nasıl bir belaya sokmak üzeresin Feridun Bey? Benimle uğraşmaktan başka işlerin olduğunu biliyorum."

Feridun Bey kızın tavırları karşısında gerçekten geriledi. İnce dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı.

"Yine ne işler çeviriyorsun Bihter?"

"Lakaplarıma ne oldu? Lütfen şu gereksiz kibarlığı kaldıralım aradan!"

Ayaklanıp kızın karşısına dikilen Feridun Bey, Bihter'in bir şey içtiğinden şüphelendi.

"Kafayı bulup mu geldin?"

"Senden âlâ uyuşturucu mu var amca?"

"Ne bu halin? İşinden geri çekilmişsin, suç falan üstlenmeler?"

"İçeriden de istihbaratın olduğunu bilmiyordum!"

Bihter yüzünde kocaman bir gülümseme ile adama baktı. "Beni hafife mi alıyorsun Bihter?"

"Sen hafife alınmayacak kadar harikulade bir adamsın amca, sana bu haksızlığı asla yapmam."

"Bihter!" diye bağırان adam üzerine eğilince Bihter kıkırdadı.

"Ne oldu? Sinirlendin mi?"

"Gümrükten malları çekemiyoruz. El koydular."

"Elimden bir şey gelir mi sence amca? Ver parayı al malları. Bir daha bulaşır mıyım sanıyorsun?" diyerek gülümsedi. Yüzündeki masumane gülümsemeye rağmen gözlerindeki pırıltılar yüzünden Feridun Bey çileden çıkmıştı.

"Eve gitmiyorsun, nerede kalıyorsun?" diye sordu. Taktik değiştirmek her zaman işe yarardı.

"Seni ilgilendirmez." diyen Bihter konunun kapanmasını istiyordu ama Feridun Bey yeğenini çok iyi tanıyordu.

"Ne işler çeviriyorsun Bihter?"

İşte bu soruyla üzerindeki bütün rahatlık uçup gitti Bihter'de. "Sana yardım edemem çünkü öğrendiğin gibi görevden bir süreliğine uzaklaştırıldım. Ne halt yiyeceğin de inan umurumda değil!"

Feridun Bey kızın burnunun dibine girdi. "Bihter! Seni mahvederim!"

Bihter de adamın gözlerine dikti bakışlarını. "Ne duruyorsun?"

Feridun Bey cevap vermedi. Bihter üzerindeki gerginlikle adamın gözlerine bakmaya devam etti. Hayatını zindana çeviren adamın kendisi ile aynı renk olan gözlerine bakarak bağırdı.

"Ne duruyorsun Feridun Kanmaz? Neyi bekliyorsun?"

Bihter bir adım geri çekilip adamın bütün yüzünü görüş açısına soktu.

"Senden korkmuyorum Feridun Kanmaz! Boş tehditlerinden korkmuyorum artık!"

"Ne oldu sana Bihter? Kime güveniyorsun? Nedir seni bu kadar korkusuzlaştıran?"

"Senin bir boka yaramayan varlığın beni korkutmak şöyle dursun sindiremez bile Feridun! Kendine ne çok güveniyorsun böyle?"

Feridun Bey sertçe içine çektiği nefes ile birlikte sağ elini havaya kaldırdı. Fakat kıza vurmadı. Yüzündeki korkunç ifade ile kıza bakarken öylece durdu.

"Vursana!" diye bağırان Bihter adama yine yaklaştı.

"Niye vuramıyorsun Feridun? Sen demez miydin düşene bir de biz vuralım diye!"

"Bihter, defol git."

Feridun Bey elini indirip kıza dik bakışlarıyla bakmaya devam etti.

"Yıkıl karşımdan."

Bihter masadaki anahtarı alıp koridorun başına gitti. "Sen de siktirip gitsen ne güzel olur be Feridun!" diye mırıldandı durduğu yerden. Feridun Bey arkasını dönüp kıza baktı. Hızlı adımlarla Bihter'e yaklaşarak kızın çenesini avuçlarının içine aldı.

"Bu sınırsız halin de yeterince eğlenceli fakat sabrımı zorluyor. Sana haddini bildirmemi istemiyorsan defol git yoksa kendini yine o karanlık zindanda bulacaksın."

Bihter adama gülen gözlerle bakıp çenesini kurtardı. "Bana yeni şeylerle gel Feridun." derken tükürürcesine söylemişti adamın adını.

Feridun Bey kızdan yalnızca 20 santim uzundu. Başını kızın başının hizasına kadar eğip öldürücü vuruşunu yaptı.

"Evimi terk et orospu."

"Zevkle..." derken boğazı acımişti fakat fısıltısı titremeden adamın yüzüne çarptı. Bahçeye çıktığında havuz başından gelen yolda dedesini ve hemşiresini gördü. Adamın kendisine yaklaştırılmasını izledi. Yüzündeki ifadeden her şeyi anladığı belli oluyordu.

"Seni böyle bir durumda bırakmak istemezdim."

"Neden avukatlarınla konuşup üzerime yığdığın miras zimbirtısından kurtarmıyorsun beni? Tek bir kuruşunu bile istemediğim şey yüzünden onun öfkesinin hedefi oldum ve peşimi bırakmıyor!"

Yaşlı adam kaşlarını çatarak kıza baktı. Yıllar önce felç geçirdiği için boynundan aşağısını kullanamıyordu. Bu yüzden kendisini anca bakışları ve mimikleri ile ifade edebiliyordu.

"O para senin."

Bihter tüm sesini kullanarak bağırdı. Etrafta kamufle olan birkaç koruma öne çıkmıştı.

"İstemiyorum! Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum! Anlamıyor musun? Allah belanı versin! İstemiyorum!"

"Buna sen karar veremezsin!" diyen dedesine tiksindircesine baktı Bihter.

"Annemle evlendiğinde babamı evlatlıktan reddeden bir adam mı diyor bunu? Neden ben karar veremiyormuşum?"

Kemal Bey "Çok sinirlisin belli ki. Böyle bir durumda konuşmamız çok anlamsız olacaktır." diyerek hemşiresine baş işareti ile gitmek istediğini belirtti.

Adamın tekerlekli sandalyesinin önünü kesip yaşlı adama az önce amcasının üzerine eğildiği gibi eğilip fısıldadı.

"O zaman bir an önce geberip gitsen de mirasını çatır çutur yesem. Neden kendini merdivenlerden aşağıya bırakmıyorsun?"

Hemşire gerginliğin daha fazla uzamasına müsaade etmeyerek adamı eve soktu. Elindeki anahtarı sıkıp villayı terk eden Bihter hırsıyla arabasına bindi. Arabayı Sedef'le kaldığı eve sürerken aklına dönen planları birbirine bağlıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye soran Sedef başını eline yaslamıştı. Bacaklarını altına alarak oturduğu koltukta Bihter'i izliyordu. Kız önüne düşen örgüsünün ucuyla oynuyordu. Gri ve delici bakışları duvardaki bir noktaya kilitlenmişti.

"Aklımda bir şeyler var ama kesin değil. Kancalı'nın beni görevden uzaklaştırması iyi oldu ama. Şu anda Kancalı'ya şükrettiğime inanamıyorum."

"İçimden bir ses Kancalı'ya Savaş yüzünden şükrettiğini söylüyor."

Bihter duvardaki noktayı siktir edip kıza döndü. Sinirli bakışlarının yeni hedefi olan Sedef rahatsızca yerinde kıpırdandı. "Tamam be! Bakma öyle! Demedim varsay!"

"Hayır, herkesi geçtim Savaş da bana taktı. O geceyi hatırlamış, dün gece bana hesap sordu!"

"Ne diyorsun?" diye bağırarak öne eğilen Sedef'in detayları beklediğini gösteren en meşhur hareketiydi bu.

"Anlatılacak bir şey yok. Bana neden yalan söyledin deyip durdu sonra Buse uyanınca konuşmamız yarım kaldı ve umarım hep yarım kalır!"

Tekrardan duvardaki noktaya kilitlenmeden önce "Senin restorandaki dallama ne oldu?" diye sordu.

"Arayıp duruyor..."

"Ver numarasını hemen halledeyim, ona göre rahat rahat konuş adamla."

"İstemiyorum."

"E telefonlarını da açmıyormuşsun, ne bok yiyorsun o zaman?"

"Uf Bihter! Karışma..."

"İyi! Böyle sap gibi kalalım o zaman."

"Ben halimden memnunum."

Bihter alayla "Ona ne şüphe!" diyerek gülümsedi.

"Sen kendine bak kızım!"

"Bakamam."

Bihter başını koltuğun arkasına yasladı. "Bakamam..." dedi tekrardan.

Ertesi gün geç de olsa uyanabilmeyi başaran Bihter, en azından günlerdir çektiği uykusuzluğunu biraz olsun bastırabilmiş olduğundan memnundu. Pazartesi sabahı erkenden İstanbul'un öteki ucunda olması gerektiğini hatırladığı anda yataktan hızla fırlayarak üzerini giyindi. Duş almayı akşama erteleyip evden çıkmadan önce arabasının anahtarını bir not eşliğinde Sedef'e bıraktı.

'Bir sürelğine tepe tepe kullan fakat yavrurun başına bir şey gelirse o estetikli burnunu sökerim! İnan bana elim senin seksi doktorunki gibi hafif değildir!'

Binadan çıkmadan önce saçlarını toparlayıp kasketinin altına soktu. Eğer Feridun piçi peşine birini takacak olursa hiç yoktan Buse'yi tehlikeye atmak istemiyordu. "Ulan kızım, ulan Bihter..." diyerek yürümeye başladı. Caddeden bir minibüse binip metrobüse attı kendini. Beykoz'a gidene kadar inip bindiği araçların sayısını unutmuştu fakat çiftliğin yolunu yürüyerek kat ederken nefes almayı unutmamıştı. Kapıda onu İlyas karşıladı.

"Bihter! Bu ne hal?"

Üzerindeki her şey sıırıslıklam olmuştu. İstanbul cehennem sıcaklarını yaşıyordu.

"Ölüyorum İlyas!"

"Fark ettim ve anladığım kadarıyla ağlayanın da yok!"

"Yok..." diye fısıldayıp adama el sallayarak eve doğru yürüdü. Her an düşüp bayılabilirdi. Yolda üç şişe su bitirmişti ama boğazı aylardır susuz kalmış gibi kurumuştu. Kapıyı çalmasıyla açılması bir oldu, nefes nefese yaslandığı kapının kenarından doğrulup açan kişiye baktı. Savaş ile karşılaşmayı beklemediği için şaşırıldı. Saat on civarında olmalıydı, adamın her zamanki gibi erkenden çıkmış olduğunu düşünmüştü.

"Hiç gelmeseydiniz Bihter Hanım."

İçinden 'Aha, Bihter Hanım olmuşuz. Bir şeyler oluyor...' diye geçirdikten sonra adama cevap verdi.

"Üzgünüm geciktim, kusura bakmayın."

Eve girmesi için kapının önünden çekilen Savaş kızın üstüne başına bakıp konuşmaya devam etti.

"Sabah erkenden burada olmanız gerektiğini söylemişim."

"Arabam bozulduğu için geç kaldım." diyen Bihter, koltukta kıpkırmızı bir suratla oturan Buse'ye ve endişeli bakışlarla kendisine bakan Zekiye teyzeyi şöyle bir süzüp adama döndü.

"Bir daha olmazsa sevinirim."

"Keyfimden geç kalmışım gibi muamele etmezseniz ben de sevinirim."

Savaş bir elini beline koyup kızı izledi.

"İçimden bir ses ikimiz de sevinmeyelim diye bu durum tekrarlanacak diyor."

"İç sesinizi bilemem ama ben bir daha pazar gecesi geç vakitte yatmayacağım."

"Özel hayatınızla işinizi ayırabileceğinizi düşünüyorum."

"Hiç kuşkunuz olmasın!" diye sesini yükseltti Bihter.

"Olmaz!" diyerek kapıyı çarpıp çıkan adamın arkasından öylece baktı. Kendini bir koltuğa atıp tedirgince kendisine bakan ikiliye dikti gözlerini.

"Ne yaptınız bu adama?"

Zekiye Teyze "Hepsi Buse'nin suçu!" diyerek kalkıp gitti.

"Ne yaptın bakalım?" diyerek kıza göz kırpan Bihter, Buse'nin hemen çözülmesine şaşırdı ama belli etmedi.

"Ben bir şey yapmadım Bihter! Gerçekten bak! Düünden beri sinirli zaten! Sen sabah erkenden sıvışınca da sinirlenmişti!"

Tek kaşını kaldırarak "Sıvışmak mı?" diye sordu.

Buse masumca "Babam öyle söyledi." diye cevap verdi.

Kaşlarını çatan Bihter kızın devam etmesi için sustu. "Bugün de Zekiye teyze ile alışverişe gitmek istediğimi söyledim. Sonra böyle oldu!" diyerek ellerini iki yana açan Buse, elinden geldiğince suçsuz olduğunu söylüyordu ki haklıydı da. Küçük kızın tek istediği dışarı çıkabilmektir. Buse yanına gelip Zekiye teyze duymasın diye fısıltıyla, "Sen babamla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Bu durumdan sonra mı?" diye soran Bihter kaşlarını itiraz edercesine kaldırmıştı.

"Peki." diyerek omuzlarını düşüren kıza bakan Bihter, "Baban düünden beri sinirli mi?" diye sordu.

İçine kurt düşmüştü bir kere, eğer adam yarım kalan konuşma yüzünden bu kadar sinirliyse ne yazık ki o konuşmanın devamı gelecek demektir. Fakat Bihter ortada konuşulacak bir şey görmüyordu. Ne diyebilirdi ki? *'Sen beni öptün ben de seni. Sen beni elledin ben de azıcık yokladım. Sonrası malum, iki çaktım sen bayıldın. Ha, bir de ben polisim! Senin mafyalığın bana sökmez!'*

"Evet, Zekiye teyzeye de çok kızdı."

"Benim hakkımda bir şey dedi mi?"

"Yok, ama Zekiye teyze, kızın belki erkek arkadaşı vardır dediğinde *'yok efendim daha neler'* dedi."

"Buse!"

"Efendim?"

Bihter kendisine dönen ela gözlere bakıp "Suç ortağı olmaya var mısın?" diye sordu. Küçük kız heyecanla bütün vücudunu kendisine döndürünce "Bir planım var, bugün evden azıcık uzaklaşıp gezintiye çıkacağız!" dedi.

"Ben varım!"

Bihter kanında çağılayan isyan arzusuyla "Tamam, o halde!" diyerek cep telefonunu çıkarıp Başat'ı aradı.

"Başat, sana vereceğim telefon numarasının izini sürebilir misin? Hatta kalacağım, hemen haber vermen lazım bana."

"Söylemen yeter!"

"Sağ olasin..." diyerek Savaş'ın telefon numarasını veren Bihter, birkaç dakika karşı taraftan gelen klavye seslerini dinledi.

"İyi de bu Savaş'ın telefonu..." diyen Başat'ın sesi ile dut yemiş bülbül gibi kalakaldı.

Kendisini toparlayamadan adam "Senin yerine Savaş geldi, sen dönene kadar bizimle takılacak ama kalıcı da olabilir. Ne yapacaksın onun sinyalin?" diye durumu anlatınca beyrinde şimşekler çaktı. Tek söyleyebildiği "Oraya geliyorum. Ben gelene kadar kimseye bir şey söyleme!" oldu.

*Kalp ağır bir yükür.
Yürüyen Şato*

Bölüm 12

“Abi ne demek öpmüşüm ya?” diyen Atakan kafası ka-rışmış bir şekilde kollarını masaya yasladı. Koyu kahverengi saçları ellerinin eseri sayesinde darmadağınktı.

“Öpmüşüm işte oğlum, tüm hatırladıklarım gerçekmiş. Rüya falan değilmiş!”

“Ne kadar ileri gitmişsin peki, onu da hatırlayabildin mi?” diye soran Atakan pis pis sırıtiyordu. “Nirvana’ya ulaşmış mısın?” Savaş ciddi bir şekilde adama bakınca Atakan da oturduğu yerde doğruldu. Mesajı almıştı.

“Tamam be!”

“Sen anlamıyorsun galiba beni Atakan. Kanca diyorum kanca, göte giren şemsiye misali olacağım!”

“Abi, ne diye bu kadar korkuyorsun ya? Ertesi gün sen-den utandığı için olayı örtbas eden kız neden çıkıp olanları Seval’e anlatsın? Ayrıca Seval’in işi gücü bitti sizin seks haya-tınızı mı didikleyecek?”

“Of! Ne bileyim abi ya! Ne için geri döndüm, ne ile uğra-şıyorum?”

“Nedir bu kızın adı abi? Cidden merakımdan soruyorum, nüfus meselesi değil.”

Savaş kara gözlerini Atakan'ın kahverengi gözlerine dikti. Uzun siyah kirpiklerinin çevrelediği koyu renk gözler tuhaf bir parıltıyla ışıldadı.

Bihter, Zekiye teyze alışveriş için Nazım ile birlikte evden çıkınca bir müddet İlyas'ı gözetledi. Sonra genç adamı bozulan musluk bahanesi ile eve çağırdı. Salonda numaradan televizyon izleyen Buse heyecanla bekliyordu. Bihter, İlyas'ı banyoya soktukten sonra sessizce aşağıya indi. Kapıyı sessizce kapatıp evi terk eden bitirim ikili nöbetçi kulübesinden yedek arabanın anahtarlarını aldılar. Araba E5'e çıkana kadar hız kesmeden yoluna devam etti.

"Nereye gidiyoruz şimdi?" diye soran Buse arka koltukta oturuyordu. Bihter, emniyet kemerini güzelce takmıştı kızın üzerine. Bihter farkında değildi ama Buse bütün hücrelerine nüfuz etmişti. Nerede ve nasıl olmuştu sorularının hiçbir önemi yoktu. Geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlanıyordu bu küçük kıza. Onun her türlü güvenliğini düşünecek kadar...

"Merkeze gidiyoruz." diyen Bihter dikiz aynasından arkasını kontrol etti. Gözü arada bir heyecanla arabanın camından bakan Buse'ye kayıyordu.

"Merkez nerede?"

"Gayrettepe."

Bihter 'cinayet masası' ayrıntısını kendisine sakladı. Küçük çocuğa bu kadarı bile fazlaydı. Başat numaranın Savaş'a ait olduğunu söylediğinde Kancalı'nın verdiği işi yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünmüştü fakat asıl oyun bambaşkaydı. Bihter ise oyuncak olmadığından fazlasıyla emin olduğu için başta Kancalı olmak üzere herkese gününü gösterecekti.

“Babam kızarmı?” diye soran Buse artık camdan dışarı değil, aynadan Bihter’in gözlerine bakıyordu.

Bihter her ayrıntıyı düşünmüştü ama Savaş’ı unutmuştu. İç sesi geri dönmesini öğütlerken mantığı gidip her şeyi öğrenmesi gerektiğini söylüyordu ve Bihter hayatında ilk defa mantığının sesini dinleyerek kararından dönmedi ve arabayı şubenin önüne park etti.

Yine Buse’nin elini tutarak şubeye girdiği anda kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Kendisini neyin beklediğinden haberi yoktu ve bu durum işin içinde Savaş’ın olması sebebiyle kalp atışlarına yansiyordu.

“Bihter!” diye fısıldayan Savaş’ı duymadığı için “Ne, duymadım?” diye adamın tekrar etmesini istedi Atakan.

Asansörden inince kendi bürosuna kadar elinde Buse’nin eli ile ilerleyen Bihter, ona selam verenlere başını sallayarak karşılık verdi. Arkasından fısıltılar yükselmeye başlamıştı.

“Dansöz gelmiş...”

“Kancalı şokundan sonra bir daha gelmez diye düşünmüştüm...”

“Bu çocuk kim peki?”

“Bihter!” diyerek tekrar eden Savaş kaşlarını çatı.

“Bihter mi?” diyen Atakan da kaşlarını çatmıştı.

“Evet, ne olmuş?”

"Bir şey olduğu yok abi bizim Dansöz'ün de adı Bihter ti yüzden şaşırdım."

"Dansöz mü?" diye tekrar eden Savaş'ın gözleri odağını kaybetti. Zekiye teyzenin geldiği gün Bihter'in bir polis gibi davrandığını ve bunu filmlerde gördüğünden hep öyle davranmak istediğini kendisine söyleyen İlyas'ın sesi kulaklarında yankılandı.

"Dansöz mü dedi biri?" diyerek yanlarına oturan Şebnem'e baktı bu sefer Savaş. Şebnem'in sarı yelloz dediğini hatırladı. Ardından Kancalı'nın gelmek bilmeyen bir kızı vardı yolladığı.

"Ne olmuş Dansöz'e? İşten kaytarması dışında bir şeyler yaptığını duyan oldu mu?" diyerek elinde kahvesi ile başlarına gelen Seval'e baktı Savaş.

"Senin yolladığın kızın adı neydi amirim?"

Bihter sonunda bürosuna ulaştığında herkesi bir masanın etrafında toplanmış buldu. Başat'la karşılaşınca adamın bakışlarındaki korkuyu gözleriyle gördü. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar zekiydi, bütün gün bilgisayarla uğraşmaktan gözleri kızarmış olmasına rağmen gözlem yeteneğini kaybetmemişti belli ki.

"Bihter'di, neden sordun?"

"Bihter mi?" diye haykıran Savaş ayağa fırlamıştı.

"Bihter ya!" diyerek arkalarından yaklaşan genç kız Buse'nin elini daha sıkı tuttu. Sanki ondan güç alıyormuş gibi sarılmıştı küçük kızın eline.

"Bihter!" diyen Atakan bir kıza bir de Buse'ye baktı. Arkasından Semih de "Bihter!" deyince her şey birbirine girmeye başlamıştı. Şebnem aradan "Bu çocuk kimin?" diye sordu.

Savaş ve Bihter aynı anda "Benim!" deyince kafalar iyice karıştı. Buse kıkırdarak etrafı izlerken sık sık buraya gelse ne güzel olur diye düşündü.

"Neredesin sen?" diye bağırarak Seval'e elindeki çocuğun avucunu kaldırıp "Nerede olacağım? Çocuğumun başında-yım!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Senin çocuğun mu vardı?" diyen Semih'e ters ters baktı Savaş.

"Anne neler oluyor?" diye soran Buse de Bihter'e dönünce Bihter, küçük kıza sanki gök taşı parçaladığını söylemiş gibi baktı. Oysa Buse'nin tek amacı ortalığı daha beter karıştırmaktı. Masumane bir plandı.

"Anne mi?" İşte bu soru hep bir ağızdan fırlayıvermişti.

"Bir şey olduğu yok anneciğim, gördüğün gibi hepimiz travma atlatıyoruz!" diye karşılık veren Bihter, Buse'nin tav-nını yadırgamadı bile.

"Yeter!" diyerek araya giren Seval Atakan, Semih ve Şebnem'e bakıp, "Yeni gelen anonsla siz ilgileniyorsunuz. Bihter, Savaş ve Buse, siz de benim odama. Hemen!" diyerek seri adımlarla odasına gidip kapıyı ardına kadar açtı. Arkasına dönünce herkesi bıraktığı yerde gördüğünde avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ne duruyorsunuz oğlum? Neyi bekliyorsunuz? Davetiye mi yollayalım?"

Herkes aynı anda harekete geçti ve birden etraf boşaldı. Fakat herkes hareket esnasındayken aynı şeyi fısıldıyordu.

"Abi en heyecanlı yerinde ya!" diye mızmozlandı Atakan.

"Ama olmaz ki..." dedi Şebnem de.

Sonrasında okul kütüphanesi kadar sessizleşen büroda sadece telsiz sesleri ve kâğıt hışırtıları duyulur oldu.

Bihter, Savaş ve Buse Kancalı'nın odasına girince Bihter ilk kez kızın elini bırakıp Buse'yi deri koltuklardan birine oturttu. Karşısına da kendisi oturduktan sonra Savaş'ın kenardaki bir sandalyeye yerleşmesini izledi. Kancalı masanın öteki tarafına geçip kendi koltuğuna oturunca "Anlatın bakalım." dedi.

Bihter sinirle tek kaşını kaldırdı. "Ne anlatalım? Bizi görev görev diye Allah'ın unuttuğu bir semte yolla, oraya ne için gittiğimi söyleme sonra da geç karşıma neredesin sen diye sor!"

Kancalı oturduğu yerde dirseklerine yaslanıp Bihter'e doğru eğildi. "Sen benden hesap mı soruyorsun?" diye fısıldadığında Bihter yutkunmak zorunda kaldı. Yolda gelirken Kancalı'ya gününü göstereceğini mi düşünmüştü? Delirmiş olmalıydı!

Buse'nin bile gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bihter'i ilk kez böyle görüyordu.

"Hayır, sorunuzun cevabını veriyorum!" diye karşılık verdiğinde sesini kontrol edebilmişti.

"Hani gelmemiştin kız?" diye soran Seval bu sefer Savaş'a dönmüştü.

"Ne bileyim ben yanlış göreve alındığımı, o gün bir kız bir de bakıcı yollayacağını söyledin. Çocuklar da Bihter'i bakıcı sanmış!"

"Ben bakıcı değil miyim yani?" diye soran Bihter daha neler duyacağını merak etmek istemiyordu.

Seval ters ters kıza bakıp "Sen ne sandın Bihter? Seni iş için yolladım oraya bakıcı ol diye değil." cevabını verdi.

"Beni mafyanın kucağına attığını sandım, ne sanacağım başka? Korunaklı bir ev, korumalar, tek bir hizmetli, ıssız bir çiftlik!"

O arada herkesi pür dikkat dinleyen Buse babasının Bihter'e kilitlenmiş yüzüne bakarak, "Baba, mafya ne demek?"

diye sordu. Hepsi aynı anda küçük kıza dönünce Buse utanarak kızardı. Savaş, Buse'yi elinden tutup odadan çıkardı. "Ben sana sonra açıklayacağım keleşim, tamam mı?"

"Sonra Bihter'le alışverişe çıkmama da izin verir misin?" diyerek fırsattan istifade etmeye çalışan küçük kızının ne dediğine dikkat etmeden "Olur, tabii!" karşılığını verdi ve Başat'a seslendi Savaş.

"Başat!"

"Buyur abi."

"Buse, sana emanet! Kılına zarar gelirse alırım aklını!"

Tekrardan içeriye dönen Savaş kaşlarını daha da derin çatarak Bihter'e "Mafya mı?" diye sordu. "Bunu neye dayanarak düşündün acaba?"

Omuzlarını silkip arkasına yaslanan Bihter, tokasından fırlayan saçları kulağının arkasına tikiştirip "Beykoz'un dibinde bir çiftlik evi, iki koruma, bir hizmetli, arkadaş olmanın bir çocuk ve evden erken çıkıp eve geç gelen ketum bir ev sahibi." diye saydı. Sonrasında gözlerini adamın o delip geçen koyu renk gözlerine dikti.

"Yeterli mi?"

"Her şeyimi takip mi ediyorsun Bihter?"

"Görevimin ne olduğunu anlayana kadar herkesi takip ediyordum."

"En azından dikkatini kaybetmemişsin." diyerek araya giren Kancalı orada olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

"Bihter, seni Savaş'ın yanına yakın zamanda incelemeye başlayacağınız dosya için yolladım. Tehlikeli ve problemlili bir dosya. Öyle herkesin kıvrılabileceği bir iş değil, ayrıca da herkesin girmek isteyeceği bir dosya değil."

"Benim girmek istediğimi nereden çıkardınız?"

"Ölümü gel pisi pisi diye çağırdığın için olmasın sakın?"

Kollarını göğsünde kavuşturan Bihter "Ne olacak yani şimdi?" diye sordu. Savaş da Buse'nin az önce oturduğu kol-

tuğa oturup Bihter'in tam karşısındaki yerini aldı. Kızı baştan aşağıya incelerken tek düşündüğü aptallığı oldu. Bir ton ayırtı yakalamıştı. Bir sürü şey duymuştu ama hiç ihtimal vermemişti. Kızın kendisini mafya sanması da ayrı bir ironiydi. Peki, şimdi ne olacaktı? Kıza duyduğu apaçık ilgiye rağmen onunla çalışmayı kabul edecek miydi? Kancalı kesinlikle kafayı yemişti! Eğer Bihter'le aynı ortamda olursa hayatta kendini tutamazdı!

"Birlikte çalışacaksınız."

"Zorunda mıyım?" diye soran Bihter belki bir ihtimal şansım vardır diye düşünüyordu. Sadece bakıcıyken bile işler yeterince zordu. Bir de birlikte çalışırlarsa Sedef'in dediği gibi dosya incelemekten öteye gidemezlerdi. Ya da dosyaları birbirlerinin üzerinde incelemekten ötesine gidemezlerdi.

Kancalı kaşlarını çatarak kıza baktı. "Düşündüğümüz bir şeyler var herhalde. Bir şey bilmesem seni bu göreve yollamazdım. Yine maaş kesintisi ve hafif bir uzaklaştırmayla atlatırdın."

"Şu 'bir bildiğimiz var herhalde' tamlamasından nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum. Bir bildiğin varsa neden paylaşmıyorsun amirim? Söyle de içinde kalmasın!" diyerek ayağa kalkan Bihter, Kancalı'nın kapattığı jaluzileri açarak Buse'yi aradı gözleriyle.

Savaş oturduğu koltukta ne yapacağını düşünüyordu. Kesinlikle Bihter'in yardımını kabul edemezdi. Onunla çalışması söz konusu bile olamazdı. Çiftlik evini de cenabet etmek istemiyordu. Zaten Atakan yüzünden yeterince dinden imandan çıkıyorlardı!

"Dosyanın içeriği tehlikeli. Bütün dokümanları özel bir kutuda güvendiğim biri ile eve yolladım. Bihter, eğer çalışmak istemiyorsan seni zorlayacak değilim. Fakat kararını hemen bildirmen gerek. Savaş'ın süresi çok uzun değil, birinin yardımını ile hemen bitirmeli bu işi."

Bihter, Başat'ın masasında gülerek oynayan Buse'ye baktı. Buse de kafasını kaldırıp ona bakınca kalbinde bir çatlak oluştu. Bir de üzerine küçük kız ona el sallayınca bir parça daha yerini buldu. Fakat Savaş'ın konuşmaya başlaması ile bu duygusal an bölündü.

"Ben Bihter'in yardımını istemiyorum amirim."

"Şerefsiz herif! Demek ırzıma geçse mendil gibi atacakmış beni! İt herif! Senin ağzından girip burnundan çıkmaz mıyım ulan ben? Sen kiminle dans ediyorsun dingil! Dansözüm ben Dansöz!"

"Benim de bu mafya kılıklı herifle ortak bir iş yapmak gibi bir istediğim yok." diyerek tekrardan koltuğa oturan Bihter, bir de bacak bacak üstüne atıp en delici bakışlarını Savaş'ın üzerine saldı. Gri gözleri öfkeyle parlarken adamın oltaya gelmesini izledi.

"Buussee!"

"Atakan Abiiii!" diyerek Atakan'ın kollarına koşan Buse adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. Atakan kızı kucağına oturtup yavaşça konuşturmaya başladı.

"Söyle bakalım bakıcından memnun musun?"

Buse dudaklarını büzerek bir müddet düşündü. "Memnun gibiyim..."

"Gibiyim ne demek?"

Ela gözlerini adamın kahverengi gözlerine diken Buse sanki büyük bir insanmış gibi konuşmaya başladı.

"Yani Bihter ötekiler gibi çıkmadı. Beni çok zorladı. Onu başta sevmedim ama şimdi iyi anlaşıyoruz."

"Babanla iyi anlaşıyor mu peki Bihter?"

"Bihter'in babamla bir sorunu yok ama babam Bihter yüzünden çok sinirleniyor. O gidince çok kızdı."

Atakan'ın kaşları keyfi yerine gelmiş bir şekilde kalktı. Sırıtırken kısılan gözleri Kancalı'nın odasında olan Savaş'ın kaş cüssesini buldu.

"Neden kızdı?"

"Zekiye teyze, Bihter'in erkek arkadaşı olabilir deyince sinirlendi. Bir kızın erkek arkadaşı olursa bu kötü bir şey mi olur Atakan abi? Babam o yüzden mi izin vermiyor arkadaş bulmama?"

Atakan duydukları ile sevinse mi üzülse mi karar veremedi. Uygun bir dille açıklamaya çalışırken imdadına Şebnem yetişti.

"Buse'ciğim, erkek arkadaş da kız arkadaş da kötü bir şey değil. Arkadaşın cinsiyeti olmaz, senin iyiliğini düşünen her insan arkadaşındır."

"Erkek arkadaşın olabilir miyim Şebnem?" diyen Atakan kızın aklı başında açıklamasını dinlerken yine mest olmuştu. Şebnem gözlerini Atakan'ın eğlenen gözlerine dikti.

"Yavşaklık yapma Atakan!"

"Yavşaklık ne demek?" diye soran Buse'ye ikisi de endişe ile baktı.

"Çok kötü bir kelime Buse'ciğim, sakın bir yerde kullanma. Ben de senin yanında kullandığım için özür dilerim."

Başını sallayan Buse tekrar Atakan'a döndü. "Ee o zaman erkek arkadaş iyi bir şeyse babam niye sinirlendi?"

"Bunun cevabını zaman verecek Buse." diyerek kızın yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu Atakan. "Ve biz zamandan dersimizi alırken fazlasıyla eğleneceğiz..."

Gözler tekrardan harareti dinmeyen odaya çevrilince konuşmalar kesildi.

"Gördüğün gibi mafya değilim!"

"Yani seninle çalışmak istemem mi gerekiyor?"

"Kendinize gelin çocuklar!"

"Seninle asıl ben çalışmak istemiyorum!" diye bağırdı Savaş.

"Ash maslı yok ben de istemiyorum, açık ve de net!" diye karşılık verdi Bihter de.

"Bence de çalışma zaten erkek arkadaşın izin vermez!"

"Benim erkek arkadaşım seni ilgilendirmez!"

"Bihter erkek arkadaşın mı var?" diye sordu şaşırarak Kancalı. Kızın şimdiye dek erkek sineğe bile hoşgörülü yaklaştığı görülmemiştir.

"Hayır, yok!" derken gri gözlerini adamın karanlık dehizleri andıran gözlerinden çekmemiştir.

"Erkek arkadaş muhabbeti ne o zaman?" diye soran Kancalı'ya dönüp başını salladı. Kızın bir sevgilisi olduğunu düşünüp bir tam gün boyunca kendini yemiştir başkasının kadınına el sürdüğü için!

Bihter Savaş'a bakarak ellerini iki yana açıp "Ne bileyim, ben hiç öyle bir şey söylemedim ki!" diye bağırdı.

"Erkek arkadaşın yoksa benimle çalışacaksın yani?" diye sordu Savaş bu sefer rahatlamış ve keyfi yerine gelmiş bir gülümseme ile.

"Seninle çalışmak istemediğimi söyledim!"

"E ben de istemiyorum zaten!" diye karşılık verdi Savaş. O andan itibaren tek derdi Bihter'i sinir etmekte.

"Ne bok yemeye sorup duruyorsun o zaman?"

"Ağzını topla Bihter!"

Bihter Kancalı'yı kışına bile takmadan bayramlık ağzını açtı.

"Sikerim böyle işi! Gidiyorum ben!" deyip ayaklanan Bihter'in arkasından "Bir denesene merak ediyorum nasıl bir şey

ortaya çıkaracağını." dedi Savaş. Hiddetle arkasını dönerken saçındaki tokenin kancası açılmış ve metalik bir ses çıkararak yere düşmüştü. İkisinin de bakışları tokadan sonra birbirini bulunca o geceyi tekrar yaşamış gibi heyecanlandılar.

İlk toparlanan Bihter oldu. Tokasını alıp dağılan saçlarını toplarken etrafına yaydığı kendine has kokuda Savaş'ın sarhoş olduğundan habersiz "Kabul etmiyorum ben bu işi." dedi.

Kancalı elindeki en büyük kozu oynamak zorunda kaldı. "Seni kurtarabilirim."

Bihter kaşlarını çatıp kadına bakarak "Benim zaten bir planım var." dedi. Kancalı geri çekilmedi. "Bu da B planı olur o zaman."

Tam o anda kapıyı çalmadan içeri dalan Buse, Bihter'e dönüp "Babam alışverişe çıkmamıza izin verdi!" diyerek neşeyle şakıdı. Herkesin aklına aynı soru düştü. Buse ne olacaktı?

"Ne zaman izin verdim?" diyerek kızına döndü Savaş.

"Az önce beni odadan çıkarırken!"

"Hayır, öyle bir şey olmaz Buse'ciğim. O zaman dikkatim sende değildi."

"Hayır, baba! İzin verdin! Sözünden geri dönemezsin!"

"Bu konu hakkında tek bir söz daha duymak istemiyorum."

Bihter, kızın dolmuş gözlerle kendisine dönmesini kaşları çatık bir şekilde izledi.

"Babamdan izin alacağını söylemiştin." diye fısıldayan Buse gerçekten iyi numara yapıyordu. Bihter kızın bu yüzü ile daha önce tanışmadığı için yine sazan gibi atladı. Kancalı'ya dönüp "Buse ile alışverişe çıkmama izin verilirse bu işi alırım." diye teklifte bulundu.

"Seninle çalışmak istemiyorum ki neden izin vereyim." diyen Savaş yine pişkince sırttı.

"Savaş, saçmalamayı kes artık! Millet bir uyanırsa dosyanın tekrardan açıldığını işte o zaman görürsün ebeninkini!" dedi Kancalı adeta tıslayarak.

"Ebeninki ne baba?"

"Allah aşkına şu kızın yanında küfürlü konuşmayın artık!" diyerek odaya dalan Semih, kızı elinden tutup dışarıya çıkarttı tekrardan. Bihter açık kalan kapıyı kapatmadan önce Semih'in arkasından bağırdı. "Senin gibi sütoz mu olalım bebe ruhi?" Arkasını döndüğünde Kancalı devam etti.

"Hepimiz kârlı çıkacağız bu işten. Kabul mü?"

"Buse ile alışverişe izin çıkarsa, kabul."

Buse yüzünden kendini feda etmişti Bihter. Her şeyini feda ettiğini bilmeden...

"Bir ton düşmanımız var. Tek başınıza çıkamazsınız."

"İzin veriyorsun yani?" diyerek tek kaşını kaldırdı Bihter.

"Nazım ya da İlyas ile birlikte." diyerek şart koştu Savaş. Kancalı tek kaşını kaldırıp kuşkulu gözlerle ikisini süzdü. Sezgilerinin kuvvetli olmasına gerek yoktu. Görünen köy kılavuz istemiyordu. "Birlikte çalışacaksınız yani?" diye sorduğunda sesindeki kahkaha kırıntılarını gizlemek için dişlerini sıkarak zorunda kalmıştı Seval.

"Bana uyar." diyerek yine istemem yan cebime koy havalalarına büründü Savaş ve Bihter artık kaynama noktasına gelen su gibi hissediyordu kendini.

"Yine aynı sistemde devam edersiniz. Bihter senin evinde kalır ve çocuk bakıcılığı yapıyormuş gibi davranır ama evde araştırmaları yürütür. Sen de ne gerekiyorsa onu yaparsın Savaş."

"Bana uyar." dedi yine adam ve Bihter'in elleri kaşınmaya başladı. O iki günlük sakalların üzerine bir tane Osmanlı tokadı indirse ve sonrasında o yanağı o gece olduğu gibi okşamaya başlasa...

Merve Duman

'Ne yanağı ne okşaması Bihter! Kendine gel lan! Kendine! Yanak mı görmedin?'

"Sen ne diyorsun Bihter?" diye sordu Kancalı. "Tamam mısın?"

Bihter adamın kendisine dönen koyu renk gözlerine baktı. Pişkince kıvrılan dudaklara ve o oynayıp duran çeneye bakmak istemiyordu ama baktı. Adamın tavrına o kadar sinir olmuştu ki o gün yeni bir Savaş ile tanışmıştı adeta. Ve ne olduyorsa o anda oldu. Kendine bir söz verdi. *'Bu piçliğine seni pişman etmeyene de ne dansöz ne Bihter desinler!'*

Ardından Seval'e dönüp "Tamam." dedi. "Bana uyar."

Silahlar kuşanılmıştı. Kimse neye adım attığını bilmiyordu. Bir kişi hariç.

Sedef, Bihter'in arabasıyla eve dönerken keyifle gaza bastı.

"Seviyorum seni bebek! Uçur beni!" derken kahkaha atmıştı. Kızın kokusunun sinmiş olduğu arabayla yolların tozunu atarken telefon çaldı.

'Teşekkür etmek için,' arıyor...

Sedef sıkıntıyla nefesini yanaklarına doldurarak nefesini dışarıya bıraktı. Akşam, yemeği olmayan evinde aç kalmamak için onunla tanıştığı restorana gitti. Neden orayı tercih ettiğini elbette biliyordu ama bilmezlikten gelmek daha iyi geliyordu. İçeriye girdiğinde rezervasyonu olmasa dahi kendisi için boş olan bir masa ayarlandı ve siparişini verdi. Telefonundaki bildirimlere bakarken karşısındaki sandalye çekildi. Aynı anda telefonu yine çalmaya başlamıştı. Kafasını kaldırıp gördüğü kişi yüzünden ağzı beş karış açılırken zır zır öten telefona döndü.

'Teşekkür etmek için,' arıyor...

"Açmayacak mısın?" diye soran Serkan yanına gelen garsona siparişini verdi. Sedef yine paralel evrene geçmişti. Adam kendisine dönünce "Ne işiniz var burada?" diye sordu.

"Yemek yemeye geldim." diyen Serkan çapkınca sırıttı.

"Ne diye beni arıyorsunuz o zaman?" diye soran Sedef bozguna uğramıştı. Öfkeli bir suratla adamın yüzünü inceliyordu. Emrivakilerden hiç hoşlanmazdı! Her nedense adam da hep bunu yapıyordu. O zaman adamdan da hoşlanmaması gerekiyordu.

"Yemekte bana katılıp katılmayacağını öğrenmek için."

"Ben buradayım zaten!" diyen Sedef çileden çıkmak üzereydi.

"Ama kaç gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Canım istemiyordur belki?" diyen Sedef adamı kışkırtmak için eline süpürgesini almıştı. İşte şimdi kendisi gibi davranıyordu. Nihayet!

Serkan ise aldığı cevap karşısında fena bozulmuştu. Neden bu kıza taktığını da bilmiyordu ki! Kime anlattıysa dalga konusu olmuştu. Sedef onun gözünde çözmek istediği bir bulmacaya dönüşmeden kızıdan kurtulmak istiyordu ama yapamıyordu.

"Tanrı misafiriyim o zaman, kovacak değilsin ya?" diye soran Serkan'ın yüzü Sedef gibi asılmıştı.

"Doğru kovacak değilim." diyerek kucığına serdiği peçeteyi kaldırıp masaya koydu. Çantasını da aldığı anda "Ben gideceğim çünkü!" diye cevap verdi. Serkan da aynı hızla kalıp arkasını dönen kızın kolunu tuttu.

"Kolumu bırakın!"

"Sadece bir akşam yemeği."

"Kolumu bırakın dedim!"

"Altı üstü bir yemek yahu! Korkuyor musun yoksa?" diyen Serkan kendinden fazlasıyla emindi. Bu yemi yutmayan hiçbir kadın yoktu yeryüzünde. Çünkü kadınlar öfkelendik-

leri zaman hiçbir şeyden korkmazlardı. Sedef de onlardandı. Kolunu adamın elinden kurtarıp tekrardan masaya oturdu.

“Ev arkadaşım polis, eğer bu akşamdan sonra beni rahat-sız edecek olursan seni bir gece merkezde ağırlamaktan gurur duyar.”

O anda yemekler servis edilmeye başlandığı için Serkan cevap veremedi ama garson gidince “Bir erkekle aynı evde mi kalıyorsun?” diye sordu hafif bir şaşkınlık ve öfkeyle.

Sedef adamın sazanlığına gülmek isterdi ama adama yüz vermek istemiyordu. *‘Yakışıklı makışıklı ama sadece erkeklerin polis olabileceğini düşünecek kadar da ataerkil bir şaşkoloz!’*

“Bir mahsuru mu var?”

“Bilmem, şaşırdım sadece.” diyen Serkan kızın rahatça çorbasını içmeye başlamasına sinir oldu. Kendisi kızın bir erkekle aynı evde kaldığını öğrendiğinden beri içine üşüşen o sıkıntıda boğuluyordu.

Sedef adamın üzerindeki etkisinden kurtulabilmiş olduğu için rahat bir şekilde çorba içerken o gecenin bir sonu olduğundan habersizdi.

“Demek bir erkek arkadaşın var?” diyen Serkan kahve-rengi gözlerini kısıp kıza baktı. Suyunu yudumlayıp çatalına batırdığı eti ağzına attı. Kaç gündür iş güç derken düzgün yemek bile yiyememişti. Evde annesi ile babası dışarıda işleri derken yorulmuştu. Kısa molalarında da aklına Sedef geliyor, sap gibi gezmektense kızla takılmayı düşünüp kızı arıyordu. Fakat alamadığı her karşılık onu fazlasıyla hırslandırmıştı ki hızını alamayıp o akşam kızı takip etmişti.

Sedef’in ağzına götürdüğü kaşık yarı yolda kaldı. Bu Serkan’ın gözünden elbette kaçmadı. Genç kız içine düştüğü durumdan ötürü hem sinirli hem heyecanlı bir şekilde adamın sorduğu soruyu düşündü. Bir erkek arkadaşı olduğunu söylememişi.

"Bunu ne zaman söyledim?" diye sorarken de bu yüzden en sinir bozucu ses tonunu kullandı. Kimse -özellikle böyle yoldan geçen hiç kimse- onun hayatına müdahale edemezdi.

Serkan tekrardan yudumladığı suyunu elinde tutup dolgun dudaklarını geren bir gülümseme ile "Az önce ev arkadaşım polis dedin?" diye sordu.

"Bu durumda kızlardan polis olmayacağını düşünüyorsunuz?"

"Belki de beni başından savmaya çalışırken takındığın tavır bu kişinin bir erkek, senin sevgilin olan bir erkek olduğunu düşünmemi sağlamıştır."

"Bu sizin probleminiz." diyerek tekrardan yemeğine dönen Sedef, yüzüne düşen siyah saçlarının arkasına saklanırken bu yemeği hemen bitirmek istediğini açık bir şekilde ifade ediyordu. Aslında sonsuza dek o masada yemek yemeye devam edebilirdi. Kaç kızın başına böyle bir Biscolata bela oluyordu ki?

Serkan kızın tavırları yüzünden şaşkına dönmüştü. Kafele karşılaştıklarında kızın kendisinden etkilendiğine bahse girecek kadar emindi. Ama şimdi karşısında oturan kıza bakıyordu da... Yanlış yapıyorum diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ayrıca neden bu kıza takılmıştı ki? Annesinin gözdesi İnci de vardı. Ve neden başka biri gibi davranıyordu? Biraz dinlenmeye ihtiyacım var diye düşündü Serkan. Çok yorulmuştu. Çok gergindi...

Peçeteyle dudaklarını silip "Ben sizi yeterince rahatsız ettiğime göre kalkayım. Zaten bu yemek de fazlasıyla yanlış bir hamleydi..." dedi. Sedef şaşkınca ona bakarken ayağa kalktı. İşte tam bu anda Sedef'in susması gerekiyordu ama kendini tutamadı. "Daha yemeğinizi bitirmediniz?"

"Daha fazla rahatsızlık vermektense gitmeyi tercih ederim."

Sedef'in içini büyük bir huzursuzluk kapladı. Aslında iyi bir adam olabilirdi. Zaten bu yakışıklılıkla kötü bir adam

olması da çok büyük bir problem yaratmazdı. Ama adamın yemeğini yarıda bırakıp gidecek kadar kendisinden rahatsız olması, işte bu Sedef'in canını sıkıyordu. Serkan ceketini de eline aldığı anda "Ben rahatsız falan değilim. Lütfen yemeğinize devam edin." dedi. Serkan yeterince gerilmişti. Eve gidip dinlenmek istiyordu ama kızın gayet doğal olan ısrarı yüzünden ayakta durakladı. Tek kaşını kaldırıp kıza baktı. "Ben yanlış anlaşılacak istemem, evet sizden hoşlandım ve sizinle görüşmek istedim. Ama siz bu yemeği istemiyorsanız ikimiz için de bunu zehir etmeye gerek yok."

Sedef 'hoşlanmak' kelimesinden sonrasını duymamıştı. Fakat kendisi adına karar verip adamı cevaplayan çenesi onunla aynı durumda değildi.

"Ben rahatsız değilim, asıl yemeğinizi benim yüzümden yarıya bırakıp giderseniz rahatsız olurum." Böylece adamın kalmasını yeterince açık bir dille belirtmiş oldu fakat 'hoşlanmak' konusuna değinmemişti. Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydı bu adam?

Serkan sandalyesine oturup yemeğine devam etmek için peçetesini kucağına serdi. Garson içeceklerini tazelerken Sedef adama kaçamak bakışlar atıp "Afiyet olsun." dedi. Serkan bir süre sessizce yemeğini yedi fakat Sedef yemeğini bitirince "Tatlı ısmarlamama izin var mı?" diye sordu.

İkisi de o masadan kalkıp gitmek istemiyordu. İkisi de birbirini tanımak istiyordu ve ikisi de birbirinden hoşlanmıştı. Serkan bunu erken kabul eden taraf olmuştu. Fakat Sedef de geri çekilmeyerek bunu kabul ettiğini gösteriyordu.

"Çok yedim ama tatlıya da hayır diyemem." diyerek gülümserken adamın da gevşemesiyle rahatladı. Bir şeyler olacaksa olsundu. Sedef istiyorsa sıkıntı değildi. Bir kadın karar verdikten sonra önünü görmek için uğraşmazdı. Karar vermeden önce fazlasıyla baktığı için buna gerek duymazdı.

Tatlılar gelince Serkan "Burada kaldığına göre bir erkek arkadaşın yok demektir." dedi. Ucu açık bir soru gibi orta-

da asılı kalan bu cümle karşısında kibarca gülümseyen Sedef, "Hayır, hayatımda kimse yok." diye yanıt verdi.

"Oh, be! Rahatladım." diyerek künefesini yemeye başlayan Serkan'a gülerek baktı. Serkan kızın güldüğünü duyunca başını tabağından kaldırıp sırtıttı. İşte bu gülüşlerden sonra iki kalbin de ritmi değişmeye başlamıştı.

Tatlılardan sonra çaylar gelmiş, yetmemiş kahveler bile içilmişti.

"Ailem bu mevsimde Edirne'deki yazlıkta kalıyor."

"Ne güzel sen en azından bir mevsimliğine kurtuluyorsun. Yurt dışından döndüğümde beri peşimdeler ve kaçacak bir deliğim bile yok!" diyerek yüzünü buruşturan Serkan aslında ailesi yüzünden döndüğünü söylemek istememişti. Babası daha da kötüleşmeden şirketin işlerini devralması gerektiğini göz ardı etmeye çalışıyordu.

"Bu konuda haklısın işte, arada sırada da olsa yalnızlık işe yarıyor ama ben zaten ailemle kalmadığım için onları çok özleyorum."

"Kaç yıldır burada yaşıyorsun?"

Sedef kahvesin içip "Üniversiteyi kazandığımdan beri buradayım. Çakıldım kaldım!" dedi.

Sohbet sohbeti açmıştı ve geç saatlere kadar restorandan çıkamamışlardı. Hesabı ödeyip ayaklandıklarında valeden arabaları getirmelerini istemişlerdi.

"Buradan başka bir yere geçelim diye sormak isterdim ama iş hayatı o kadar yorucu ki eve gidip hemen uyumak istiyorum."

Sedef adamın uykulu yüzüne baktı. Adamın bu hali bile güzeldi. "Benim de çok uykum var." diye yanıt verdiğinde kocaman esnedi. Serkan kızın esnerken kısılan gözlerine ve açılan dolgun dudaklarına baktı.

"Bir daha görüşecek miyiz?"

Sedef uyuklu bir sesle omuzlarını silkip "Neden olmasın?" dedi. Kalbi dörtlüğe koşmaya başlamıştı bile. Elbette olur dememek için kendini zor tutuyordu.

Serkan "En son böyle dediğinde telefonlarımı hiç açmamıştın!" diyerek kaşlarını çatı.

"Yarın öğle yemeği yiyebiliriz istersen?"

"Neden olmasın?" diyen Serkan kıza, kızın cevabı ile karşılık verdi. Sedef kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Cidden çok sinir bozucu oluyormuş!"

"Demıştim!"

"Sen yine de bir kıza çok sinir bozucusun demesen iyilerdin!"

"Neden yoksa telefonlarıma cevap mı alamam?"

Tam o anda Sedef'in arabası gelmişti. Adama dönüp "Hayır, direkt tekmeyi yersin!" deyip arabasına doğru yürümeye başladı. Sürücü koltuğunun kapısında durup "İyi geceler!" diyerek arabasına bindi. Serkan arabanın içine doğru eğilip el salladı. Arabanın camını açan Sedef'e "Tekme iyiymiş!" diye karşılık verdi.

"Türk usulü! Özlemişsindir!" diyerek kahkaha atan Sedef gaza bastı. Arkasında keyifli bir erkek bırakmıştı.

Lacivert gökyüzünde ıslıl ıslıl parlayan ay ve sıcak hava-sıyla İstanbul yine insanı iki arada bir derede bırakıyordu. Ne vazgeçiliyordu İstanbul'dan ne de tam manasıyla teslim olunuyordu... Ve insana çok büyük kumarlar oynatıyordu. Sürprizler hazırlayıp tutsağı ediyordu kendine insanı! Serkan ve Sedef de bu tutsaklardan yalnızca birkaçıydı sadece...

Sedef evin kapısını açarken iki kere anahtar değiştirmek zorunda kalmıştı, nihayet doğru anahtarı kilide yerleştirdiğinde gülümseyerek karanlık eve adım attı. Sakince salona

gidip tam ışığı açacakken "Hiç gelmeseydin!" diyen sesi duyunca evi inleyen bir çığlık atıverdi. Elinin altındaki düğmeye basıp odanın aydınlanmasını sağladıktan sonra üçlü koltukta kendisine arkası dönük bir şekilde oturan Bihter'i gördü.

"Ne işin var senin burada?" deyip nefeslenerek kendini tekli koltuklardan birine bıraktı. Dehşet içindeki yüzü ve korkuyla açılmış yeşil gözleri ile bütün keyfi uçmuştu. Bihter'in de keyifsiz olan yüz ifadesine bakıp ters giden bir şeyler olduğunu anladı. "Savaş'ın evinde olman gerekmiyor mu senin?"

Bihter donuk bir ifade ile "Yanlış görevdeymişim!" dedi.

Sedef kaşlarını çatarak "Nasıl yanlış görevdeymişsin?" diye sordu. Bir yandan da yavaş hareketlerle üzerindeki takılardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Bakıcılık falan değilmiş işim ayrıca Savaş da polismiş!"

Kulağındaki küpeyi çıkarmaya çalışırken duyduğu şey ile şaşırp küpeyi biraz fazla çekebilmişti. Acının vermiş olduğu can havliyle "Ne!" diye cırladı. Bu bir soru değil aksine bir şok nidasıydı. Elindeki küpeleri ve kucağındaki anahtarları ortada duran küçük sehpaye fırlatıp oturduğu koltukta rahat bir pozisyon buldu. Bu dinleme duruşuydu.

Bihter yine televizyon ünitesindeki bir nesneye odaklanıp dalıp gitmişti.

"Bir müddet görüşemeyeceğiz."

Bihter aynı pozisyonda konuşmaya devam etti. "Çok sık görüşemeyeceğiz. Hattımı değiştireceğim zaten. Ben seni aramadan sen beni aramayacaksın."

"Bihter neler oluyor?"

Sedef bütün duruşunu bozmuş ve kalkıp Bihter'in yanına gelmişti. Kızın profilini incelerken Bihter'in yüzünde en ufak bir mimik aradı ama bulamadı. Kız donmuş gibiydi.

"Lütfen açık konuş benimle."

Bihter kızın sesindeki endişeyi fark edip kendine çekidüzen verdi. Sedef'e dönüp onun yeşil gözlerindeki endişeyi gördükten sonra daha akli başında konuşmaya başladı.

"Kancalı beni özel görev için Savaş'ın yanına yollamış. O gün gelen bakıcı ile karıştırmışlar beni, yanlış görev için alınmışım yani. Bugün Buse'yi de alıp Savaş'ın izini sürdük, bir de baktım bütün ipuçları bizim merkeze çıkıyor!"

Sedef iki elini de ağzına kapatıp 'hı' nidası ile gözlerini sonuna kadar açtı. "Aksiyona bak!"

"Öyle... Ama asıl olay bu değil."

Sedef ellerini indirerek "Kancalı'nın verdiği görev mi?" diye sordu.

Bihter başını sallayarak "Sayılır." dedi. "Görev daha çok Savaş'ı ilgilendiriyor. Sanırım onun davası. Tam çözemedim. Merkezde her şeyi açıklığa kavuşturduktan sonra tekrar buraya geldim. Sana her şeyi anlatıp tamamen yok olmam lazım."

Sedef kaşlarını çatı. Gözleri sinirden dolmuştu. "Yine kendini öne atıyorsun yani?"

Bihter "Bu sefer bunu ben yapmıyorum." dedi. Kızın gözlerine bakıp ellerini tuttu. "Ben yokken kendine mukayyet olman lazım. Ortadan sadece Savaş'la çalışacağımız özel dosya yüzünden kaybolmuyorum. Bu gidiş gelişlerimde amcam peşime takılırsa Buse'nin yeri öğrenilir ve içimden bir ses tüm bunların Buse yüzünden göze alındığını söylüyor. Küçük bir çocuğu tehlikeye atamam Sedef. Bu sefer söz konusu olan kişi ben değilim. Bu yüzden bir sürü hat aldım. Seni hep ayrı hatlardan arayacağım. Merkezde izimi sürememeleri için telefon sinyallerimle oynadılar. Hem amcamla, hem de bu görevin getirdiği tehlikelerle aynı anda uğraşamam."

Sedef'in endişeden ötürü alnı kırışmıştı. Kaşlarını öyle derinden çatmış ve arkadaşının elini öyle sıkı tutmuştu ki bunu kabul etmediği çok açıktı.

"Seni arkamda bu şekilde bırakıp gitmek istemiyorum ama yapacak bir şeyim yok. Girdim bile bu işin içine. Bu gece gideceğim ve bu iş ne zaman biterse o zaman döneceğim."

"Belki de dönemeyeceksin?"

Bu bir soru değildi. Bir ihtimal de değildi. Bir tercih, bir yazgı, bir sonuçtu.

"Yine mesajlaşırsınız ama sık sık olamaz, seni hep haberdar edeceğim. Eğer evin güvenliğini tehlikeye atmayacaksa her gece konuşacağız."

Sedef kuşkuyla "Buse'ye bağlanıyor musun sen?" diye sordu.

Bihter bir anda gelen bu soruyla durakladı. Ellerini arkadaşının elinden çekti, kaşlarını çatmıştı. Zaten yeterince gergindi. Birazdan evi terk edecekti ve peşinde iz bırakmadan Beykoz'a kadar gitmek zorundaydı.

"Bu bir görev ve ben de gereği neyse onu yapıyorum."

"Öyle diyorsan..."

Bihter ayaklanıp üzerine bir hurka geçirdi. Saçlarını toparlayan bir bere takıp üzerini başını kontrol etti.

"Kimseye de bu geceden bahsetme. Olanlardan merkezdekilerin bile haberi yok, bilgin olsun. Şimdi buranın ışığını söndür ve yatak odaninkini aç. Ardından camın önünde bir şeylerini toparlıyormuş gibi yap ve ben çıkınca da etrafı kolaçan edip uyu. Sana kimse zarar veremez bundan şüphen olmasın."

Sedef arkadaşının karşısına geçip durdu. Gözleri yine sınırdan dolmuştu, dişleriyle dudaklarını yoluyordu. Dolgun dudaklarını dişlediği için ufak kan izleri çıkmaya başlamıştı bile.

"Ya sen? Sana zarar verebilirler mi?"

Bihter sustu. Kalçasındaki silahı kontrol edip göstere göstere Sedef'e mesajını verdi. Kız ona sarılınca o da kollarını kızın narin bedenine sardı.

"Amcam bundan sonra sana gelemmez."

"Ne yaptın adama?"

Bihter kızın saçlarına doğru konuşuyordu. Önünde uçuşan siyah telleri üfleyerek, "Ona her şeyi anlattığım bir mektupla birlikte avukata gittiğimi ve bana bir şey olursa bu mektubun önce senin tarafından okunacağını ardından vasiyetim gereği kamuya açıklanacağını söyledim." dedi.

Sedef hızla geri çekilip kızın yüzüne baktı. "Delisin sen! Buna inandı mı peki?"

"Senin bundan haberinin olmadığını eğer kurcalarsa bir şeyler olduğunu anlayabileceğini söyledim."

Sedef tekrardan "İnandı mı peki?" diye sordu.

"Daha ölmeden üzerime miras bırakıp beni türlü işkenceye terk eden bir dedem var benim. Kafa mı buluyorsun kızım? Bizim sülalenin cinsi bozuk, deliyiz biz senin de dediğin gibi. Köpek gibi inandı. Kapına gelemmez."

Sedef arkadaşının koluna 'helal sana be' tarzında bir yumruk geçirdi. Bihter üzerinde karınca dokunuşu gibi olmuştu bu, ama kızın içindeki güvenini kaybetmiş küçük çocuğa iyi gelmişti bu hareket. Bihter hırkanın önündeki fermuarı yarısına kadar çekip dış kapıyı açtı. Arkasını dönüp kızın endişeyle parlayan yeşil gözlerine bakarak gülümsedi. Sol gözünü kırpıp "Hadi görüşürüz, hakkını helal et!" dedikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. O çıkınca Sedef de salonun ışığını söndürüp yatak odasına geçti. Kızı görmek için cama çıkmadı. Yine bukalemun gibi o görmeden yok olup gidecekti. Bihter böyleydi. İnsanın hayatında varlığı ile yokluğu birdi. Sanki hep varmış ve sanki hiç yokmuş gibiydi.

Sedef endişeyle yatağına oturup başını ellerinin arasına aldı. Gecenin kör karanlığı şehrin üstüne çöküp güneş bu karanlığı dağıtana kadar da uyuyamadı.

Bihter geç bir saatte eve geldiğinde kapıyı Nazım açmıştı. Adamın yüzünde azarlanmış bir çocuğun ifadesi vardı. Zaten kendisini çok tutamadı.

"Hepimizin başını yaktın kızım!"

"Ben ne yaptım ya?"

"Buse'yi de alıp çıkmışsın, İlyas'ı az daha öldürüyordu."

"İlyas da gözünü dört açsın o zaman." dediğinde Nazım kıkırdadı. "Hepimizi keklemişsin zaten ona değinmiyorum bile!"

"Keko olmayın o zaman oğlum! Benim suçum ne?"

Nazım kısa kahverengi saçlarını kaşıyıp gamzelerini belli eden bir gülümseme ile "Sana da kızamıyorum ya! Yok suçun muçun tamam!" dedi.

Bihter adama göz kırpıp muzip bir sesle "Boşuna dansöz demiyorlar bana, adamın aklını alırım!" dedi. Bahçeye girdikten sonra başındaki ince bereyi çıkarmış ve saçlarını salmıştı.

Nazım bilmiş bilmiş sırıtır "Bizimkinin aklını almışsın zaten, dağıttı ortalığı. Ne dedin de bu hale geldi?" diye sordu. Bihter adamın kimden bahsettiğini hemen anladı.

"Biraz hırpalamış olabilirim." diyerek sırıttı. Başına geleceklerden habersiz Nazım ile beraber eve yürürken salon camında fark ettiği bir hareket ile gülümsemesi yüzünde dondu.

"Bunlar senin anahtarların, silahın var diye duydum ama yarın neyin nerede olduğunu göstereceğim yine."

Nazım'ın elinden hayal meyal anahtarı alıp başını sallayarak evin kapısında Nazım'ın dönüp uzaklaşmasını izleyip kapıyı açtı. Dışarıdan yansıyan ışıkların altında onu bekleyen adamı gördü hemen.

Savaş kısık sesle "Gelmeyeceksin sandım." dedi.

"Gereksiz riskler almam."

"Bu iş de bir risk. Hayati bir risk."

Bihter elindeki anahtarları avucunun içinde sıktı. Adamın karanlıkta net belli olmayan yüzüne bakıp sustu.

"Ama doğru, sen hep çekirge gibi dördüncü sıçrayışını yaşıyan bir insansın. Bunlar hiçbir şey senin için..."

Bihter yine sustu ve üzerindeki hırkayı çıkardı. Adamın onu neden kırmaya çalıştığını anlamıyordu ama umurunda da değildi. Alışkındı. Kırılmayacak kadar kabuk bağlamıştı.

Savaş bu defa "Niye susuyorsun?" diye sordu.

"Sen ikimizin yerine de konuşuyorsun zaten!"

"Seninle bu işin sonunu nasıl getireceğiz biz?" diye sorarken kızın üzerine yürüyordu. Bihter üzerine gelen adamdan yükselen hafif alkol kokusun almıştı.

"İçince çenen düşüyor senin. Küçük bir çocuğun olduğu evde alkol mü kullanıyorsun?"

"Şimdi de annelik mi yapacaksın bize?"

Tam karşısında duran adamın koyu renk gözlerine bakıp "Bilmem, olabilir." dedi. Neredeyse siyahtı. Neredeyse... O gözlerde korkuyla titreyecek kadar ve tüm kirlerini saklamak isteyecek kadar karanlıktı adamın bakışları.

"Ama sen bu evdeki kimsenin annesi değilsin Bihter." İşte bu yüzüne kapı kapatılmış gibi hissettirdi. Yüzüne çok kapı kapandığı için darbenin nereden geldiğini anlayamadı genç kadın.

"Evet, değilim."

"Anne gibi davranmana gerek yok o halde."

"Öyle bir vasfım yok zaten. İşimi bitirince gideceğim."

"Evet, gideceksin..."

Savaş kızın yanından geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Bihter alnını kaşıyarak önüne baktı. Elinde hırkası ve anahtarı ile odasına çıktı. Savaş'ın odasının kapısı aralıktı. Adamın üstsüz bir şekilde yatağında sızmış olduğunu görecektik kadar durakladı onun kapısında. Ardından odasına girip

kendini yatağına attı. Ay ışığının aydınlattığı odasında içinden yükselen sesleri susturmaya çalıştı.

İnce tülün dışında gölgesi yükselen ağacın yapraklı dallarına bakıp "İşimi bitirip gideceğim..." diye fısıldadı. "Gideceğim."

Gideceğim demek mi zordu yoksa gitmek mi? Bihter bunu vakti gelince uzun uzun düşünecekti.

"Koşulların büyüttüğü, kazanılmaz, başarılmaz bir biçime soktuğu savaşlar vardır."

Rıfat Ilgaz

Karartma Geceleri

Bölüm 13

Çiftliğin düzenli temizliğinden sorumlu bir ekip gelmiş ve evi işgal etmişti. Bahçedeki otları, çimleri, duvarları saran sarmaşıkları temizleyen Nusret amca yüzünden bahçe yasak bölgeydi. Zaten etraf ottan geçilmiyordu. Evi de Zekiye teyzenin komutasındaki askerler ele geçirmişti. Nazım da gece nöbetinden sonra uyumaya gitmişti. İlyas ise daha sıkı güvenlik önlemleri için kamera kayıtlarını ve onun gibi bir ton şeyi saklayacak bir yer arıyordu.

Orta yerde ayakta kalan Buse ve Bihter ise bakıcı-çocuk rolüne can veriyorlardı. Gelen herkese yine bakıcı diye tanıtılan Bihter hiçbir yerden açık vermemek için işinin başındaydı. Yani tam Buse'nin yanında.

"Biz ne yapacağız peki?" diye soran Buse'nin açık kumral saçları dağılmış, sırtına yayılmıştı. Önden bir tokayla toplanan perçemleri ile küçük, beyaz yüzü ortaya çıkmıştı. Ela gözlerini dikmiş Bihter'e bakıyordu. Bihter ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

"Gördüğün gibi boş bir yer yok. En azından ben bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Buse sol elini küçük çenesine dayayıp bir müddet düşünüyormuş gibi yaptı. Bihter kızın yetişkin tarzı hareketine gülerek baktı. Gittikçe daha mı sevimli oluyordu bu kız?

"Aslında babamın atölyesi var ama..."

Bihter tüm çiftliği gezdiği gün atölyeyi görmüştü. Arkadaki kamelyanın biraz ilerisinde tek camlı ufak bir yapıydı.

Buse'ye merakla bakıp "Ama?" diye sordu. Küçük kız onu çok bekletmeden "Babam orayı kullanmamıza izin vermiyor. İçerisi bir sürü kıyatlarla dolu."

Bihter önce kaşlarını çatı ve sonrasında öyle yüksek sesle kahkaha attı ki Zekiye teyze bile dışarıya çıktı. İlyas işini bırakıp onlara bakmaya başladı. Buse ise kaşlarını çatmış kızın yatışmasını bekliyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Kiyat mı?"

"Evet, kiyat!" diyerek bağırarak Buse kıza sorarcasına baktı. Ardından dayanamayıp "Ne olmuş?" diye sordu.

"Kâğıt olmasın sakın o?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Bihter?"

Bihter bu sefer kahkaha atmakla kalmadı hayatı boyunca ilk kez kahkaha krizine girdi. Öyle derinden kahkaha atıyordu ki unutmaya yüz tutmuş çocukluk yıllarında bile böylesine içten olanını atmamıştı. Beyaz yüzü boynuna kadar kızarmış, dudakları gerilmişti. Ev topuzu yaptığı saçları sarsılmaktan dağılmıştı. En sonunda dayanamayıp çimenlere oturduğunda Zekiye teyze yanlarına kadar gelmişti.

"Bihter, kızım ne oluyor Allah aşkına?"

"Zekiye teyze, kızım deme şuna! Benimle dalga geçiyor!"

Zekiye teyze gülmekten yerlere yatan kızıdan gözlerini çekip Buse'ye döndü. "Neden ki?"

"Kiyat diyorum diye!"

Zekiye teyze bir an durakladı. Bihter kadının anlamadığını sezince durduramadığı kahkahalarının arasından "Kâğıt... demek... istiyor!" dedi. Zekiye teyze de önce kıkırdamaya başlamış ardından Bihter'e katılmıştı. Yanlarına gelen İlyas da kahkaha atmaya başlayınca Buse ayaklarını yere vura vura bağırmaya başladı.

"Komik mi ya komik mi?"

İlk kendini toparlayan Bihter oldu. Çimenlerden kalkıp kotunu silkeleyerek hıçkırıklarının arasından "Komik bir şey mi kızım? Hayatım boyunca kahkaha krizine girmedim ben!" dedi. Böylece duvarlarında kocaman bir çatlak daha oluştu.

Bihter, Buse'nin yüzü daha da asılınca herkese susmasını ima eden bakışlar attı. Hemen sonra, "Zekiye teyze, biz Buse ile açıkta kaldık. Nereye gidelim?" diye sordu.

"Atölye diyeceğim ama anahtarı bende bile yok. Yanında spor odası var. Oraya gidebilirsiniz."

Buse "Olmaz! Spor odası babamla özel yerimiz!" diye araya girdi. İlyas onu kucağına almıştı ve yüzünü güldürmek için şekilden şekile giriyordu. Fakat Buse onunla ilgilenmeyip Zekiye teyze ile Bihter arasına girince suratını asıp sadece kızı kucağında tutmaya devam etti.

"Evin spor odası da mı var?"

Zekiye teyze bilmiş bir ifade ile Bihter'e dönüp "Fark ettiysen çiftlik evi burası." dedi. Buse, İlyas'ın kucağından inmiş Bihter'in dibine girmişti. Kızın tişörtünü çekiştirip "Oraya gidemeyiz." dedi.

"Nedenmiş o?"

"Babamla özel yerimiz orası, sadece biz girebiliriz oraya."

Bihter aksi bir sesle. "Uzatma Buse! Hava çok sıcak, ev dolu bahçe dolu. Ne yapacağız biz?" diye sordu. Yüzünü de asmıştı. Buse kızın sinirlendiğini anlamıştı ama geri adım atmak istemiyordu.

Bir umut "Alışverişe çıkacaktık?" diye sordu. "Baban kesin talimat vermiş ya Nazım ya İlyas gelecek bizimle ama Nazım uyuyor, İlyas da evden ayrılamaz. Ayrıca ben senin bakıcınım, ben ne dersem o!"

Buse tiz bir sesle "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Her seferinde kadının galip gelmesine sinir oluyordu.

"Nefret etmeye devam ederken bir yandan da üzerini değiştirmeye gitmeni tavsiye ederim!"

Buse "Niyeymiş o?" diye bağırdı.

"Sana kendini savunmayı öğreteceğim!"

"Babam öğretiyor zaten bana, sana ihtiyacım yok! Bakıcı parçası!"

Zekiye teyze ve İlyas sessizce yanlarından ayrılmıştı. Bu kapışmanın sonu başı ya da ucu onlara da değebilirdi. Kimse Buse'nin ya da Bihter'in sinirinden nasiplenmek istemiyordu.

"Sen nesen? Mızımız keçi!"

"Dalgın manda!"

Bihter kızın kendisine bunu ilk dediği zamanı hatırladı. Gözünün önünden gitmeyen siyah havluyu... Silkelenip kendine geldi hemen.

"Git hemen hazırlan Buse!"

"Bana babam ders veriyor dedim!"

"İyi ya baban dersini versin, ben boyunun ölçüsünü alacağım!"

Buse durakladı. Fakat Bihter kızın neden durakladığını anlayacak kadar onu tanıyordu. "Nasıl dövüştüğünü test edeceğim yani." diyerek kıza 'boyunun ölçüsünü alacağım' deyimini açıkladı.

"Sen kimsin ki?"

Bihter kızın yüzüne kadar eğilip "Senin baş belası bakıcın!" diye fısıldadı. Tüm dava süreci boyunca da bakıcı olarak kalacaktı. Kimliğini kamufle edecek en iyi yol buydu. Sazan

gibi yanlış göreve atlamış olabilirdi ama Seval'in bile düşünemediği tüm ayrıntıları bu yolla çözmüşlerdi. Bihter yine dört ayağının üzerine düşmüştü.

Buse ellerini iki yanında yumruk yapıp çenesini öne çıkararak bağırdı. "Baş belası olduğun kesin zaten!"

Bihter alayla "Neden hazırlanmak istemiyorsun? Korkuyor musun yoksa?" diye sordu. Buse'nin gözleri kocaman açıldı. "Ben mi senden korkacağım?" diye çığırdı.

"Korkmuyorsan on dakika içinde spor odasında olursun." dedi Bihter ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Üzerini değiştirirken uzun zamandır spor yapmadığını hatırladı. Odasında çektiği mekikler yetmiyordu. Her gün alışık olduğu koşturmacadan uzak olmak bünyesini hantallaştırmıştı. Odasına girene kadar üç tane görevli görmüş ve üçünden de aynı ikazı işitmişti. "Yavaş yürüyün kayarsınız!"

Elleri ile tişörtünün eteklerini kaldırarak seri bir hareketle başının üzerinden geçirip çıkardı. Sutyenini de çıkarıp yerine spor yaparken kullandığı yarım atletini giydi. Altına da kısacık bir şort geçirmişti. Spor odasında klima olduğunu tahmin ediyordu. Ona rağmen spor yaparken terleyecekti. Fazlalık bir şey giymek istemiyordu. Yanına bir tane de havlu alıp aşağıya indi. Evden çıkınca sarı saçlarını çözüp sıkıca topladı. İleride spor odasına doğru yürüyen Buse'yi görünce yavaşça kızın yanına koşmaya başladı.

"Şışt! Huysuz keçi!"

Buse üzerine giydiği siyah kısa şort ve beyaz atlet ile savaşa hazır görünüyordu. Bihter ile aynı renkleri tercih etmişti. Siyah alt, beyaz üst.

"Kendine bak manda!"

Kızın hızına ayak uydurarak "Bu ağzın beni görünce mi bozuluyor yoksa normalde de böyle misin?" diye sordu.

Buse somurtarak "Sende insanı delirten bir şey var Bihter. Külkedisinin üvey annesi gibisin!" dedi. Kabul etmek istemiyordu ama aslında külkedisi gibiydi Bihter. Onun kadar gü-

zel ve alımlı. Buse neredeyse ona hayrandı. Yakınlaşabildiği tek kız oydu ama ona zorluk çektirmek ona ayak uydurmak-
tan daha kolaydı.

Bihter sırtıp "Aldığım en harika iltifattı." dedi. "O halde seni prens gelince odana kilitlemeliyim öyle mi?"

"Beni hiçbir yere kilitleyemezsin, babam seni azarlar."

"Sanki yapmadığı şey." diye geveledi Bihter ağzında cümleyi. Savaş sabah erkenden çıkmıştı. Bihter geç geldiği için erken uyanamamıştı. Zekiye teyze ve Buse de onu temizlikçiler gelince uyandırmıştı. Haliyle adamlarla detaylıca görüşme fırsatı yakalayamamıştı.

Spor odasına girdiklerinde Bihter önce etrafı inceledi. Her yer ayna kaplıydı. İçerisi o kadar sıcaktı ki hemen klimanın kumandasına koşan Buse, odanın serinlemesi için klimayı en düşük dereceye ayarladı. Etrafta her türlü spor araç ve gereci vardı. Bir kısımda araçlar bir kısımda minderlerle çevrili bir alan vardı. Buse orayı gösterip "Orada karşılaşacağız." dedi. Savaş odayı fazlasıyla kullanışlı dizayn etmişti. Buse klimadan sonra müzik sistemini çalıştırdı. Bihter etrafa yayılan Eye of the Tiger⁸ müziğini duyunca sırıttı. Tam da onlara göreymi.

"Hadi ısınalım!" diyerek üzerine doğru gelen küçük kıza tek kaşını kaldırıp "Isınalım!" dedi Bihter.

İki Saat Sonra...

Savaş şubeden erken çıkmıştı. İkinci ezanı okunurken eve girmişti ve bu göreve döndüğünden beri ilk sayılırdı. Kancalı onu erken bırakmış ve atölyesine sakladığı dosyaları açması için bir müddet böyle erken ayrılmasına izin vermişti. Çiftliğin garaj girişini otomatik anahtarla açıp eve girdi. İlyas onu kapıda karşıladı.

"N'aber İlyas?"

"İyidir abi!"

"Etraf tertemiz görünüyor."

⁸ Eye of the Tiger: Efsane ROCKY serisinin film müziği.

İlyas başını sallayarak "Temizlikçiler yeni gitti." dedi.

Savaş "Benim kelebek nerede?" diye sordu. Belki bahçededir umuduyla etrafı tarıyordu.

"Bihter ile spor odasına gittiler." Cevabını duyunca kaşlarını çatı. "Hani oraya bizden başkası giremiyordu?"

"Bihter ve Buse'nin gidecek bir yeri olmayınca Zekiye teyze onları oraya yolladı. Şimdiye dek birbirlerini öldürmedilerse onları sağ bulabilirsin."

Savaş sırtıp başını salladı. Durumu anlamıştı.

"İkisi de birbirinden beter değil mi?"

"Ne diyorsun abi ya? Yemin ediyorum teraziye koysak biri ötekinden fazla çıkmaz!"

Savaş kahkaha atıp "İyi o zaman ben bir kontrol edeyim sunları." diyerek uzaklaşmaya başlamıştı ki geri dönüp İlyas'a, "Akşam sen ve Nazım ile birlikte toplanacağız tamam mı? Bihter de yanımızda olacak." diye hatırlattı. "Tamamdır abi!" diye karşılık verdi İlyas da.

Acele ediyormuş gibi görünmek istemiyordu ama İlyas'ın görüş açısından çıkınca neredeyse koşar adımlarla spor odasına gelmişti. Kapıyı azıcık aralayıp içeriye baktı. Müzik se-tinden yükselen şarkı yüzünden kapı sesini duymamışlardı. Savaş'ın gözleri kızından sonra Bihter'in terli ve yarı çıplak vücudunu görünce kocaman açıldı. Kız, Buse'ye nasıl tekme atacağını gösteriyordu. Uzun bacaklarının her hareketi Savaş'ın içindeki dalgalara yeni bir tanesini ekliyordu. Savaş farkında olmadan içeriye girmişti fakat Bihter ve Buse bunu görmedi.

Önce ısınma hareketleri ile başlayıp ardından karşılaşmaya geçtiklerinde Bihter, Buse'nin gerçekten eğitilmiş olduğunu anladı. Fakat Savaş'ın eksik bıraktığı yerleri zevkle tamamlarken de çok eğlendi. Karşısında algısı açık küçük bir öğrenci duruyordu ve Bihter de bu durumu sonuna kadar kullanıyordu. İki saatin sonunda çok yorulular da terleseler de bırakmak istemeyecek duruma gelmişlerdi.

"Sol kroşen hep kuvvetli olmalı!"

Buse sol ayağını doksan derece açıp kızı tekme attı. Bihter bunu basitçe savuşturduktan sonra kızı yeni bir tekme hareketi göstermeden önce Buse "Neden?" diye sordu. Bihter kızı hareketi kısaca gösterip geri çekildi. Buse onun yaptığı hareketi taklit ederken "Sol tarafını ne kadar iyi korursan, o kadar az zarar görürsün." dedi. Bu bir hayat dersiydi ama Buse bunu zamanla anlayacaktı. Henüz çok küçüktü.

Savaş duyduğu şeyle kaşlarını çatı. Aklındaki tüm soru işaretleri kızla ilgiliydi ve Bihter bir tanesine bile cevap veremeyecek kadar inatçıydı. Son olaydan sonra iyice birbirlerine dik gidecekleri apaçık bir gerçektir. Savaş bu işin sonunu getirdiğinde ne olacağını çok merak ediyordu ama içinden bir ses öğrenmek istemeyeceğini fısıldıyordu.

Kız ellerini dizlerine koyup eğildiğinde Savaş'ın dudakları kurudu. "E insaf ama! Siktir!" diye fısıldayan genç adamın vücudundaki hareketlenmelerin haddi hesabı yoktu.

"Bugünlük bu kadar yeter!" diyen Bihter, kendisini minderlere atan kızı uyup onun yanına devrildi. İkili nefes nefese minderlerin üzerinde uzanırken Savaş onlara biraz daha yaklaşmıştı.

"Babam bana resmen acıyormuş, sen mahvettin beni!"

Bihter kıkırdayıp kızın dizine vurdu. "Senin nerene acıyor baban? Acınacak halde olan kendisi!"

Buse cümlesini yarım bırakıp "Kızı olduğum için bana üzülüyordur, tabii senin kızın olmadığımından..." dedi. Bihter'in duvarlarında bir çatlak daha oluştu.

"Benim kızım olmak isteyeceğini pek sanmıyorum."

Buse ona dönüp "Neden ki?" diye sordu. "Sen iyi bir insansın."

Bihter ise tavana bakıp "Her iyi insandan anne olur mu?" diye sordu. Buse de tekrardan tavana bakmaya başlayıp "Bilmem, olur herhalde. Senden de anne olur." dedi.

Bihter omuzlarını silkip sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Bihter?"

"Efendim."

Buse "Sen de mi polissin?" diye sordu. Bihter yerinden hızla doğrulup Buse'nin üzerine yükseldi.

"Bunu bir daha sesli söyleme Buse." dedi telaşla. Buse ağzına fermuar çekiyormuş gibi yapıp sessizce "Sen de mi polis-sin?" diye sordu tekrardan. Bihter gülüp başını salladı.

"Burada ne işin var peki?"

"Özel görev için buradayım."

"Sen de mi beni korumak için geldin?"

Bihter bir süre düşünüp soruyu kafasında ölçüp biçti. "Öyle sayılır." diye cevap verdiğinde fazla açık vermemek için "Hadi kalk, eve git! Zekiye teyze yıkasın seni." dedi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Kalkabildiğim ilk fırsatta peşinden geleceğim." diyerek uzanmaya devam etti.

"Ben de kalacağım o zaman!"

Tam bu esnada Savaş üzerlerine karabasan gibi çöktü. Buse tavan yerine babasını görünce gözlerini kocaman açarak "Baba!" diye bağırdı. Bihter ne ara gözlerini kapatmıştı da Savaş gelmişti anlayamadı. Adama aşağıdan bakarken '*buradan bile yakışıklı görünüyor.*' diye düşündü.

Buse babası tarafından kucaklanıp kaldırıldı. Kızının saçlarından sonra yanaklarını öpen Savaş elini Buse'nin atletine götürdü. "Buse! Sırılsıklamsın kızım, hadi git Zekiye teyze sana duş aldırсын!"

Buse babasını ikiletmeden Savaş'ın kucağından inip koşarak uzaklaştı. Yerde yatan Bihter'in ise kılı kıpırdamıyordu. Adam üzerinde dururken onun kara gözleri vücudunu ayartırken elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Kalkmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Bu gece burada kalmayı düşünüyorum aslında."

"Bir yerin tutulacak kalk hadi." diyen Savaş kıza elini uzattı. Bihter bir adamın eline bir de adama bakıp yattığı yer de doğrularak adamın elini tutup onu kaldırmasını bekledi. Sıcak elin yolladığı elektrik onu önce çarptı. Ardından adamın hızlı çekilişini beklemediği için kendini ayaklarının üzerinde Savaş'a yapışmış bir şekilde buldu.

"Yuh!" diye fısıldadığında nefesi Savaş'ın yüzüne çarptı. Hızla geri çekilip adamın sıkı vücudundan uzaklaştı. Savaş ise vücudunun her yerinde hissettiği o sıcak bedeni tekrar geri çekmemek için kendisini zor tutuyordu. Boğuk bir sesle "Bu gece atölyede toplantı yapacağız." diye fısıldadı. Kız konuşunu içine çekebileceği kadar yakınındaydı.

Bihter "Tamam." diye cevap verdi ama sesi duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı.

Genç kadın daha fazla bu cızırdayan havayı tenetfün etmek istemiyordu. Gözleri adamın her yerini incelerken, içindeki ateş daha da harlanıyordu. Resmen kadınlığını ilan etmek için gönderilmiş gibi hissediyordu bu çiftliğe ve bu durum hiç işine yaramıyordu. Pür dikkat olması gerekirken acemi şoförlere dönmesi büyük bir hata olurdu.

"O zaman ben gideyim." derken de ilk toparlanan olmanın zevkini yaşamak istemişti ama kolundan çekilip Savaş'a döndürüldüğünde nefesi kesildi.

"Son bir şey daha..."

Bihter adamın kara gözlerine bakıp bekledi. Savaş kızın bedeninin yakınlığı ile erirken vurucu darbeyi indirdi.

"Buse ile bu kadar yakınlaşmanı istemiyorum."

Bihter önce adamın yüzüne çarpan nefesinin tadını çıkardı sonra duyduğu şey ile kolunu adamın elinden kurtarıp Savaş'a kaşlarını çatarak baktı.

"Bu ne demek oluyor?"

"İşin bitip gittiğinde başımın etini yiyecek bir Buse istemiyorum, demek oluyor!"

Etraftaki o cızırdayan hava dağılmış yerini fırtına öncesi sessizliğe bırakmıştı.

Bihter "İstediğimi yaparım, bana karışamazsın!" diye gürledi. Savaş'ın acımasız tavrını bertaraf edebilmek için tüm sesini kullanmıştı.

"Söz konusu benim kızımса karışırım!"

Bihter adamın dibine kadar girip "Buse'yi neyden kimden koruyorsun bilmiyorum ama ona bunu yapmana izin vermeyeceğim!" diye tısladı. Savaş içinde yükselen öfkeye engel olamayıp kıza bağırdı.

"Üstüne vazife olmayan işlere karışma Bihter!"

"Sen de kızına ne yaptığını gör!"

"Ne yapıyormuşum ben ona?"

"Ona hatırlamak istemeyeceği kadar sıkıcı bir çocukluk veriyorsun daha ne olsun?"

Savaş kızın yüzüne eğilip tekrardan "İşine bak Bihter, burnunu bilmediğin şeylere sokma." diye fısıldadı.

"Benim işim Buse!"

"Senin işin benim!" diye bağırdı Savaş ve bu sesi duymayan tek bir canlı bile kalmadı çiftlikte.

Sevgi değiştirir, sevgi iyileştirir.

Paulo Coelho

Akra'da Bulunan Elyazması

Bölüm 14

Yüz yüze durdukları o birkaç saniye boyunca birbirlerinin nefeslerini teneffüs ettiler. Sinirleri dinmiyordu. Savaş ne dediğini bilmiyor, Bihter ise adamın ne dediğini anlamıyordu. Bihter bu akımdan kurtulabilmek için birkaç adım daha geri gitti. Adamın kokusundan uzaklaşınca zihni daha beraklaşmıştı. Savaş da kızın uzaklaşmasıyla uyanır gibi oldu.

"Buse benim kızım." dedi Savaş tek nefeste. Az önce söylediklerini örtbas etmek istiyordu. Geri alamazdı. Açıklayamazdı. Kıza ne söylemişti öyle?

"Ben de onun bakıcısıyım Savaş. Unuttun mu? Bu görevle buradayım."

Savaş'ın çenesi seğırdi. Eliyle birkaç günlük sakallarını ovdu.

"Bihter! Ne demek istediğimi anladın bence."

Bihter kollarını yarım, beyaz atletinin üzerinde kavuşturdu.

"Hayır, anlamadım. Bence artık bana bir şeyler anlatmak zorundasın. Nedir Buse'yi dokunulmaz kılan?"

Savaş'ın soruyla kararan gözleri o kadar korkutucu duruyordu ki Bihter sormamış olmayı dileyebilirdi. Ama o da en

az adam kadar deliydi. Bir şeyler öğrenmeden harekete geçmeyecekti.

“Bihter, sus artık!”

Adam üzerine basa basa geri adım atmasını emrediyordu ama Bihter az önce uzaklaştığı adama şimdi yaklaşarak aynı soruyu sordu.

“Buse’yi kimden koruyorsun Savaş? Bu kızı dünyadan uzaklaştırmanın sebebi ne?”

Savaş kızı kollarından yakalayıp sarstı. “Seni ilgilendirmez Allah’ın cezası, sus artık!”

Bihter adamın kollarından hızla kurtuldu. “Kızı kocaman bir yalnızlığa hapsediyorsun, geri zekâlı adam! Sen olmazsan hayata tutunamaz, ona bir şeyler bırakman lazım!”

“Sus, sus, sus!”

“Susmam! O yaşta bir kızı her neyden saklıyorsan çok yanlış bir yol seçmişsin kedine Savaş. Ona özgürlüğünü biraz dahi olsa sunmazsan yarın sana düşman kesilecek kadar özgürlük meraklısı bir kız olacak. Tüm bunları anlayacak kadar olgun değil, küçücük bir çocuk o!”

Soğuk avucunu alnına yaslayıp gözlerini kapattı. Önüne dökülen saçları geriye itip bekledi. Sakinleşmeyi bekledi. Öfkesinin dinmesini bekledi. Fakat gözlerini açtığı anda karşısında kararlı bir yüz ifadesi ile bekleyen kızı görünce yapacak bir şeyinin olmadığını kabul etti.

Ellerini sertçe iki yana açarak “Ne yapmamı istiyorsun, ha? Ne yapayım?” diye bağırdı. Yıllardır karanlık bir yolda yürüyordu. Bir çaresi olsa kendisini de kızını da kurtarmaz mıydı?

Bihter de “Ne bileyim?” diyerek ellerini göğsünden indirip Savaş gibi iki yanına açtı. “Ona dünyayı göster. Arkadaş bulmasına izin ver. Yarın başkalarının arasına karıştığında kendisini farklı hissetmeyeceği şeyler yap.”

"Bihter, hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer bunu yaparsam neler olabileceğini bilmiyorsun."

Bihter adama doğru bir adım daha attı. Şimdi yeniden burun buruna gelmişlerdi.

"Neler olabileceğini sen de bilmiyorsun Savaş. Yaşamadan kimse bilemez. Bırak onu, biraz nefes alsın. Bırak onu, biraz dünyayı tanısin. Bırak onu, yarın sensiz ayakta dururken ona destek olacak birilerini bulsun. Bırak çocukluk aşkı olsun. Bırak..."

Bihter'in gri gözlerine baktı. Kızın susmayacağını ya da pes etmeyeceğini anlamıştı. Omuzları düştü. Kara gözleri gölgelendi.

"Şu eve, şu çiftliğe bak." diye fısıldadı. "Yıllardır ailemin hayaletleri ile yaşıyorum burada. Her gece rüyamda birisini görüyorum. Her gece rüyamda ellerimi kanlı görüyorum. Hepsi ile baş edebilmek kolay mı sanıyorsun? Geçmişin kanlı gölgelerinden kurtulmak kolay mı sanıyorsun? Tüm bu korkuları yenip kızıma bu özgürlüğü sunmayı bilsem yapmaz mıyım? O, benim canım. Kâbuslarımdan beni çekip çıkaran bir melek, o..."

Bihter adamın düşen omuzlarına baktı. Ardından gri gözleri tekrardan adamın kara gözlerini buldu.

"Sana yardım etmek için buradayım. Bunun için de yardım ederim." diye fısıldadı. Savaş kızın neden yardım etmek istediğini anlamadı. Bu yüzden sorgulamak için çok beklemeydi.

"Neden yapacaksın bunu?"

"Her iyiliğin bir karşılığı ve her yardımın bir nedeni olmak zorunda değil. Bunu Buse için yapacağım. Dışarıda onu koruyacağım. Söz veriyorum." diyerek bakışlarını kaçırdı. Kapıya doğru yönelip gitmek istedi fakat bu sefer Savaş onu bırakmadı. Kızı kolundan yakalayıp kendisine çevirdi.

"Buse'den ne istiyorsun Bihter?"

"Bihter, hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer bunu yaparsam neler olabileceğini bilmiyorsun."

Bihter adama doğru bir adım daha attı. Şimdi yeniden burun buruna gelmişlerdi.

"Neler olabileceğini sen de bilmiyorsun Savaş. Yaşamadan kimse bilemez. Bırak onu, biraz nefes alsın. Bırak onu, biraz dünyayı tanısin. Bırak onu, yarın sensiz ayakta dururken ona destek olacak birilerini bulsun. Bırak çocukluk aşkı olsun. Bırak..."

Bihter'in gri gözlerine baktı. Kızın susmayacağını ya da pes etmeyeceğini anlamıştı. Omuzları düştü. Kara gözleri gölgelendi.

"Şu eve, şu çiftliğe bak." diye fısıldadı. "Yıllardır ailemin hayaletleri ile yaşıyorum burada. Her gece rüyamda birisini görüyorum. Her gece rüyamda ellerimi kanlı görüyorum. Hepsi ile baş edebilmek kolay mı sanıyorsun? Geçmişin kanlı gölgelerinden kurtulmak kolay mı sanıyorsun? Tüm bu korkuları yenip kızıma bu özgürlüğü sunmayı bilsem yapmaz mıyım? O, benim canım. Kâbuslarımdan beni çekip çıkaran bir melek, o..."

Bihter adamın düşen omuzlarına baktı. Ardından gri gözleri tekrardan adamın kara gözlerini buldu.

"Sana yardım etmek için buradayım. Bunun için de yardım ederim." diye fısıldadı. Savaş kızın neden yardım etmek istediğini anlamadı. Bu yüzden sorgulamak için çok beklemeydi.

"Neden yapacaksın bunu?"

"Her iyiliğin bir karşılığı ve her yardımın bir nedeni olmak zorunda değil. Bunu Buse için yapacağım. Dışarıda onu koruyacağım. Söz veriyorum." diyerek bakışlarını kaçırdı. Kapıya doğru yönelip gitmek istedi fakat bu sefer Savaş onu bırakmadı. Kızı kolundan yakalayıp kendisine çevirdi.

"Buse'den ne istiyorsun Bihter?"

Bihter adamın kolundan kurtulmak istedi ama bu sefer kolay olmadı. Savaş onun öteki kolunu da yakalayarak kızı dibine kadar çekti.

Savaş dişlerinin arasından "Yüzüme bak!" diye fısıldadı. "Buse'den ne istediğini söyle!"

Bihter yüzünü kaldırıp gri gözlerini adamın kara gözlerine diktiğinde yüzünde varla yok arası bir gülümseme belirdi. Biraz acı ve bolca hüznün gözlerine yerleşti.

"Ondan yaşamasını istediğim bir çocuğu istiyorum. Ömür boyu yaşamasını ve Buse'yi hiç terk etmemesini istediğim çocuk için yapıyorum bunu."

Adamın şaşkınlığından faydalanıp o güçlü kollardan kurtulduğu gibi spor odasından çıktı Bihter. Ardında soru işaretleri ile dolu bir Savaş bırakmıştı. Evin yolunu tutarken bahçede bekleyen Zekiye teyzeyi ve Nazım'ı gördü. Nöbet değişimi olmuştu belli ki.

Zekiye teyze endişeli gözlerle "İyi misin Bihter?" diye sordu. Bağırış çağırışlar eve kadar ulaşmıştı. Başını sallayarak eve girdi. İyiydi. Henüz.

Bihter odasına girip kapısını hızla kapattı. Sırtını dayadığı kahverengi kapıya yaslanarak yere çöktü. Başını geriye atarak gözlerini kapattı. Sımsıkı yumduğu göz kapaklarının arkasındaki dünya çok karanlıktı. Yaşadığı geçmiş küçük bir kız için çok karanlıktı. Yıllarca yastığına döktüğü yaşlar yüzünden içi kurumuştur. Şimdi boğazı yanarken, gözleri sızlarken içindeki acıyı bile dışarıya vuramıyor olduğu için ondan nefret ederek ellerini sıktı. Her gece dudaklarında bir şarkı gibi dolanan fısıltısı fırladı ağzından.

"Senden nefret ediyorum."

Gözlerini açarak acıyla pencereden içeriye vuran ışıklara baktı.

"Senden nefret ediyorum."

Ona bunu yapan her şeyden, kendisini ölüp de terk eden anne ve babasından bile nefret ediyordu. Hiç kimsenin onu bunu yapmaya hakkı yoktu. Ama olmuştu. Nefretiyle yapan, ölümü bir zafer bilen, yarı deli yarı akıllı biri olmuştu. Şimdi gözünün önünde neredeyse kendisi gibi saklanarak büyüyen bir çocuk vardı. Ne olursa olsun karışmamalı la zımdı ama yapamıyordu. Sanki hayat eline bir fırsat, bir para daha vermişti. Sanki Buse'nin hayatını biraz daha iyi yönde etkilerse kendi çocukluğunu da kurtarabilecekti. İşte buydu Onu tetikleyen, Buse'ye göre hareket etmesini sağlayan buydu. Çocukluğunu istiyordu Bihter. O küçük kızı özliyordu. Annesinden saç örgüsünü öğrenen, babasından beş yaşında okuma yazmayı öğrenen, soba başında kestane kavurarak eğlenen kızı istiyordu. Saçlarında babasının öpücüklerini, ellerinde annesinin ellerini istiyordu.

Bihter'in arkasından bir enkaz gibi Savaş geldi. O gelene kadar kapıda bekleyen Zekiye teyze ve Nazım aynı soruyu Savaş'a sordular.

"Savaş, iyi misin oğlum?"

Savaş başını sallayarak eve girdi. Yatak odalarının olduğu kata çıkınca gözleri bir an Bihter'in odasının kapısında durakladı. Hemen ardından sırtını dönüp kendi odasına girdi. Kapıyı sessizce kapatıp kilitledi.

"Neden sızıyorsun hayatıma Bihter? Neden işliyorsun içimize?" diye fısıldadı kapının arkasından. Başını kapıya yaslamıştı. Sorusu kendisineydi çünkü cevap da kendisinde saklıydı.

"Yapma bunu... Yapma..."

Serkan öğle yemeğinden önce yaptığı ufak toplantıyla ihale için son rötuşları tamamlamış oldu.

"Rakip firmanın içine sızmaya çalıştık ama pek başarılı olamadık. Bu ihale sonucu bize de sürpriz olacak."

Serkan hızla başını önündeki dosyadan kaldırdı. Alnına düşen saçları geriye doğru yatırarak proje sorumlusuna dikti bakışlarını.

"Sizden böyle bir şey yapmanızı isteyen oldu mu Refik Bey?"

Bütün gün çalışmaktan omuzları tutulmuştu. Yorgundu ve aynı zamanda ihale yüzünden gergindi. Fakat duydukları ile tüm bunların üzerine bir de sinir eklenmişti.

"İş dünyasında ihaleler böyle ilerler. İllaki bir köstebek çıkar ve bundan yararlanmak ister. Yoktan var olan insanların kontrolsüz gücü neye dayanıyor sanıyorsunuz Serkan Bey?"

Serkan kaşlarını çattı. Refik Bey, babasıyla beraber uzun yıllar çalışmıştı. Tüm ihaleler onun kontrolünde ilerliyordu. Ancak duydukları ile adama karşı antipati beslemekten öteye gidemiyordu.

"İş dünyasında işlerin nasıl ilerlediği beni hiç ilgilendirmez. Benim şirketimde ve benim bulunduğum çatının altında bir köstebek varsa derhal şirketimden men edilir. Onun haricinde bir köstebekle işbirliği yapıp portföyüme katkı sağlayan da aynı muameleyi görür. İkisi arasında hiçbir fark yoktur. Bundan sonra tüm ihalelerde dürüstlüğü benimseyeceğinizi düşünerek bu konuyu burada kapatıyorum."

Refik Bey, kendisinden yaşça küçük biri tarafından böyle terbiye edildiği için kızarmıştı.

"Siz nasıl isterseniz öyle olsun."

Serkan tekrardan dosyaya döndü. "Ben nasıl istersem değil, en doğru ve temiz yol hangisi ise o tercih edilecek. Sonrasında başımı ağrıtabilecek her şeyden kaçın." "

"Peki, efendim."

Serkan tüm işlerini toparlayıp Sedef'i aradığında aklında ne ihale kalmıştı ne de iş gücü.

Sedef telefonu çaldığında başını nihayet masasından kaldırmıştı. Risk yönetimi ile ilgili toplantı için hazırlanan sunumdaki her bir ayrıntıyı incelemişti ama yine de yemek molası verebilmesi için telefonun çalmasını bekleyecek kadar işine dalmıştı. Her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçmek huyuydu.

"Teşekkür etmek için," anıyor...

Yazıyı görünce gülümseyip telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Efendim?" derken dolgun dudaklarında güzel bir gülümseme oluşmuştu.

Serkan neşeli bir kahkaha atarak "Bugün yakın çağ bitti, yepyeni bir çağın içine girdik tam da şu anda!" dedi. Sedef de adama güldü. Koltuğunda geriye yaslanıp adamın sesini dinlemeye başladı.

"Kendimi telefonu açmayacağına ikna etmiştim!"

"Neden? Sana dün gece söz verdim."

Serkan ceketini eline alıp ofisinden çıktı. "Seni kendi silahınla vurmasam asla aklın başına gelmezdi."

Sedef yerinde doğrulup masaya yaslandı. "Neymiş benim silahım?" diye sordu sınıtarak.

"Neden olmasın?"

Sedef kocaman bir kahkaha patlattı. "Sadece bunu söyleyerek bir insanı kandırabilir sonrasında kayıplara karışabilirsin."

"Abartıyorsun!"

"Bence sen fazla kaçıyorsun." diyen Serkan'ın yüzünde de harika bir gülümseme vardı. "Ve ben kovalamaya bayılırım!"

Sedef'in bu sözler karşısında erimemesi mümkün değildi. "Umarım buluşacağımız restorana gitmek için yola çıkmışsındır!" diyen adamın sesi ile kendine gelip koltuğundan fırladı.

"On dakikaya oradayım!" diyerek klasik İstanbullu cevabını verdi. İstanbul trafiğinin bilincinde olup on dakikaya ulaşması gereken yere gidebileceğini sanan insanlarla doluydu bu şehir. İmkânsız istemek İstanbul'un büyüüne kapılan herkesin bir rutini olmuştu.

Serkan sırtarak "İş yerinden çıkmadın değil mi?" diye sordu.

Sedef oflayarak güldü. "Şu anda asansör bekliyorum."

"O zaman görüşür müyüz?"

"Trafikte can vermezsek neden olmasın?" diye cevap verdi.

"Allah aşkına şu cümleyi kurma!"

"Neden olmasın?" dedi yine Sedef.

Serkan tek kaşını kaldırarak "Bu peşini bırakmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu. Kahverengi gözleri neşeden parlıyordu.

"Neden olmasın?" Cevabını alınca bir kahkaha daha patlattı. Şirketin önünde duran birkaç kişi dönüp ona bakmıştı ama umurunda değildi. Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu.

Akşam olup herkes atölyede toplanınca Bihter de şu meşhur atölyeyi inceleme fırsatı bulmuştu. Buse uyuduktan sonra toplantı yapmaya karar verdikleri için saat on civarıydı. Bu yüzden bahçede yanmaya başlayan güneş enerjili ışıklar atölyeyi yeterince aydınlatıyor olsa bile, spot ışıklar da içeriye hiçbir yer karanlık kalmayacak kadar aydınlatıyordu. Beyaz duvarları ve toplantı masası ile başta bir ofisi andırıyordu. Toplantı masasının karşısında bir çalışma masası ve bu masanın önüne getirilmiş kocaman beyaz bir tahta vardı. İkiye bölünen atölyenin yarım bir duvarla bölünen öteki kısmında ise çamaşır iplerine benzeyen ipler ve bu iplere tutturulmuş fotoğrafların olduğunu görüyordu Bihter fakat bu fotoğrafları görebilmek için atölyenin öteki yarısına gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Son olarak gözüne çarpan dört kapaklı kocaman bir dolap haricinde atölyede görünürde çok eşya yoktu.

İlyas da gelince toplantıya başladılar. Nöbet sonrasında dinlenen İlyas'ın uyumaktan gözleri şişmişti. Savaş birkaç şeyi toparlamadan önce İlyas biraz Bihter'e takılmıştı.

"Günlerce seni bakıcı sandığımıza inanamıyorum. Oysa hanım hanımcılıktan fazlasıyla uzak şu tavrın içimizde şüphe uyandırmalıydı."

Bihter cevap veremedi Nazım lafa atladı.

"Merkezde dansöz diyorlar oğlum bu kıza. Resmen parmağında oynattı bizi. Tek avuntum onun da oltaya gelmesi. Sazan gibi yanlış göreve atladığından onun da haberi yoktu!"

İlyas ve Nazım kahkaha atmaya başladıklarında Bihter önündeki kâğıdı buruşturup kafalarına attı. Nihayet Savaş aralarına katıldığında toplantı başladı ve şamata bitti.

"Nazım ve İlyas, güvenlik kameralarının yerlerini her ay değiştirmenizi istemiştım. Son sistem kameraların kayıtlarını yeni bulduğunuz merkeze taşıdınız mı?"

Bu soruya Nazım cevap verdi. "Kameraların yerini değiştirdik. Şimdiki yerlerinde fark edilebilmeleri mümkün değil

ama her çiftlikte kamera olacağından evin bu tür bir sistemle kayıt altında tutulduğunu herkes tahmin edebilir."

"Bunu tahmin edebilen bir insan kameraların da yerini tahmin edebilir mi? Asıl merak ettiğim soru bu."

Bu soruya da İlyas cevap verdi. "Hayır, abi. Yerlerini tahmin edemezler. Ayrıca kablo bağlantılarını da yalıtığımız için kayıtlar direkt yeni merkezde depolanıyor ve saklanıyor. İkinci depo ise bir saat farkla bu kayıtları yedekliyor."

Savaş üzerine geçirdiği siyah tişörtün omuzlarını yırtacak kadar öne eğildi. Kollarını masaya yasladığında kasları şişmişti. Bihter gözlerini bu manzaradan kaçırıp Nazım ve İlyas'a odaklandı.

"Peki, güvenlik planı ne durumda? Herhangi bir çatışma, baskın, saldırı karşısında yeni planlarımız nedir?"

"Ahırlardan, sürüş talim sahasına kadar olan alanda sadece gece devreye giren tuzaklar mevcut. Gündüz bahçede Buse oynadığından çalıştıramıyoruz. Bizim müstemilattan bu atölyeye ve spor salonuna kadar olan kısım elimizdeki kumandalarla çalışan tuzaklarla çevrili. Bunu da Buse'nin yararı için ayarladık. Çiftliğin girişi ve garaj ise direkt alarmlı olduğundan sıkıntı edilecek bir şey yok." diye açıkladı Nazım.

Bihter "Yani kör nokta yok?" diye sordu. Cidden her şey düşünülmüştü. Demek ki dosya sandığından daha tehlikeliydi.

İlyas kıza gülümseyerek "Yok!" dedi.

Savaş kıza dönüp "İlyas ve Nazım da bizim aldığımız eğitimlerden geçtiler ama onlar aynı zamanda ekstra şeyler de öğrendiler. Şu anda görev yerleri saha olarak gözüküyor. Ama istedikleri zaman eski yerlerine geri dönebilecek durumdalar." diyerek Nazım ve İlyas'ın da polis olduğunu vurguladı.

"Yani Bihter'ciğim, evde bir kör nokta olsa bile bu dört polisten biri bunu örtbas edebilir. Fakat biz yine de böyle bir şeyin olmaması için elimizden geleni yaptık." dedi Nazım

sırıtarak. Bihter adamın ayağına masanın altından bir tekme attı. Bu yeni takımı sevmiştı. Herkes sadece işi ile ilgileniyor, özel sorular sorulmuyordu. Sadece iş. Sadece iş.

Nazım ayağına yediğı tekmeyle daha da keyiflenip yerinde kaykıldı. Savaş bu şakalaşmayı görüp dişlerini sıktı.

Gergin bir ses tonuyla "Eğlenceniz bittiyse işimize dönelim mi?" diye sordu. Nazım yüzündeki gülümsemeyi koruyarak işine odaklandı. Bihter de Savaş'a dönünce toplantıya devam ettiler.

"Peki, silahların son yerleri nedir?"

"Bir kısmını bizim nöbet kulübesinde saklıyoruz. Her an elimizin altında bulunması için. Bir kısmı bizim müştemilatta. Kalanı evin çeşitli bölgelerinde kamufle edildi. Fakat bahçe Buse'nin güvenliğı için temiz bırakıldı."

"O halde hepimiz gün içinde silah taşımak zorundayız, öyle mi?" diye sordu Bihter. Savaş kıza dönüp "Aslına bakarsan senin Buse ile birlikteyken silah taşımak çok tehlikeli olur." diyerek bu fikre karşı çıktı.

Bunun üzerine İlyas da "Bir tehlike olduğunda yerini hatırlayabilirsen hemen silahın olur. Evde Buse'nin ulaşamayacağı her yerde mevcut ama bıçak falan kullanabiliyorsan profesyonel bir tane temin edebiliriz sana." diyerek bir öneri sundu.

"Çakı, kelebek, rambo bıçağı falan kullandım. Ama profesyonel olarak bıçak kullanmadım."

Nazım "Şimdilik idare eder, kurşun karşısında her türlü etkisiz kalır ama hiç yoktan iyidir." dedi. Bihter de başını sallayarak onayladı.

Savaş, Bihter ile Nazım arasındaki iletişim yüzünden gerilmişti. Hakkında merkezde duyduklarının aksine kız, çok arkadaş canlısı duruyordu. Dansöz diye bahsettikleri kızın biraz kaçık birisi olacağını düşünmüştü. Hoş Bihter kendisine kafa tutarak ne kadar kaçık olduğunu kanıtlamıştı fakat yine

de çok samimi davranıyordu herkese. İşte bu da Savaş'ı çileden çıkarıyordu.

"Peki, Zekiye teyze?" diye sordu Bihter. "Kırmızı alarm esnasında kendisini savunabilecek mi?"

"Onun da kısmi olarak eğitimi var. Dört yıldır bizimle yaşıyor, kendini savunacak kadar silah tutmasını öğrendi."

Bihter keyifle arkasına yaslandı. "Vay be! Desene çakma Fatma Girik eli silah tutan analardan!"

Nazım ve İlyas kahkaha attı, Savaş'ın ise dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Kızın tavırları gayet sıradan ve doğaldı.

"O halde sizinle olan toplantının sonuna geldik beyler, bundan sonrası bizi ilgilendiriyor." diyen Savaş kibar bir dille kapının yolunu göstermiş oldu. Fakat Nazım cevabı yapıştırmaktan geri kalmadı.

"Abi direkt siktirin gidin deseydin bu kadar kalbim kırılmazdı."

Savaş sırtıp "Oğlum, uzatma işte!" diye kestirip attı.

Nazım ve İlyas çıkınca Savaş çok beklemeden konuya girdi.

"Bundan sonrası sadece seninle benim aramda kalacak, benden talimat almadan hareket etmek yok."

Bihter başını salladı ama en son kendi kafasına göre başlattığı operasyon dilden dile yayılmıştı. Namı kendisinden bağımsız bir şekilde yürüyüp gidiyordu. Bu yüzden Savaş onu defalarca kez uyarmak zorunda kaldı.

"Dur dediğim yerde duracaksın!"

Bihter yine başını salladı.

"Ben ne dersem o, olacak yani anlayacağın."

Bihter daha fazla dayanamadı.

"Tamam, anladık, bu işte patron sensin! Ne kadar baskın olduğunu yeterince belirttiğine göre olaya geçelim istersen."

Savaş, kızın gerçekten anlamış olduğunu ve durumu kavradığına kanaat getirince yerinden kalkıp önünde oturduğu beyaz tahtanın yanına gitti. Tahtayı altından tutup çevirdi. Böylece beyaz tahtanın öteki yüzündeki fotoğraflar ve bilgiler su yüzüne çıktı.

Adam bir müddet kızın incelemesine izin verdi. Ayağa kalkan Bihter, tahtanın önüne kadar gelmişti.

“Orhan ve Türkan, demek annenle baban diplomattı.”

Savaş da kız gibi beyaz tahtanın önünde durdu. Biraz geri gidip masaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaslı kolları yine tişörtünü yırtacak kadar gerilmişti.

“Bu ev bize babamdan kaldı. İkisinin de geliri hatırı sayılacak kadar çoktu ama aniden öldürüldükleri için tadilatı yarım kalmıştı. Kalan mirasla bu evi tamamladık.”

Bihter arkasını dönerek “Bu ev annenle baban öldürülmeden önce yapılmaya başlandı yani?” diye sordu. Adamın da kendisi gibi tahtayı incelediğini görünce önüne dönecekti ama gözleri adamın kaslı kollarına takılınca birkaç saniyelikine durakladı. Nefesini tutup önüne dönmek için üçe kadar sayması gerekti.

“Evet, emeklilikleri için en büyük planları burada torunları ile yaşamaktı.”

“Annen ve baban 2005 yılında öldürülmüşler. Onları 2010 yılında öldürülen abin takip etmiş. Sıralı ölüm yani?”

“Çabuk kavriyorsun. Annem ve babam ölünce bu işin peşine düşmememiz için devletten emir aldık. Abim zaten işletmeciydi fakat benden çok şüphelendiler. Ben de abimi korumak için işime baktım, hiçbir şeyi kurcalamamak için merakıma set çektim. Zaten Sinan da bunun önüne geçmek için elinden geleni yaptı. Fakat sonrasında olayı kurcalayan Sinan olmuş. Ardından onu öldürdüler zaten.”

Beyaz tahtanın en başına Orhan ve Türkan Karapınar çiftinin fotoğrafı yapıştırılmıştı. Altında ikisinin de diplomat oldukları ve öldükleri tarih ile mekân yazılmıştı. Hemen al-

ında Savaş ve Sinan Karapınar geliyordu. Sinan'ın işletmeci Savaş'ın polis olduğu bilgilerinin altına birkaç not düşülmüştü, ardından Sinan'ın ölüm yeri ve tarihi yazılmıştı.

Tahtanın ikinci yarısı ise boş bırakılmıştı. Bihter'in o kısma baktığını fark eden Savaş, "Orayı biz dolduracağız işte. Bu olaya kimlerin karıştığını öğrenmek ve sebebini bulmak bana düştü." dedi.

Arkasını dönüp bir sandalyeye oturan Bihter tahtayı incelemeye devam etti.

"Yüzde yüze yakın bir ihtimalle devleti ilgilendiren bir olaydan ötürü öldürülmüş olmalılar. Abin de bu işi kurcaladığı için öldürüldü."

Savaş iki eliyle yüzünü ovalayarak atölyenin fotoğraflarla dolu olan kısmına doğru yürüdü. Elinde üst üste büyük iki koliyle döndü. Bihter adamın yüzünü bile kapatan kolilerden birini almak için ayağa kalkmıştı ama Savaş "Senin taşıyamayacağın kadar ağır." diyerek onu durdurdu. Bihter'in yardımı ile masaya indirdiği kutulara bakıp "İşte bunlar sayesinde yolumuzu bulacağız. Tahmin etmemize gerek kalmayabilir." dedi.

Bihter bir tanesini açmak için uzanınca Savaş "Bugün değil!" dedi. "İkimiz de yorgunuz. Yarın açar bir düzene sokarız. Kancalı'nın dediği gibi çok vaktimiz yok. Bu dünyada fısıltılar çabuk yayılır. Arşivden çıkan her bir kopyanın haberi hemen gerekli kişilere ulaşır. O yüzden yarın araştırmalara başlayacağız. Sen araştırıp gerekli isimleri, adresleri bulacaksınız. Ben de ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım."

Bihter kutulara bakıp başını salladıktan sonra ellerini şortunun cebine koydu. "Tamamdır."

Savaş kızın hareketi ile dikkatini çeken bacaklar yüzünden kaşlarını çatıp "Bir de düzgün giyinsen çok mu şey istemiş olurum?" diye sorduğunda bu sorunun kendisinden çıktığına inanamamıştı. Kaşlarını çatarak yüzüne bakan kız "Ne zaman nefes alacağımı da sana sorayım mı? İster misin?" diye

sorunca boğazını temizleyip "Bu evde üç erkek yaşıyor, üstüne başına dikkat etsen senin için de iyi olur." karşılığını verdi.

Bihter de "Bu evde üç de kız yaşıyor." dedi.

"İyi, tamam. Bizim üstümüzde başımızda bir şey var mı?" diye sordu Savaş.

"Sen de şort giyiyorsun!"

"Ama seninki kadar kısa değil."

"İlyas ve Nazım'ın içi de seninki kadar fesat değil!"

Savaş "O ne demek öyle?" diyerek kaşlarını daha derin çattı.

"Bence sen beni anladın." dedi Bihter, gündüz Savaş'ın ona söylediği cümlelerin aynısını şimdi adama karşı kullanıyordu. Arkasını dönüp giderken de "Uçkuruna sahip olsan iyi olur, ben burada iş için bulunuyorum çünkü." diyerek atölyeden çıktı. Savaş beyaz tahtanın önünde öylece kalakalmıştı.

"Ne dedi ulan bu kız bana?" diyerek gözlerini kıstı. "Uçkuruna sahip çık dedi! Ben sana gösterirdim de şimdi..." diyerek öylece kapıya bakmaya devam etti Savaş. Bihter tam anlamıyla alt üst etmişti onu. Hem de tek bir sözüyle!

Bihter, Savaş'ı alt etmenin verdiği keyifle eve yürürken hiç acele etmiyordu. Adamın bunu hazmetmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yüzünde en az Atakan'ınki kadar serseri bir gülüşle evin önüne gelince kendisine el sallayan Nazım'a asker selamı vererek eve girdi. Karanlıkta yolunu bulacak kadar evi ezberleyebildiği için ışıkları yakmadan yukarı çıktı. Kendi odasına girmeden önce Buse'nin kapısının altından sızan gece lambasının ışığı dikkatini çektiği için adımlarının yönünü değiştirip kızın odasına gitti. Her gece Buse'yi kontrol etmek tehlikeli bir alışkanlık olmuştu onda.

Bu iş bittiğinde onu yaralayacak bir alışkanlık olduğunun farkında değildi. Ya da her zamanki gibi dördüncü atlayışını yapan bir çekirgeyi oynamak istiyordu. Hangi atlayışı ona 'zaferi' getirecekti bilmiyordu.

Kızın uçuk mavi rengindeki yastığına yayılmış açık kumral saçlarını ve alnına düşen kâküllerini düzeltip yumuşak yanaklarında işaret parmağını dolaştırdı. Çok güzel bir çocuktü Buse. Fakat Bihter'in gözünde önemli olan bu değildi.

"Değer mi?" diye fısıldadı gecenin karanlığına. Kızın masum yüzüne bakıp cevabını da kendi verdi.

"Değer."

Kıza son kez bakıp arkasını dönerek sessizce odadan çıktı. Kendi odasına girdiğinde üstünü değiştirmek için dolabını açtı. Şortunun düğmesini açınca asabı yine bozuldu. Adama söyledikleri bir şey miydi ki? Daha fazlasını söylemeliydi! Neden tutmuştu ki kendini? Ağzını burnunu dağıtması gerekiyordu!

"Düzgün giyinmeliymişim... Peh! Bu sıcakta nasıl düzgün giyineyim? Çarşafla mı gezeyim evde!"

Hırsıyla tişörtünü çıkararak Zekiye teyze tarafından soğutulan odada vücudunu sarmalayan serinliğin tadını çıkardı. Yine de siniri geçmemişti, söylenmeye devam ediyordu. Üzerinde sadece siyah sutyeni ile dolabının içine eğilip penye geceliğini aradı. Arkasındaki kapı gürültülü bir şekilde açılınca eli hemen eşyalarının altındaki silahına uzandı. Evin türlü yerlerinde tuzaklar, silahlar ve kameralar olabilirdi. Fakat Bihter'in bundan yeni haberi olmuştu. Her ne kadar bakıcı olarak da bu evde bulunacak olsa da Bihter bir polisti ve kendi önlemini kendisi almak zorundaydı.

"Ne dedin sen bana atölyede?" diye soran sesi duyunca eğildiği yerden kalktı. Elini silahtan çekmişti. Arkasını döndüğünde adamı burnunun dibinde buldu.

"Ne dediğimi gayet iyi anlamışsın fakat yanlış yerden Savaş!" diyen Bihter fısıltıyla konuşuyordu fakat Savaş her kesin uykuda olmasını umursuyormuş gibi gözüküyordu.

"Bana uçkuruna sahip çık dedin!"

"Az bile demişim!" diye tıslayan Bihter kapıyı işaret ederek "Dışarı çık!" diye fısıldadı. "Herkesi uyandıracaksın!"

"İsteddiğimi yaparım ve şu anda burada kalarak bunu tartışmak istiyorum!"

"Aklını mı kaçırdın aptal herif! Sen istediğini yapabiliyorsan ben de istediğimi söyleyebilirim! Uçkuruna sahip çık demek istedim ve dedim! Bu kadar basit! Şimdi çık dışarı!"

Savaş kızın yüzüne bakıp gözlerini kızın bedenine indirdi. Bihter'in siyah sutyenini ve düğmesi açık şortunu görünce dakikalar önce beynine sıçrayan kan itinayla münasip bölgelerine aktı.

"Sen giyinmeyi bilmez misin?" diye fısıldayan Savaş'ın öfkesi dinmişti ama şimdi de söyleyeceklerini unutmuştu. Tehlikeli bir his bütün bedenini etkisi altına almak üzereydi.

Bihter de adamın yüzüne bakıp "Bir kadının odasına hayvan gibi dalmazsın! Asıl sen nasıl davranman gerektiğini bilmez misin?" diye sordu sesini biraz yükselterek.

Savaş "Konuşma!" diye fısıldadı. Kendini kaybetmek üzereydi. Kızdan yayılan koku tüm benliğini esir almıştı. Hayatı boyunca bir hissi böylesine çarpıcı bir şekilde yaşamamıştı. Bihter ona işlemiyor, onu yerle bir etmiyor, ona nüfuz etmiyordu. Bihter onu resmen çarpıyordu. Sonrasında yaşadığı sarhoşluğun başka bir açıklaması olamazdı.

"Bana gelip de ahkâm kesemezsin!" derken adamın dudaklarına bakmıyor olsa belki söylediklerini ciddiye alırdı Savaş. Ya da almazdı. Ama en azından bir inandırıcılığı olurdu. Elinde bir koz olurdu. Fakat Bihter'in de bedeni aynı ateşle yanmaya başladığında iki tarafta eşit durumdaydı. Üstünlük yoktu. Fark yoktu. Öncelik yoktu.

Adam "Tek kelime daha etme!" diye tısladı. Kara gözleri kısılmıştı. Yüzü gerilmiş ve nefesleri sıkışmıştı. Hep böyle oluyordu. Kızın dibinde kendini bulduğu her seferde benliğini yitiriyordu bu arzuda.

"Beni tehdit..." diyemeden dudaklarının üzerine kapanan dudaklar yüzünden susmak zorunda kaldı. Tek kelime dahi etmemeliydi ama meydan okumak ruhunda vardı ve yeni yeni tanımaya başladığı ruhunun öteki yanı da erkek düşkünü bir baş belasıydı. Hep karanlıkta kalan bu yönü Savaş'ın kara gözlerinde aydınlanıyordu.

Sert, hırçın ve talepkâr. Savaş'ın dudaklarını ancak bu şekilde özetleyebilirdi Bihter. Sağ elini adamın ensesindeki saçlara daldırırken bu üç kelimelik dudakları daha iyi hissedebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Yumuşak, sıcak ve enfes. Bihter'in dudaklarını ancak bu şekilde özetleyebilirdi Savaş. Sol kolunu kızın ince beline dolarken de kızın ihtiyaçla kavrulan dudaklarının isteklerini yerine getiriyordu. Hem de büyük bir zevkle!

Bihter, Savaş'ın yön vermesiyle ilerleyince arkasında önce duvarı hissetti. Soğuk duvarın sırtındaki etkisiyle titreyince Savaş onu yatıştırırcasına öptü. Ardından kızın ince bacaklarını kalçasına doladı. Dudakları birbirine geçmişti. Nefesler birbirine karışmıştı.

Dudakları Bihter'in çenesine ulaştığında kızın narin çene kemiğini ısırды önce. Bihter derin bir inilti koyuverdiğinde dudakları bu sefer kızın boynunu buldu. "Sana tek kelime dahi etme dedim..." diye fısıldadığında kızın boynunun ince kıvrımlarını keşfediyordu. Tekrardan dudaklar birleşince amansız savaş kaldığı yerden devam etti.

Bihter dudaklarını zorlayan cüretkâr dil yüzünden aklını toparlayamıyordu. Adama izin verdiğinde kendini tamamen kaybetti. Ona sıkıca sarılırken bu işin nereye varacağını düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Bacaklarıyla, kollarıyla kısıpaca

Meriye Duman

aldığı adam içindeki ateşi harlarken tek yapabildiği ona ayak uydurmak için nefessiz kalmaktı.

Savaş kızı duvara yasladığından dolayı elleri, özgürce Bihter'in bedeninde dolanabiliyordu. Kızın bütün kıvrımlarını tadan elleri o kadar mutluydu ki içindeki eksikliğin yavaşça dolduğunu hissetmiyordu bile. Kızın dudaklarından ayrılıp yüzünü geri çekti; dağılmış saçları, kızarmış dudakları ve yavaşça açılan gri gözleriyle kız her bir noktasına kadar sevilesiydi. Onunla sabaha kadar sevişebilirdi. Ne sabahı! Haftalarını, aylarını, yıllarını verebilirdi.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sorduğunda da amacı neden durduklarını soruyordu. Bu sorulara cevap veremeliydi. Bu ateşin